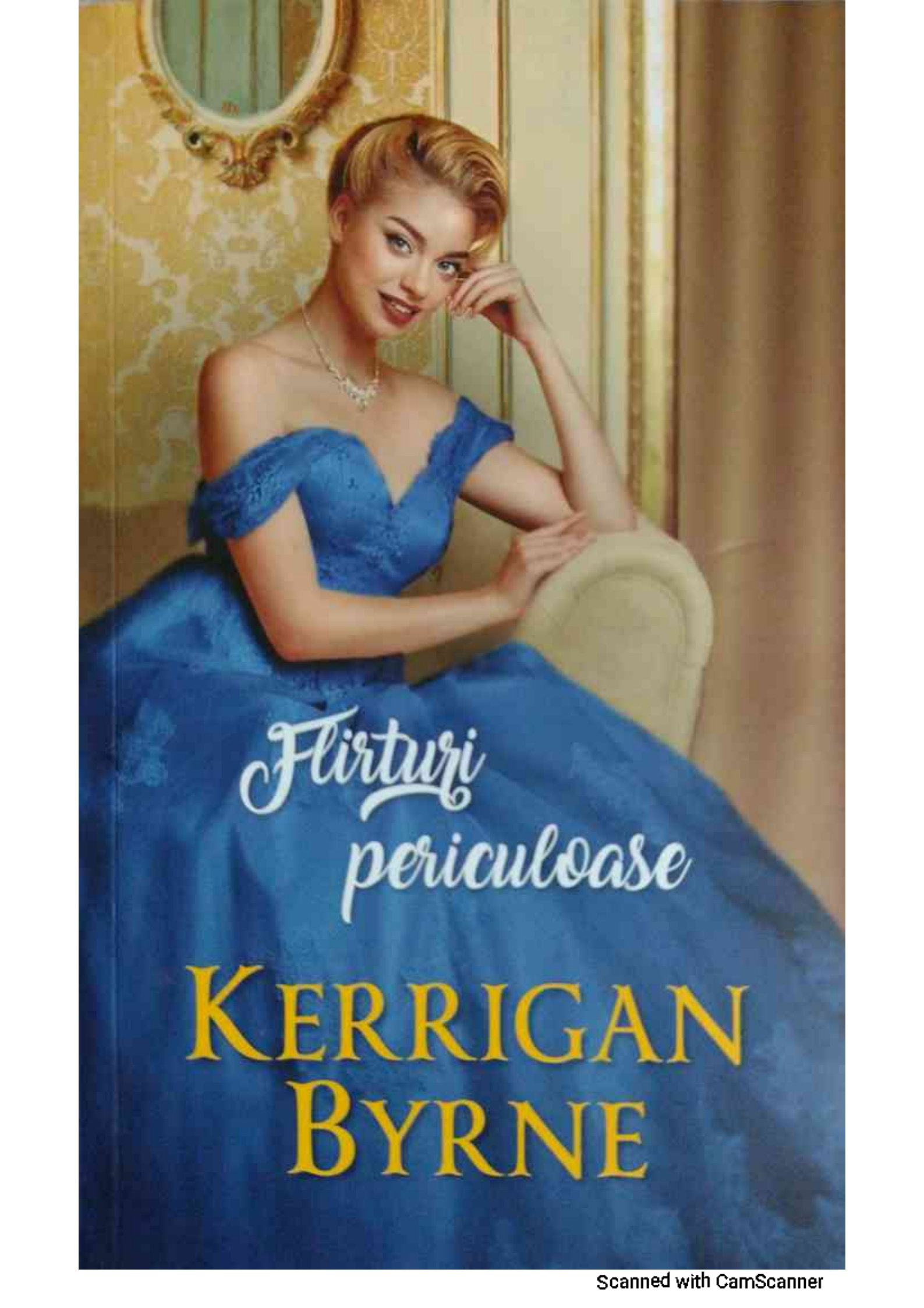

A woman with blonde hair styled in a short, wavy bob is seated in a light-colored, ornate chair. She is wearing a vibrant blue, off-the-shoulder, lace-trimmed gown with a full skirt. Her right hand is resting on the chair's back, and her left hand is near her face. She is looking towards the camera with a slight smile. The background features a wall with a gold and white damask pattern and a small, oval mirror with a gold frame. The overall lighting is soft and warm.

*Flirturi
periculoase*

KERRIGAN
BYRNE

SERIA „FETELE GOODE”

Mercy Goode se pricepe cu adevărat la un singur lucru: să dea de necaz pe oriunde s-ar duce. Cum ar fi să se trezească arestată la locul unei crime împreună cu Raphael Sauvageau, un contrabandist lipsit de scrupule și de o frumusețe sălbatică, cu un trecut dubios și un viitor pe măsură. Diavolul are darul vorbirii și nu merită nici măcar o fărâmbă din încrederea ei, însă ea are dovezi că nu el este ucigașul.

În schimb, nu poate să nege că este peste măsură de periculos.

Raphael nu are vreme pentru obsesii. Are un imperiu de condus, o crimă de răzbunat și un plan pentru a salva viața fratelui său, care constă mai degrabă într-o misiune sinucigașă. Însă această aristocrată inteligentă și enervantă, care insistă să facă pe detectivul amator, își face mereu apariția în locuri în care nu are ce căuta.

Puterea, prestigiul și averea nu reușesc să umple hăul în care e scufundată inima lui Raphael...

Poate că nu are nevoie decât de o noapte împreună cu ea. Poate că nu are nevoie decât să fie mântuit. Poate că nu are nevoie decât de dragostea lui Mercy.

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 30 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Dancing with Danger
Kerrigan Byrne
Copyright © 2020 Kerrigan Byrne
Traducerea în limba română intermediată de
Book Cents Literary Agency
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Flirturi periculoase
Kerrigan Byrne
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN
Flirturi periculoase / Kerrigan Byrne
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai. –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-8158-4
I. Halalai, Ana Maria (trad.)
821.111

KERRIGAN BYRNE

Flirturi periculoase

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Capitolul 1

Londra, 1881

Un idiot fără pereche.

Era singura descriere potrivită pentru bărbatul care nu o lăsa pe Mercy Goode să se apropie de locul crimei pe care *ea însăși* o descoperise.

Și, cu toate acestea, avusese tupeul să o ia în derâdere în felul acela condescendent la care recurg bărbații cu slujbe umilitoare atunci când li se acordă puțină autoritate. Insigna strălucitoare îl desemna pe polițistul M. Jenkins. O constituție înaltă, dar costelivă, adunată între favoriții comic de stufoși.

– Dacă nu părăsiți locul imediat, vă veți petrece noaptea la pușcărie și mă voi asigura de lucrul acesta.

O privi amenințător, încercând să o intimideze.

Mercy îl privi și ea. Cum era mult prea scundă pentru a reprezenta o amenințare corespunzătoare, își dezveli dinții pentru a afișa o expresie cât mai scârbită.

S-ar fi simțit mai înspăimântată de o albină rătăcită decât de această pacoste cu mustața lui ridicol de subțire. Din momentul în care își făcuse apariția, încercase să scape de ea, iar ea n-avea de gând să tolereze lucrul acesta.

– Ascultă! Mercy îl înghionti în piept. *Eu* sunt cea care a găsit cadavrul astfel ucis și cea care a sunat la Scotland Yard. Prin urmare, sunt un martor important, în cel mai bun caz, și un posibil suspect, în cel mai rău caz. Dacă mă sfătuiești să plec înainte de sosirea unui detectiv inspector, acesta va fi furios. Ți-ai putea pierde serviciul, ceea ce... Tăcu, studiindu-l pe bărbat din cap până în picioare, căutând un semn că acesta pricepea. Dacă mă întrebi pe mine, s-ar putea să vă fac o favoare și ție, și Poliției Metropolitane londoneze.

Idiotul, care o privea cu gura căscată, clipi uimit de mirare și mintea lui obtuză avu nevoie de timp îndelungat pentru a-i procesa spusele.

Mercy profită de starea lui de consternare pentru a fugi pe lângă el și a se furișa în solariul feminin și impunător, unde cadavrul zăcea proptit într-un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea roșie.

Biata Mathilde.

Înghiți un nod de regret atât de mare, încât crezu că o să se sufocă și strânse din pumni. Mathilde știuse că se afla în primejdie. Discutaseră despre asta pe larg atunci când scandaloasa femeie din înalta societate venise să ceară adăpost la Asociația de Ajutor pentru femei a ducesei de Trenwyth, vânătă, bătută și destul de beată. Puseseră la cale un plan să o scoată pe femeie din țară cât mai curând posibil.

Dar se pare că nu fusese suficient de rapid.

Dacă ar fi putut să procedeze altfel!

Dacă Mercy ar fi lipsit de la întâlnirea săptămânală din seara trecută și dacă ar fi reușit să o facă pe Mathilde să dispară în întunericul nopții, în loc să aștepte siguranța de la lumina zilei!

Își dori să poată izbucni în lacrimi de frustrare, însă nu-și dădu voie decât să se consoleze cu un oftat, după care își mușcă din carnea obrazului. Era esențial să se abțină. Nu putea să arate slăbiciune.

Nu aici.

Nu în fața unui bărbat care i-ar fi scos asta pe nas. Care ar fi făcut-o să aștepte în altă parte până își calmează „isteriile de femeie”.

Ideea în sine era de neconceput.

– Îmi pare atât de rău că te-am dezamăgit, îi șopti ea corpului aflat într-o nemișcare nefirească.

Degetul ei ardea de nerăbdare să aranjeze o șuviță dezordonată din coafura de altfel perfectă a fostei brunete.

Mathilde fusese o femeie frumoasă, aflată în floarea celor treizeci de ani pe care îi avea. Scandaloasă, aprigă și... speriată.

Nu se întâlniseră personal decât de trei ori. Și, cu toate acestea, Mercy simțea această tragedie de parcă s-ar fi stins o prietenă apropiată.

– Îți jur că nu voi avea odihnă până când nu aflu cine ți-a făcut asta, șopti ea.

La aceste cuvinte, simți un fior rece pe șira spinării. Dintr-odată, realizezi că în spatele ei se afla cineva.

Care privea.

Se uită în treacăt în jur și nu-l zărește decât pe Jenkins, aparent trezit din stupefacția creată de diversiunea ei.

Poate că venise vremea să își reconsidere punctul de vedere vizavi de fantome.

Fusese dintotdeauna împotriva ideii existenței forțelor supranaturale în aproape toate împrejurările.

Până acum.

Evident că Jenkins nu purta chiar așa o aură de malițiozitate, în ciuda faptului că ea îl supăraseră.

– Hei!

Se năpusti în încăpere după ea, schimbându-și expresia de pe chip din surprindere în suspiciune.

– Detectivul-inspector ajunge și el imediat, deci să nu cumva să îndrăznești să atingi ceva!

– Nu sunt chiar atât de proastă încât să nu știu că nu am voie să ating nimic de la locul crimei, spuse Mercy cu un aer nostim.

– Ce te face să gândești că a fost vorba despre o crimă? o întreabă el, fixând-o cu o privire plină de scepticism. Este foarte posibil ca doamna să fi murit în somn. Știi ceva ce nu vrei să dezvălui?

În ciuda suferinței și a remușcării, Mercy simți o undă de ispitire să-și expună toate cunoștințele ei în materie de crime în prezența unui imbecil arogant.

– Pregătește-te să iei notițe, stimate sergent, și te voi lumina.

Își duse mâinile la spate, ca la armată. O postură pe care cumnatul ei o adopta deseori atunci când îi ținea predici, spunându-i să fie mai chibzuită.

Nu că ar fi avut vreun efect în cazul ei.

Cu toate că nu-și asculta niciodată cumnatul, își dădu seama că bărbatului din familia ei păreau mai importanți și mai erudiți când adoptau o astfel de postură.

– Observi edemul acela ușor la gâtul ei?

Arată spre gulerul înalt și descheiat al rochiei femeii moarte, acolo unde pielea ei ca porțelanul avea o nuanță albastră-cenușie.

– Ei bine, acel edem denotă asfixiere, însă nu sunt semne de strangulare și nici vânătăi. Se apropie mai mult, analizând rana.

Și totuși, acea întrerupere deranjantă a fibrelor musculare, chiar acolo, mă face să cred că, atunci când va sosi medicul tău legist, va ajunge la concluzia că gâtul i-a fost rupt.

Mercy expiră tremurat, făcând eforturi disperate să își păstreze calmul. Dacă acest umflat insensibil nu-și pierduse cumpătul în fața unei astfel de tragedii, atunci și ea era la fel de hotărâtă să și-l păstreze pe al ei.

– Probabil că nu a murit imediat, murmură Mercy și gâtul răgușit îi trădă emoția. E posibil să fi fost paralizată, însă capabilă să vorbească și să țipe până când presiunea i-a sfărâmat traheea.

Își atinse cu degetele propriul gât, în simpatie, simțindu-și oasele grele de vină și inima bătându-i cu o dorință arzătoare de răzbunare.

– Numele ei a fost Mathilde Archambeau. Adică A-R-C-H... Aruncă o privire către Jenkins. De ce nu îți notezi?

– Pentru că știm foarte bine cine este această femeie, rosti o voce apatică din tocul ușii. Și deja bănuim cine este responsabil pentru moartea ei.

Mercy se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat solid, cu o pălărie de fetru pe cap și un costum de zi gri, asortat. Acesta intră cu pași mari în solariu, cu haina aruncată nonșalant pe un braț. Bărbia pătrată încadra un nas, care ar fi putut fi comparat într-un mod deloc măgulitor cu un cartof. Ochii, mult prea apropiați, îi licăreau cu un interes indecent în momentul în care o examină pe Mercy cu minuțiozitate și lipsă de respect.

Era cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă decât ea și purta o verighetă pe mâna stângă.

Căsătoria nu îi împiedica pe bărbați să îi facă ochi dulci, aflase ea. Majoritatea bărbaților aveau o slăbiciune pentru o femeie tânără și slabă, cu bucle aurii și un chip destul de atrăgător.

Doar atât vedeau când se uitau la ea cu aceeași dorință pe care o remarcase și în situația de față: tinerețea ei dulce, fără cusur. Statura ei minionă, părul ei frumos și ochii albaștri strălucitori.

Putea dezarma cu ușurință aproape pe oricine cu farmecul ei încântător.

Până când deschidea gura.

Din acel moment, dorința acestora trecea prin toate etapele, de la disperare la dezgust.

După cum obișnuia să spună și tatăl lui Mercy, ar putea deveni o soție perfectă, cu condiția ca cineva să o scape de istețime și de încăpățănare.

Sau măcar de limba ei.

Senzualitatea ei, se pare, era doar la suprafață.

Ei bine, *c'est la vie*.

Niște degete de mărimea cârnaților de la micul dejun se încolăciră în jurul mâinilor ei înmănușate, în momentul în care nou-venitul făcu o reverență deasupra degetelor ei.

– Sunt detectiv-inspector Martin Trout¹, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară...

Trout. Un nume mai nimerit nici că ar fi putut avea.

– Știți cine a făcut asta? Mercy își retrase mâna, trecând senină peste încercarea lui subtilă de a-i afla numele. Știți cine a omorât-o pe Mathilde?

– Asta da ușurare! Începusem să cred că a fost chiar ea, gesticulă polițistul Jenkins către Mercy, butonii lui alămii reflectând lumina după-amiezii, care pătrundea prin ferestre din grădinile din spate.

Una dintre aceste ferestre era deschisă, observă Mercy.

Dar... în februarie?

Când nici măcar focul care ardea în sobă nu era suficient pentru a evita frigul umed din cameră?

– Nu fi ridicol, Jenkins! spuse detectivul-inspector Trout, strecurându-se mai aproape de Mercy. Departamentul nostru cunoaște foarte bine această familie. Nu există nici un fel de dubiu că doamna Archambeau a fost omorâtă de către neîndemânaticul ei soț, Gregoire.

Mercy se dezumflă cât ai clipi. Poliția nu era de nici un ajutor.

– Nu, domnule detectiv-inspector, aici vă înșelați. Trebuie să fi fost altcineva.

– Să mă înșel?

Bărbatul repetă cuvântul de parcă nu l-ar mai fi auzit în viața lui, încruntându-și chipul rumen.

Mercy aprobă din cap.

– Mathilde și cu mine am pus pe cineva să îl urmărească pe Gregoire, care a luat un feribot spre Franța, unde se afla timp de

¹ Păstrăv (n.red.)

o săptămână, cu afaceri. Vezi dumneata, în timp ce el era plecat, ea avea de gând să îl părăsească din cauza modului amintit în care era tratată, spuse Mercy, încruntându-și sprâncenele în timp ce îi aruncă bărbatului o privire plină de aroganță. Ceea ce, domnule detectiv-inspector Trout, mă duce cu gândul la întrebarea: dacă dumneata știai că domnul Archambeau este un bărbat nemilos, de ce nu l-ai arestat sau măcar nu ai luat măsuri pentru ca biata Mathilde să fie în siguranță?

Aha, asta era! Potolirea interesului față de ea.

Orice urmă de apreciere se scurse din privirea întunecoasă a lui Trout, înlocuită de o antipatie instantanee.

– Mathilde Archambeau este o alcoolică notorie și de curând i-a pus coarne soțului ei cu un bărbat mai tânăr, o informă el oficial.

– Da, i-o reteză scurt Mercy. Mathilde a recunoscut față de mine că bea, printre altele, pentru a-și îneca neliniștea și suferința de a trăi cu un asemenea om cum este domnul Archambeau...

Oprindu-se, Mercy își aminti, de asemenea, de expresia extaziată de pe chipul femeii atunci când îi mărturisise că de curând își luase un amant. Unul care îi provoca atâta plăcere trupului, încât devenise dependentă și de aceasta.

Măcar de Mercy nu s-ar fi simțit atât de rușinată – și prea stimulată – ca s-o întrebe cum îl cheamă.

Fără dar și poate, *el* era un suspect.

– Cu siguranță că indiscrețiile lui Mathilde nu-i dădeau dreptul la violență împotriva ei. Într-adevăr, nu a meritat acest sfârșit teribil, continuă ea.

– Nu știu ce să spun despre asta, zise Trout, ridicând dintr-un umăr și strâmbând din buze când privi în jos către răposată. Dacă eu mi-aș surprinde cucoana cu cineva, nu cred că rezultatul ar fi unul foarte diferit. Ar fi norocoasă să scape cu o bătaie zdravănă, iar *el* ar sfârși cu siguranță în Tamisa.

Și toate aceste vorbe veneau fix de la un bărbat care o dezbrăcase din priviri cu doar câteva momente mai devreme.

Mercy se hotărî să adopte o altă abordare.

Avea de ales între aceasta sau să își piardă cumpătul.

– Priviți aici! Se duse în goană către fereastră și lovi marginea, mânușa ei albă de mătase murdărindu-se de la noroiul din grădină. Am intrat în casa familiei Archambeau pe ușa din față, la

fel cum ar fi procedat și Gregoire, dacă s-ar fi întors mai devreme acasă. Este evident că cineva a escaladat această fereastră de curând. Cineva puternic și flexibil, dacă s-a putut câțara până la terasa de la etajul trei pe ploaia care a avut loc noaptea trecută. Suficient de puternic, să zicem, încât să... frângă gâtul unei femei cu propriile mâini. A dat la o parte draperiile din cale, lăsând astfel la vedere o amprentă mare de picior pe covorul arăbesc. Trag concluzia că, dacă îl găsiți pe bărbatul care poartă acest pantof, îl veți găsi pe criminalul lui Mathilde.

Nu putea spune că s-ar fi așteptat la aplauze de vreun fel, însă consternarea îndârjită de pe chipul ambilor oameni ai legii amenința să o facă să își piardă încrederea în sine.

– Verificați absența lui Gregoire din țară dacă este necesar – nimeni nu vă va învinui pentru că sunteți conștiincios –, însă este de asemenea datoria dumitale să examinezi și să investighezi orice altă dovadă, iar aceasta este cu siguranță una convingătoare. Se uită fix înspre Trout. Se întâmplă să cunoașteți numele amantului ei? Poate că el...

Trout se deplasă cu o viteză uimitoare pentru un bărbat de talia lui și ajunsese într-o clipă în fața ei. Degetele lui mari îi cuprinseseră încheietura mâinii învinețind-o și o smulseră, brusc, de lângă fereastră.

– Este timpul să pleci!

– Dați-mi drumul, domnule! îi ceru Mercy.

El o târî către ușă, vorbindu-i printre dinți:

– În ciuda avuției sale, Mathilde Archambeau a fost o stricată, care a avut aventuri cu studenți, actori de teatru, socialiști și partizani ai egalității femeilor. Soțul ei nu este cu mult mai bun. Nu știu din ce categorie faci parte dumneata, însă ascultă bine ce spun: îți va fi foarte greu să găsești un detectiv care să își piardă timpul lui liber prețios și energia pentru o imigrantă bețivă, moartă. Moartea ei înseamnă o femeie imorală în minus în târgul meu...

Mâna lui Mercy îl plesni pe detectiv peste față, fără ca ea să realizeze măcar că vruse să îl lovească. Palma o ustura chiar și prin mânășă. De abia avusese timp să își adune degetele, când se trezi drept răspuns cu un dos de palmă peste obraz.

Lovitura fu atât de puternică, încât gâtul îi trosni zgomotos când se răsuci într-o parte. Ar fi fost în stare să moară mai degrabă

decât să lase să îi scape un țipăt, însă durerea era atât de acută, atât de înfiorătoare, încât nu s-a putut abține să nu se smiorcăie.

Jenkins se duse către ei. Încruntătura de îngrijorare a acestuia, în timp ce își răsucea mustața, îi deveni dintr-odată neclară lui Mercy, atunci când lacrimi fierbinți, nedorite îi încețoșară privirea.

– Inspectore, este necesară o astfel de brutalitate...

– Tacă-ți gura, Jenkins, și adu-mi cătușele! O arestez pe această scorpie, pentru că a molestat un funcționar al...

Un zgomot de lemn care se sparge în bucăți îi reduse la tăcere pe toți cei aflați în încăpere, încremenindu-i pe loc, în momentul în care ușa din partea opusă fu spulberată cu o forță copleșitoare.

Pulsul îi năvăli lui Mercy în vene când, dându-și seama despre cine era vorba, simți că leșină și nu se mai poate mișca.

Ultima dată – mă rog, singura dată – când îl văzuse pe nou-venit, acesta se mișcase alene și arogant. Gesturile lui erau detașate și indiferente, de parcă ar fi cucerit lumea atunci când se obosea să se plimbe prin ea.

În trecut o făcuse să înțeleagă cât se poate de clar că nu făcea decât lucruri care îi erau pe plac.

Iar în acest moment, lucrul care îi era pe plac era violența.

Întreaga aparență de șarm și lejeritate fusese acum înlocuită de o încordare tensionată a trupului și de niște ochi întunecați, care scânteiau cu toată puterea unei arme de foc.

Ajunse cât ai clipi din ochi în partea cealaltă a încăperii, cu mișcări ca de viperă.

Apoi lovi. Și lovi din nou.

Sângele improșcă și oasele scrâșniră.

Dintr-odată, Trout nu o mai ținea strâns de mână, ci se prăbușea gemând la picioarele ei.

Când Jenkins puse mâna pe băta lui, intrusul nu a trebuit decât să se întoarcă rapid și să arate cu degetul înspre el, pentru a-l face pe omul legii să ezite.

– Dacă îndrepti acea armă către mine, *mon ami*, jur în fața lui Dumnezeu – și în fața acestei femei frumoase – că ți-o voi lua și vei căpăta cea mai umilitoare bătaie pe care ai primit-o în viața ta.

Vocea lui ca o sabie, lină și înșelător de tăioasă, avea o urmă de accent franțuzesc. Îi răsună în ureche cu aceeași vagă senzație

de agresiune, pe care o experimentase în urmă cu câteva momente, făcându-i pielea de găină.

Un fel de instinct primar prindea viață în prezența lui, unul care o avertiza de pericolul iminent.

– Ultimul bărbat care a îndreptat o armă înspre mine... nu va mai putea merge niciodată.

Stătea cu spatele la ea, cu fața către polițistul indecis. Trupul zvelt era încordat sub costumul impecabil croit, în timp umerii lui lați degajau o agresivitate și o intimidare, care îi răpiră lui Jenkins și ultima fărâmă de curaj pe care o mai avea.

Polițistul își duse mâna înapoi pe lângă corp, dându-și seama, fără îndoială, cât de aproape se afla de moarte.

Pentru că bărbatul care se afla în fața lui purta unul dintre cele mai cunoscute nume din imperiu.

Era un libertin notoriu.

Un bine cunoscut vânător de averi, lipsit de scrupule.

Un gangster înzestrat cu toată frumusețea masculină a lui Eros.

Se întoarse înspre ea, dându-și o șuviță neagră de păr din ochi, pentru o examina fără remușcare.

Ceea ce citi Mercy în privirea lui o ului și mai mult.

Dacă înainte fusese inteligență, charismă și viclenie, acum vedea numai cruzime. Cruzime și ceva ce părea să semene, spre dezorientarea ei, a îngrijorare.

Evaluarea lui era palpabilă. O atingea în locuri în care nu permisesese nici unui alt bărbat să o atingă.

Cu atât mai puțin lui.

El îi analiză trupul, pornind de la tivul rochiei și nu-i lăsă nici o parte neatinsă, până când privirile nu li se întâlniră.

Și apoi, chiar sub ochii ei, cruzimea se risipi, fiind înlocuită doar de nonșalanța pentru care era atât de renumit.

Umbla vorba că obișnuia să rânjească cu gura până la urechi, descurajându-și astfel dușmanii.

Mercy nu se îndoia nici o clipă de acest lucru.

Își ridică mâna pentru a-i mângâia chipul blând, iar ea tresări.

Nu pentru că s-ar fi temut de el...

Ci pentru că nu era pregătită să descopere ce însemna atingerea lui pentru ea. Când simpla lui prezență o făcea să se aprindă atât de ușor, cum ar putea suporta presiunea corpului său?

El interpretează cu siguranță greșit retragerea ei și își contractă maxilarul.

– Îl voi scăpa de mâna cu care te-a lovit, *mademoiselle*.

Îi spuse aceste cuvinte de parcă s-ar fi oferit să îi lustruiască pantofii.

O sirenă le întrerupse interacțiunea și în curtea pavată se auzi un zgomot tunător de copite. Se auzeau voci care strigau, iar grinzile se zguduiau cu puterea dezlănțuită de o armată de polițiști.

Sosirea tovarășilor săi îl făcu pe sergent să prindă curaj.

– Nimeni nu va crede asta, se minună Jenkins. Voi fi omul care l-a arestat pe însuși Raphael Sauvageau, lordul Bestiilor Înfrorătoare, și l-a spânzurat pentru crimă.

Capitolul 2

Mercy fusese adesea descrisă drept o femeie neînfricăată.

Într-adevăr, nu se chinuise foarte tare să dezminată această descriere în fața oamenilor. La ea acasă, frica era folosită pentru a impune condiții și a controla. Fusese martoră la felul în care o stăpânise pe Felicity, sora ei geamănă. La felul în care îi oferise despotismului ei tată putere asupra oamenilor pe care nu avusese absolut nici un drept să îi domine.

Și astfel, a decis de la o vârstă foarte fragedă că va avea cât mai puține frici cu putință și, prin urmare, că va fi cât de puternică va putea.

Paradoxal totuși, în mod ironic, i se dezvoltase totuși o fobie, ca urmare a declarației ei de suveranitate personală.

Nu suporta să fie închisă.

De fapt, limitele impuse de căruța care transporta deținuți îi făcuseră degetele să se încovrigă de nevoia de a sfârteca lacătele, zidurile, chiar și propria carne, care îi ținea sufletul închis în trup.

Fiorul care o trecuse mai devreme se transformase acum într-un tremur atât de intens, încât oasele amenințau să îi trosnească.

Deși interiorul de fier și lemn al cuștii era insuportabil de rece, câteva broboane de transpirație i se formaseră pe frunte și o parte din ele se adunaseră să i se prelingă între sâni. Legănatul trăsorii cu arcuri dubioase i se părea asemenea unei bărci cu vâsle aflate în ocean, în timpul unei furtuni.

O făcea să fie palidă la față.

Ei bine, dacă se întâmpla să îi vină să vomite ce a mâncat la micul dejun, se va asigura că o va face peste bărbatul încătușat, care ocupa mai mult spațiu decât i s-ar fi convenit, ca să nu mai vorbim că respira prea mult din aerul urât mirositor.

Refuzase să recunoască prezența lui Raphael Sauvageau în timp ce se repezise spre ușă, lovind cu picioarele în ea, cu toată

puterea pe care o avea. Cătușele care îi țineau mâinile în față erau prinse cu un lanț de o bară de deasupra băncii lungi, al cărui zdrângănit și scârțâit îi provoca dureri de dinți.

În momentul în care trăsura se împiedică de un hop, se chinui să își regăsească echilibrul, ca nu cumva să aterizeze pe podea, într-o grămadă de jupoane și picioare întinse.

Mercy nu se lăsase ușor încătușată. Se zvârcolise, zgâriase și scuipase ca o pisică furioasă care este forțată să facă baie. Fusesse nevoie de patru polițiști ca să o poată supune.

Afurisitul de gangster mergea lejer către închisoare, în urma ei, de parcă n-ar fi făcut decât o plimbare liniștită, părând că îi făcea plăcere să aibă mâinile încătușate la spate, ca să nu fie nevoit să și le țină el singur.

Calmul lui fusese de-a dreptul enervant. Și dacă ar fi stat de vorbă cu el în acel moment, i-ar fi spus asta cu siguranță.

– Dă-mi drumul, ignorant chelbos! urlă ea printre gratii, ținându-se de ele și scuturându-le, de parcă ar fi ajutat-o cu ceva. N-ar trebui să fie o infracțiune că am plesnit un bărbat pentru că este un nemernic prost crescut, mai ales atunci când el m-a lovit la rândul lui cu toată puterea!

Ignoră un zgomot din spatele ei, fără să-și poată da seama dacă era un râset sau o manifestare de mânie.

Polițiștii în uniformă, care înconjuraseră rândul de case înșiruite în care locuise Mathilde, dispăruseră din vedere atunci când trăsura o cotise pe altă stradă. Într-un ultim acces de furie, Mercy lovi cu palma în ușa cu un zgomot care-i stârni satisfacție, după care se aruncă imbufnată pe o bancă.

– Nu e posibil să mă aflu aici, vorbi ea de una singură, fără să i se adreseze *mai ales* celui alt ocupant al trăsुरii. Tatăl meu este baron și membru al comisiei guvernamentale, iar cumnatul meu este inspector-șef la Scotland Yard. Mă vor face cu ou și cu oțet. Trase de fiarele care o încătușau, răsucindu-și încheieturile subțiri ale mâinilor într-o parte și în alta. Of, fir-ar al naibii să fie de treabă!

De data aceasta, zgomotul de amuzament fu de neconfundat și-i atrase atenția.

– Zău, n-ar trebui să spui astfel de lucruri, intonă Raphael Sauvageau cu o voce care amenința să o înfioare de dezgust.

Stătea tolănit pe banca din fața ei, de parcă ar fi fost la fel de confortabilă ca un tron, cu picioarele întinse și cu jacheta scumpă deschisă. Cusăturile pantalonilor se mulau pe coapsele lungi și puternice, atrăgând privirea către proeminența indecentă aflată la capătul acestora.

– Spun ce am chef să spun, măi... măi...

Dacă nu ar fi făcut eforturi să evite să privească acolo... să privească la el... cu siguranță, i-ar fi servit cea mai inteligentă și mai usturătoare replică.

– Nu mă înțelege greșit, *mon chaton*¹, nu am nici cea mai mică intenție să te cenzurez. Încercările tale blasfematoare mi se par absolut adorabile și zăpăcite. Este o tortură să nu poți face absolut nimic în legătură cu asta.

De sub costumul gri-închis, ridică neajutorat din umerii care nu păreau mai puțin lați din pricina mâinilor prinse la spate în cătușe.

– Singurul lucru pe care poți să-l faci e să te duci la dracu', izbucni ea. Te vor condamna la moarte, cum poți să fii atât de calm?

Francezul ridică din nou din umeri.

– Am multe motive să nu intru în panică, unul foarte important fiind acela că nu vreau să le dau satisfacția de a ști că mi-au ciufulit aripile.

O privi ridicând o sprânceană întunecată.

Mercy simți cum încruntarea i se transformă în furie. Fiecare persoană pe o distanță de cinci străzi înțelegea clar care era starea actuală a aripilor ei. Nu fuseseră doar ciufulite. Fuseseră de-a dreptul jumulite.

Era numai bună de legat.

Drace.

Mercy se lăsă pe spate și-și sprijini capul de perete, închizând ochii.

Nu voia să se uite la el.

Ce voise să spună când o făcuse adorabilă? O zisese cu dispreț? Ca o împunsătură condescendentă la adresa tinereții ei? Avea doar douăzeci de ani, însă era bine educată. Era citită.

Ca să nu mai spunem că... o persoană nu o numește adorabilă pe o alta doar așa, ca să se afle în treabă, nu? Poate doar dacă este

¹ Pisicuță (în limba franceză în original) (n.red.)

vorba despre nepoata ta în vârstă de nouă ani sau cineva... cineva care îți provoacă tulburare.

Ea era o femeie.

Și o parte din ea dorea ca el să știe lucrul acesta. Să-l recunoască. Nu era cazul să se întrebe de ce.

Nu se pricepuse niciodată să mintă, nici măcar pe ea însăși.

Raphael Sauvageau era un mascul în toată puterea cuvântului. Vocea lui era profundă. Comportamentul lui era acela al unui prădător. Privirea, de o senzualitate lipsită de orice reținere.

Atunci când vorbea, vocea lui îi dădea fiori.

Și, cu toate acestea, ar fi putut seduce o femeie fără a scoate un cuvânt. Ar fi putut să o facă conștientă de toate locurile profunde, goale, pe care le ignorase.

Era periculos, nu, *nemilos* de atrăgător. Șmecher și viril, cu poameți ascuțiți, conturând un portret de o cruzime indolentă.

Acesta era motivul pentru care refuza să își deschidă ochii, pentru că uneori, atunci când îl privea, mintea ei devenea o băltoacă de lichid feminin nefolositor, care amenința să i se scurgă din urechi, lăsând-o fără pic de creier.

Fără pic de logică. Fără un motiv de a rezista...

În ciuda încercării ei de a-l ignora, îi putea simți privirea ațintită asupra ei, asemenea privirii unei divinități antice. Sleind-o de putere și energie. Sorbind din venele ei de parcă ar fi putut să o soarbă și pe ea.

Ce era el?

Câte femei căzuseră pradă unei astfel de priviri fierbinți?

Nu voia să afle.

Refuza să fie una dintre ele.

Prima și singura lor întâlnire anterioară fusese vara trecută. Se dusesse cu sora ei mai mare, Honoria – căreia acasă îi spuneau Nora –, și cu Felicity să caute o comoară pierdută, pentru a-l salva pe bărbatul pe care Nora îl iubise dintotdeauna.

Când dăduseră de aur, dăduseră și de Raphael Sauvageau, liderul pe jumătate francez, pe jumătate englez al înfricoșătorilor Fauves – un cuvânt franțuzesc care înseamnă „bestii înfiorătoare”. El și fratele lui, Gabriel, pretinseseră aurul care fusese furat de către primul soț criminal al Norei, viconte de Woodhaven.

Întâlnirea lor fusese încărcată de intensitate și de sugestia amenințării.

Mercy și Raphael purtaseră o luptă verbală, iar ea plecase de acolo cu sentimentul că lui îi făcuse plăcere.

Sau poate că ei îi plăcuse.

Cumnații lui Mercy, Sir Carlton Morley și doctorul Titus Conleith, aflaseră despre cele întâmplate și veniseră după ele, confruntându-i pe frații Sauvageau. Și, în locul unui război izbucnit între bărbați, Raphael și Gabriel renunțaseră la aurul lor, care era într-o cantitate destul de mare, cu promisiunea că se vor reîntoarce pentru un soi de procedură medicală viitoare plină de mister.

După spusele lui Titus, acesta nu mai auzise nimic de frații Sauvageau în lunile care urmaseră. De altfel, nici unul dintre ei nu o mai făcuse.

Și, cu toate acestea, tâlharul apăruse adesea ca un intrus, neinvitat și nedorit, în gândurile lui Mercy. Își amintea cum arătase în lumina palidă a lanternei solitare, în noaptea în care se cunoscuseră. Plin de mușchi și emanând un aer de intimidare, îmblânzit de un luciul de viclenie, charismă și de o incontestabilă inteligență.

Pândeau mereu la periferia momentelor ei de tăcere. Asemenea unui șarpe aflat în umbră, înșelător de calm, pregătit să atace.

Era un invadator. Un intrus. Și nici măcar nu avea habar că era toate astea.

Sau poate că știa.

Poate că... o făcuse în mod intenționat. Era un soi de hipnoză diabolică, una care nu avea nimic de-a face cu gândurile și dorințele ei obraznice, ci numai cu ticăloșia lui.

Da. Asta trebuie să fi fost explicația.

Vina era în mod clar a lui.

Să fi aplicat același fel de magie și asupra lui Mathilde?

Gândul acela o trezi la realitate suficient de mult încât să îi transforme panica în furie.

– Să arzi în focurile infernului dacă tu ai omorât-o!

Deși ochii îi rămaseră închiși, injectă în cuvintele ei tot veninul pe care l-a putut strânge.

– Voi arde oricum, dar... am ținut la Mathilde.

În ciuda voinței sale, sinceritatea din glasul lui o făcu pe Mercy să deschidă ochii, pentru a-i putea descoperi alte semne de minciună.

Expresia lui era tensionată și serioasă.

Periculos de tensionată și serioasă.

Lumina zilei coborâse prin gratii, făcându-i ochii să strălucească precum oțelul șlefuit. Particule de praf pluteau în aer ca și cum ar fi atras energia de la puterea electrizantă a prezenței lui. O verigă subțire de aur îi strălucea în urechea stângă, iar pomeții ascuțiți scoteau în evidență o sprânceană arogantă.

Avea un aspect rigid, cu excepția gurii, care nu arăta prea serioasă. Era atât de perfectă, încât ar fi putut să o descrie drept feminină, dacă restul chipului său nu ar fi fost sculptat atât de masculin.

Mercy nu realiză că se holba la buzele lui, cuprinsă de un soi de fascinație, până când acestea nu se dezlipiră și el nu începu să vorbească.

- Ai fost destul de impresionantă acolo.

- Poftim?

Mercy scutură din cap în tăcere. Oare tocmai îi făcuse un compliment? Oare trecuseră prin aceeași experiență? Nu fusese atât de puțin impresionată de ea în toată viața ei.

Dacă ar fi putut să fie ca el. Calmă și neafectată. Exasperant de încrezătoare în ea însăși.

Și cu toate acestea... el se manifestase în felul acela doar după ce-i spărsese nasul polițistului care o lovise și, posibil, mandibula.

Dumnezeule, nu mai văzuse în viața ei pe cineva care să se miște așa.

- Ți-am ascultat deducțiile, explică el.

- De acolo, din dulapul în care stăteai ascuns? Întrebă ea zeflemitoare și mai degrabă lipsită de înțelepciune.

O scânteie se aprinse în ochii lui și ea se trezi din nou pusă în postura să ghicească dacă îl amuzase ori îl înfuriase.

- Din dulapul în care stăteam ascuns, răspunse el cu un oftat caraghios în timp ce se întoarse, părând să își caute o poziție mai confortabilă pentru mâinile sale încătușate. Este evident că ești mai deșteaptă decât detectivii. De unde știi atât de multe despre locurile crimelor?

Mercy își puse în gând să nu se laude. Își înăbuși căldura arzătoare care amenința să se răspândească din pieptul ei la încurajările lui și-și ridică nasul în sus, poate prea sus.

– Sunt una dintre cele trei femei membre ale Societății de Investigații Criminale Eddard Sharpe. Așa cum este descrisă de renumitul scriitor J. Francis Morgan, care presupun că este tot femeie.

– De ce presupui asta?

Buza îi tresări, de parcă și el făcea eforturi să nu-și arate adevărata față.

– Pentru că bărbații au tendința să descrie foarte prost personajele feminine, nu-i așa? Însă J. Francis Morgan este un artist al personajelor și, deseori, misterul este rezolvat de către o femeie, mai degrabă decât de detectivul Sharpe. Eroinele lui nu sunt slabe, sau proaste, sau false. Sunt dure. Periculoase. Puternice. Uneori chiar abominabile și complicate. Asta înseamnă literatură bună, zic eu. Pentru că reflectă realitatea.

El încetă să se forțeze să fie serios și-și permise să afișeze un zâmbet, în timp ce o privea pe sub sprâncenele negre.

– Criminalul lui Mathilde mai are acum pe cineva de care să se teamă, în persoana ta.

Ea îi aruncă o privire acră.

– Asta vrea să însemne că îți este teamă de mine?

Se aplecă înspre ea. Dintr-odată alarmant de serios.

– Mă înspăimânți, Mercy Goode!

Fu nevoită să înghită în sec de două ori până să poată rosti următoarea întrebare, fără a părea cu sufletul la gură, așa cum se simțea.

– Tu ai făcut-o? Se aplecă în față, proptindu-și coatele pe genunchi în timp ce îi analiza cu atenție trăsăturile. Tu ai omorât-o pe Mathilde Archambeau?

– Nu. Era deja moartă când am ajuns eu.

O privi fix în ochi când rosti cuvintele. Fără să clipească. Fără să gesticuleze.

Durerea din glasul lui îi atrase atenția și – îi era rușine să recunoască – îi scosese la iveală ceva complicat din caracterul ei. Ceva întunecat și nefamiliar.

Cu siguranță, nu era vorba despre gelozie.

Nu față de o femeie decedată.

Nu din cauza unui bărbat ca el.

– Și atunci, de ce nu ai anunțat poliția? întrebă ea.

El își îndoi brațele încâtușate, aruncându-i la rândul său o privire amuzată.

- Sunt unul dintre cei mai căutați bărbați din imperiu.

Ea tresări, muștrându-se pentru propria prostie și obrazul peste care fusese plesnită începu să-i zvâcnească. Verificându-și rana cu băgare de seamă, oftă, mulțumită de senzația degetelor ei reci peste fața umflată și sensibilă.

- Ce făceai acolo, de fapt? întrebă ea nerăbdătoare.

El nu răspunse.

În schimb, privirea îi rămăsese fixată asupra locului în care degetele ei exploraseră obrazul. Fiecare tresărire de disconfort pe care o avea părea să îi întunece privirea și mai tare, de parcă nori de furtună s-ar fi adunat în ochii lui.

- Îi voi rupe brațele os cu os, de la coate în jos aceluia bărbat, pentru suferința pe care ți-a pricinuit-o.

Vocea care fusese delicată ca mătasea devenise acum tăioasă.

- Detest violența, minți Mercy, doar pentru a-l dezaproba.

Doar pentru a scăpa de fiorul interior care îi străbătea trupul la auzul cruzimii din glasul lui.

Își luă degetele de pe față și și le strânse afectată în poală, atât cât îi permiteau cătușele.

El răbufni neîncrezător.

- Asta e motivul pentru care ai citit misterele macabre ale detectivului Eddard Sharpe? Sunt presărate de o cruzime delicioasă. Care este preferata ta?

Ea tresări la ideea de a discuta cu el cărțile, însă se încăpățână să nu cedeze tentației. Era un criminal și un bărbat condamnat.

Un inamic. Nu un prieten.

- Nu îmi pot imagina că un bărbat ca tine a avut timp de lectură, ori că știe să citească.

Se comporta ca fiica răsfățată a baronului, însă spera ca el să o lase mai moale. Să își piardă acea flacără de interes. Acea dogoare care nu se stinsese pe parcursul conversației lor, ci, dimpotrivă, creștea în intensitate și strălucire.

El o privea pur și simplu, așteptând ca ea să scoată porumbelul pe gură.

- Preferata mea este *Moștenirea lordului Lennox*.

El ridică din nou din sprâncene.

- Dacă nu mă înșel, este cea mai violentă carte a seriei. Un bărbat este ciopârțit în bucățele, iar rămășițele lui sunt trimise membrilor familiei. Dintre care unul este însuși criminalul.

– Este diferit, pufăi ea, refuzând să pară impresionată.

Refuză să și-l imagineze pe bărbatul din fața ei lungit într-un șezlong, destins și cu cămașa descheiată, în timp ce privirea lui se delecta cu poveștile ei.

Oare își mușca obrazul în timp ce citea? Sau poate că își plimba degetele elegante prin păr...

Ea respiră zgomotos la propria prostie.

– Ficțiune. Divertisment frumos ilustrat, între copertile unei cărți.

– Din experiența mea, realitatea este mult mai fantastică decât ficțiunea. Și nimic nu este mai periculos decât cuvântul scris. Este vorba despre cum poate fi uzurpată puterea și cum sunt răspândite ideile. Literatura este cea mai puternică armă pe care o poate folosi cineva. La urma urmei, s-a scris că un condei este mai mareț decât...

– Îți este teamă de ștreang? îl întrerupse ea brusc, pentru că, dacă l-ar fi lăsat să termine de rostit citatul lui Edward Bulwer-Lytton, ar fi putut face ceva ridicol.

De exemplu, să îl sărute.

Era șocată de mormăitul lui fără efort, pe care ajunsese să-l identifice ca fiind râsul lui înfundat.

– Nu voi fi spânzurat, *mon chaton*.

– Încetează să îmi mai spui așa! se răsti ea la el. Dacă ești pe jumătate cum te descrie lumea și dacă ai comis jumătate din crimele care ți se pun în spate, nu văd cum ai putea scăpa de execuție.

Raphael se aplecă în față, lumina din ochii lui urmând conturul sprâncenei, luminându-i părul negru ca abanosul și așezându-se apoi pe umărul lui, ca însăși mantia lui Apollo, îmbujorându-i chipul.

Mercy fu nevoită să facă eforturi ca să nu se lase pe spate.

Cumva, treaba asta i se păru o batere în retragere.

– Ce se spune despre mine? murmură el.

Ea începu să enumere pe degete, dând un răspuns cu o voce seacă, pretinzând că apropierea lui nu o tulbura.

– Un adept al plăcerilor. Un libertin. Un desfrânat. Un nemernic. Un gangster.

– Ah, pentru prima dată au dreptate, recunosc ironie.

– Un criminal?

Aerul rece îi mângâia gâtul, însă ceea ce o făcu să tremure a fost căldura chinuitoare a respirației lui, atunci când se aplecă mai aproape de ea.

- Am dat o mână de ajutor mai multor bărbați să ajungă pe lumea cealaltă, *mon chaton*. Însă nu am făcut niciodată rău unei femei. Nu eu am omorât-o pe prietena ta.

- În cazul acesta, te mai întreb o dată. Ce căutai acolo? Erai amantul lui Mathilde?

Un zângănit în surdină îi făcu pe amândoi să tresară, iar Mercy scoase un țipăt de uimire atunci când partea din spate a trăsurii se înclină ușor.

Nu-și dădu seama dacă era din cauza mișcării sau dacă instinctiv se apropiase de căldura lui.

De forța lui.

Chiar dacă îi zâmbise atotcunoscător, plin de îngâmfare masculină, privirea lui o căuta pe a ei pentru un scop anume.

Pentru a-și cere permisiune?

Un glas din interior o avertiză că, dacă va deschide gura, permisiunea va fi acordată.

Apoi făcu o mișcare grăbită, mutându-se în capătul opus al băncii, exact atunci când ușa se deschise, balansându-se.

În timp ce erau încă în mișcare.

Un munte de om, purtând o haină închisă la culoare, se furișă înăuntru și închise ușa în urma lui. Își îndreptă privirea către ea, însă în întunericul din trăsură nu-și putea da seama despre cine era vorba.

Nu putea desluși decât un abis întunecat în ovalul făcut de glugă și de guler.

Însă se holba la ea din întuneric.

Nu, o examina așa cum cineva analizează o insectă înainte să o strivească sub pantof.

Cu o cruzime dibace, zgâria instinctul oricărei ființe umane. Acel instinct care o avertiza acum din toți rărunchii că nu se afla în siguranță.

Trupul ei își dorea să fugă, pentru a scăpa de el.

Dacă Raphael Sauvageau era periculos, acest bărbat era... ei bine, nu se putea descrie în cuvinte.

- De ce ți-a luat atât de mult timp, Gabriel? rosti Raphael printre dinți. Zece minute dacă mai întârzieai și ai fi ajuns prea târziu.

Fratele lui Raphael nu scoase nici un cuvânt. O analiză pe ea preț de câteva clipe, după care îi întoarse spatele, răsucindu-se către fratele lui.

Ea fusese scoasă din discuție.

În alte circumstanțe, atitudinea aceasta ar fi jignit-o, însă acum se simțea atât de ușurată.

De parcă el se uita după altcineva.

Scoase câteva instrumente mici din haina lui și deschise cu mare îndemânare – pentru un bărbat cu mâini atât de mari ca ale sale – încuietoarea de la cătușele fratelui său.

Mercy ar fi putut să numere pe degetele de la o mână momentele în care fusese lăsată fără cuvinte.

Gabriel Sauvageau deschisese încuietoarea unui vehicul al poliției și se strecurase înăuntru *în timp ce se aflau în mers*, fără a porni alarma sau fără măcar să-i alerteze pe birjari.

Cum reușise să facă lucrul acesta?

În timp ce lucra ca să-și salveze fratele, mormăia într-o franceză aproape de neînțeles, cu vocea sa aspră, ca a unui bariton, la fel de sobră, profundă și clară ca lumina lunii proiectată pe o suprafață din marmură.

Însuși Necuratul ar fi putut avea o astfel de voce.

Mercy fusese dintotdeauna o elevă îngrozitoare. Avea prea multe ezitări, mintea ei trecea de la un lucru la altul, până când mulțimea de gânduri amenința să se împrăștie peste tot, ca niște cățeluși abia fătați.

Însă reținuse ceva din vocabularul de bază al limbii franceze.

Și dacă nu se înșela, Gabriel spusese ceva legat de faptul că reprogramaseră o întâlnire la grădina zoologică pentru mâine la ora... trei?

– Sunteți foarte nepoliticoși, îi admonestă ea, în speranța că va ascunde faptul că le înțelesese conversația.

Mă rog... oarecum.

Raphael avu bunul-simț să pară întristat.

– În cazul acesta, mă văd nevoit să îți cer eu iertare, *mon chaton*, pentru că fratele meu cunoaște foarte puțin limba engleză.

– De ce îi zici *pisicuța ta*? îl întrebă Gabriel în franceză.

– Pentru că îmi plac ghearele ei, răspunse Raphael, aruncându-i fratelui său o privire care puse capăt discuției pe acest subiect.

Gabriel îi eliberă o mână și continuă să lucreze la cealaltă.

– Ce s-a întâmplat cu Mathilde?

Raphael o scrută din priviri și-și miji ochii, pentru a-și da seama cât înțelege din conversația lor. Din partea femeilor educate din clasa ei socială se aștepta la un anumit nivel de fluentă.

Mercy descoperi ceva foarte interesant la propriile cătușe, refuzând să privească spre el.

După o pauză semnificativă, răspunse:

– Vom discuta despre lucrul acesta mai târziu. Unde ne întâlnim cu Marco?

– Lângă 'Loo.

Mercy încercă să își amintească din franceza ei cuvântul *loo*, dar nu descoperi nimic. Să se fi referit la toalete? Strâmbă din nas. Să fi spus asta referindu-se la ea? Să o arunce acolo, poate? Toaletele nu erau o locație foarte potrivită pentru o intrigă clandestină de rang înalt.

Dar, până la urmă, cine era ea să le spună unor criminali unde să se întâlnească?!

– Trebuie să plecăm, suntem aproape de pod.

Gabriel eliberă și cealaltă mână a fratelui său.

– Pleacă tu! Încui eu.

Raphael întinse mâna după lacătul pe care Gabriel i-l aruncă, înainte să se furișeze pe ușă la fel de lin și de silențios cum intrase.

Arcurile se lăsară în jos foarte puțin când trăsura rămase fără greutatea lui. Uriașul ieși din trăsura înaltă cu aceeași grație cu care un om normal ar fi pășit de pe o bordură pe o stradă pavată cu beton.

Tavanul trăsurii era mult prea mic pentru ca Raphael să poată sta în picioare, așa că se aplecă spre ea și-și întinse brațele lungi și musculoase în lateral.

– Aici! Își ridică Mercy încheieturile mâinilor. Eliberează-mă!

În loc să îi scoată cătușele, el îi luă mâinile în palmele lui mari și aspre, mângâindu-i cu degetele încheieturile rănite de la cătușe.

Și, ca printr-o magie, nu se mai aflau într-o cușcă. Nu mai era încătușată cu fier... ci cu o funie de catifea care îi înfășura mâinile, prinzând-o și legând-o de el.

Se simți în același timp vulnerabilă și invincibilă.

În siguranță și în primejdie.

Parfumul lui proaspăt și scump era mai puternic decât duhoarea din trăsura. Privirea lui era hipnotizantă, acaparând-o în totalitate pe a ei, făcând ca toate celelalte lucruri să dispară.

Să fie uitate.

Se mișcase cu o asemenea repeziciune și, cu toate acestea, când buzele lui le sărutară pe ale ei, apăsarea lor fu uimitor de tandră. Gâtul i se încordă tensionat, umerii se încovoiau și strânsoarea lui se accentuă.

Însă gura lui. Ah, gura lui. O gustă cu o serie de apăsări ușoare, stăpânindu-și pasiunea arzătoare cu abilitățile lui bine exersate.

Mercy avea obiceiul de a afișa mereu reacții greșite la stimuli. Nici de data aceasta nu făcu excepție.

Orice furie sau agresivitate pe care ar fi simțit-o era înlocuită de o stare de euforie abjectă. Un entuziasm incontestabil, aflat la limita nerăbdării.

Deși se făcuse tot mai frig, cei doi își făcură propriul foc, care aprinse între ei ceva care prevestea inevitabilul.

Un sunet nedeșluit vibră de undeva din adâncul lui, accelerându-i bătăile inimii, trimițându-i sângele și mai fierbinte în vine.

Ea se apropie și mai tare, prinzându-se cu degetele de gulerul lui, pe măsură ce sărutul era tot mai profund. Nu ar fi putut spune care gură s-a deschis mai întâi, însă limbile lor se întâlniră într-un dans.

Și începură să se dueleze.

În momentul acela, inventaseră propriul limbaj. Unul care era mai ritmat și mai liric decât oricare altul. Era gutural și sonor și extrăgea niște reacții de la ea, pe care nu ar fi crezut vreodată că era capabilă să le aibă.

Știu că trebuia să fie mai mult decât atât. Mai mult decât această furtună nebună pornită între ei. Mai mult din el care putea fi explorat.

Mai mult din lume pe care își dorea să o vadă.

Pe care își dorea ca el să i-o arate. Să i-o dea de învățat.

Era periculos. O voce o avertiză de undeva de departe, de foarte departe. Dintr-un loc îngropat atât de adânc în sufletul ei, încât era posibil să fi uitat că exista.

Rățiunea ei. Judecata ei.

El le îngropase sub avalanșa de dorință, răvășind-o, tulburând-o bucățică cu bucățică, până când nu mai putuse înțelege pe ce lume se afla.

„Pericol. Te afli în pericol.”

Avertismentul răsuna mai aproape acum, mai insistent. Suficient cât să o facă să se retragă, să își desprindă buzele de ale lui.

Avu parte de o singură clipă de mulțumire la vederea ceții care se risipea din privirea lui, la fel de tulbure, după care el o privi printre gene cu o expresie grijulie și, în același timp, plină de regret.

– Îți cer iertare, șopti el, deschizând încuietoarea de la cătușele ei și lăsându-le să cadă.

Ea privi după ele, mută de uimire, pentru că nici nu realizase când reușise să se ocupe de ele.

Până să își dea seama că se pusese în mișcare, el se furișase deja pe ușă, închizând-o și asigurând-o cu lacătul, chiar în momentul în care ea se întindea după el.

– Așteaptă! țipă ea, apucând cu mâinile de gratii. Doar nu ai de gând să mă lași să putrezesc în închisoare în timp ce tu umbli liber?!

Acum, că se aflau într-o parte mai aglomerată a orașului, putea auzi murmurele și exclamațiile trecătorilor.

El stătea atârnat de trăsura cu o singură mână prinsă de mânerul ușii și cu un picior pe bordură, în timp ce îi zâmbea ștrengărește prin fereastra cu gratii.

– Îți cunosc familia, Mercy Goode, vei fi înapoi acasă la timp pentru ceai.

Privirea lui nu mai strălucea, ci ardea ca o flacără.

O cuprinse furia, alimentată de căldura care încă zvâcnea și vibra în interiorul ei.

– Nu știi absolut nimic despre familia mea, ticălos fără milă, rosti ea printre dinți. Ai noroc că sunt încuiată aici, altfel aș...

– Altfel ai face un gest necugetat, cum ar fi, de exemplu, să mă urmărești, rosti cu un soi de afectiune, care îi creă fetei confuzie. Iar lucrul acesta este periculos. Chiar și pentru tine.

Frustrată. *Furioasă*. Mercy zgâlțâi din nou gratiile de fier, apoi își strecură mâinile printre ele, încercând să îl zgârie pe ochi.

El se aplecă la timp pe spate și şuvițele dese ale părului său fluturară în curentul care venea de pe acoperișul trăsorii aflate în mișcare, după care izbucni în râs.

Dumnezeule, cât de chipeș era când zâmbea! În special atunci când buzele îi erau lucioase și ușor umflate de sărut.

L-ar fi putut omorî cu mare bucurie.

Apropiindu-se din nou, își aduse fața aproape de gratii și privirea i-o străpunse pe a ei, trecând de la bucurie la seriozitate.

– Dacă ne vom întâlni din nou, Mercy Goode..., o avertiză el cu o voce flămândă și mieroasă, pregătește-te să savurez și restul!

Capitolul 3

Existau trei motive pentru care temnicerii se holbau mirați la Felicity Goode.

Primul dintre ele era acela că arăta astăzi absolut încântătoare, în rochia ei de culoarea lavandei, prinsă cu panglici violet și cu o manta de catifea asortată. Cea din urmă, strânsă prea tare pe talie, îi accentua formele voluptuoase și crea un decor încântător pentru cascada de păr blond deschis, revărsat de sub pălăria elegantă.

Cel de-al doilea motiv era acela că femeia uluitoare, cu părul ca abanosul, aflată la brațul lui Felicity, era soția celui mai onorat și mai respectat inspector-șef, Sir Carlton Morley.

Prudence, a doua soră mai mare a lor.

Aceasta reprezenta prima ocazie de a o vedea în ultima vreme, întrucât fusese foarte ocupată cu creșterea celor două fete ai ei, gemenele Caroline și Charlotte.

Era încă rumenă în obraji după sarcină, ochii ei negri străluceau de fericire, chiar dacă păreau cam obosiți de la extenuarea cunoscută doar de proaspetele mămici. Se îmbrăcase toată în catifea vișinie, pentru a mai atenua din paloarea tenului ei.

Iar cel de-al treilea motiv consta în faptul că Felicity era copia fidelă a surorii ei, Mercy, care o privea de după gratiile vechi de fier. Asemănarea lor era nefirească.

Majoritatea gemenilor aveau un semn distinctiv care să îi poată deosebi. Un piștrui, un dinte mai proeminent sau o nuanță diferită în culoarea părului.

Pentru Mercy însă, să o privească pe Felicity însemna să se privească în oglindă. Până și părinții lor făceau foarte greu diferența între cele două.

Fapt care, în opinia lui Mercy, spunea multe despre ei ca părinți.

Felicity privi chiorăș în interiorul celulei în care Mercy fusese din fericire singură, pentru mai bine de două ore, și nu dintr-un

motiv de îngrijorare, ci din cauza miopiei. Deși stătea foarte prost cu vederea, i se impusese să nu poarte ochelarii în public, pentru că erau considerați neplăcuți. Totuși, de această dată, Mercy știa că nu-și luase ochelarii cu ea dintr-un motiv diferit.

Unul de care Mercy se făcea vinovată.

– Imaginează-ți, dacă poți, surprinderea mea atunci când un polițist a apărut la ușa casei să le spună mamei și tatei că *eu fusesem* arestată, pufăi Felicity.

– Te rog să nu fii supărată pe mine, o imploră Mercy, rușinată, pe sora ei geamănă. Am știut că, dacă le voi da numele tău, voi avea mai multe șanse ca cineva să vină să mă elibereze de aici. Toată lumea te place mai mult pe tine.

– Nu este deloc adevărat, protestă Prudence, dându-și la o parte buclele de pe gâtul mlădios cu o mișcare elegantă. Sunteți amândouă comorile noastre. Așteptați-mă aici până mă duc să îl aduc pe polițistul Treadwell să descuie această celulă, ca să te pot lua acasă și să te omor cu propriile mele mâini. Ești al naibii de norocoasă că soțul meu este în tribunal astăzi.

Porni grăbită, afișând un zâmbet de superioritate, cu trena încrețită în valuri în urma ei peste pardoseala ponosită.

– Îți mulțumesc, draga mea, strigă Mercy după ea, prinzându-se cu degetele de gratiile de fier.

Cu cât își va recupera libertatea mai repede, cu atât mai bine.

Nu mai respirase adânc de ore întregi.

Cu ochii mari, plini de neîncredere, Felicity își așeză degetele peste ale lui Mercy, până când se întrepătrunseră cu ale ei printre gratiile de fier.

– Te simți bine?

Mercy aprobă din cap, deși afecțiunea iubitei ei surori aproape că o făcu să clacheze.

– Mama și tata sunt furioși?

Felicity se mai luminează puțin la auzul întrebării.

– De fapt, n-au sosit azi. Am primit, în schimb, o carte poștală în loc de asta. S-au hotărât să-și mai prelungească șederea pe Riviera cu încă o lună, poate chiar două. Poate că, dacă reușim să te scoatem repede de aici, fără scandal, nici măcar nu trebuie să afle.

– Nici că puteai să îmi dai o veste mai bună! țipă Mercy ușurată.

Baronul și baroneasa de Cresthaven, părinții lor, erau doi dintre oamenii cei mai evlavioși, cârcotași și veșnic nemulțumiți care deținuseră vreodată un titlu nobiliar. Fiecare zi pe care o petreceau departe de casă era ca o rază de soare într-o zi înnoirată, glacială, dintr-o iarnă târzie.

Ca aceasta, de exemplu.

– Chiar ai lovit *cu adevărat* un inspector? șopti Felicity, privind în jur să vadă dacă se mai afla cineva prin apropiere.

– Martin Trout, rosti Mercy cu scârbă cuvintele, de parcă aveau gustul numelui său în ele. *Abia* dacă l-am atins. Mercy își dădu ochii peste cap cuprinsă de o indignare justificată. Și mi-a plătit înzecit.

Aplecându-și capul într-o parte pentru a-și arăta obrazul vânăt, se desfătă cu vorbele și exclamațiile lui Felicity referitoare la lovitură, acum că nu mai era nici un bărbat chipeș și atotcunoscător prin preajmă, pentru care să facă pe neînfricată.

– Am o compresă cu pătrunjel, arnică și tătăneasă, care te va scăpa de vânătaie de două ori mai repede decât s-ar vindeca singură, promise sora ei. Titus chiar m-a pus să fac câteva pentru el, pentru a le distribui pacienților săi. Nu-i așa că a fost un gest minunat din partea lui?

Mercy se încruntă la auzul glasului surorii ei, atunci când rosti cu sufletul la gură numele doctorului Titus Conleith. Fusesse băiatul care căra cărbuni în gospodăria lor, pe vremea când erau ele mici, apoi îngrijitor la grajduri și lacheu când devenise adult.

Deși era cu câțiva ani mai tânăr, o iubea pe sora lor cea mai mare, Nora, cu o pasiune nebună, din prima zi în care o cunoscuse.

Și, din câte bănuia Mercy, Felicity îl iubise așa cum o fetiță își adoră eroul.

Titus era un bărbat chipeș în felul acela dur, masculin, sobru. Studios, respectuos și extraordinar de deștept. Era un bărbat cu principii de neclintit și cu o sursă nesfârșită de răbdare. Tabloul perfect al unui gentleman cu statura unui erou de război și reputația celui mai respectat chirurg din Albion.

Pentru Felicity însă, el era tot băiatul care ascundea cărțile pentru ca ea să le citească și care nu o ridiculiza atunci când obișnuia să pronunțe „W” în loc de „R”.

– Încă nu îmi vine să cred că Mathilde nu mai este printre noi.

Chipul lui Felicity fu inundat de tristețe.

Mercy aprobă din cap, strângând mai tare degetele surorii ei.

Felicity fusese cea care o cunoscuse prima pe Mathilde. Făcea voluntariat la spital uneori, citind persoanelor bolnave și ținând în brațe copiii nou-născuți. Ajutându-l pe Titus să amestece tincturile ori să aducă cele necesare de la farmacie.

Era la fel de folositoare în spital pe cât era o povară, ținând cont că leșina la vederea sângelui. Pe nici unul însă nu-l lăsase inima să îi sugereze să se ducă în altă parte, de teamă că ar fi putut să o facă să se simtă nedorită.

Felicity își petrecuse cea mai mare parte a vieții spunându-i-se acest lucru, fiind a patra și ultima din lungul șir de nașteri feminine dezamăgitoare și motivul pentru care mama ei nu mai putuse să facă alți copii.

Și că din pricina ei nu va mai exista un moștenitor.

În orice caz, atunci când Gregoire Archambeau îi fracturase încheietura lui Mathilde, vârând-o în spital, Felicity a fost cea care a convins-o să caute sprijin la Societatea de Ajutor pentru Femei, unde Mercy făcea voluntariat.

Cele două gemene se hotărâseră atunci, pe loc, că se pricepeau de minune să își împartă astfel timpul. Să poată să ofere femeilor și copiilor ajutor pe mai multe planuri, atât medical, cât și emoțional și financiar, ba chiar să ofere protecție și schimbare de locuință, dacă era cazul de așa ceva.

Felicity își așeză mâna înmănușată în alb pe inimă, de parcă veste morții ei ar fi străpuns-o.

– S-a... S-a sinucis? Sau a fost un accident din cauza băuturii și... a altor lucruri?

Știa amândouă prea bine ce însemnau *alte lucruri*. Cocaina și opiumul de care Mathilde devenise dependentă.

– A fost omorâtă, spuse Mercy, privind încruntată.

Felicity simți că i se taie respirația.

– Nu se poate să fi fost Gregoire! L-am văzut urcând la bordul feribotului și nu a mai coborât. În momentul de față trebuie să fie în Franța.

– Știu.

Mercy își țuguie buzele. Buze care încă mai aveau gustul lui Raphael, chiar și după atâtea ore. Buze pe care ea își tot apăsase degetele, amintindu-și de presiunea unui sărut arzător și surprinzător.

Nu! Nu putea lăsa acea imprudență să îi distragă atenția. Avea o crimă de rezolvat. Detectivul Eddard Sharpe nu îi permisesese aprigei domnișoare Georgina Crenshaw să îl distragă în timpul unui caz.

– Tu... ai găsit cadavrul lui Mathilde? rosti Felicity cu respirația tăiată, de parcă ar fi vrut să oprească un val de emoție. Ești în regulă? Era și sânge? A suferit?

Mercy și-ar fi dorit să își scutească sora de răspunsurile la întrebările ei furtunoase, însă sora ei geamănă știa întotdeauna când minte.

– Nu era sânge. Însă da, moartea ei a fost... o moarte violentă. Cineva a sugrumat-o și i-a rupt gâtul.

Felicity îi dădu drumul la mână pentru a-și atinge cu degetele propriul gât.

– Crezi că ar putea fi vorba despre amantul ei? Ai reușit să afli cine este acel bărbat?

– Nici nu îți trece prin cap, spuse Mercy, făcând intenționat puțină dramă din toată situația.

– Spune-mi!

– Raphael Sauvageau.

Simpla rostire a numelui lui era îmbătătoare.

La fel ca și el.

Sora ei se făcu albă ca varul.

Felicity își amintea, fără îndoială, noaptea de la debarcader, când se împiedicase și căzuse în brațele lui Gabriel Sauvageau. Bărbatul purta o mască ciudată și etala un cuțit lung și sinistru.

Nu o rănise. De fapt, nu-i făcuse nici un rău.

Însă nu avea nici o certitudine că *nu ar fi făcut-o*, dacă lucrurile ar fi decurs altfel în acea noapte.

– Ce tot vorbești despre Raphael Sauvageau? le întrebă Pru, apropiindu-se cu un polițist slab, adus de spate, a cărui vârstă arăta că cea mai mare responsabilitate mare pe care ar fi putut-o avea era să țină cheile.

– A fost găsit cu cadavrul, rosti iritat polițistul, arătând cu degetul către ușa, de parcă bărbatul în cauză s-ar fi aflat acolo. Ai fost norocoasă că nu ți-a tăiat gâtul înainte să evadeze din trăsura închisorii. Sau poate chiar mai rău.

O privi pe Mercy, avertizând-o de parcă ar fi fost bunicul ei.

– A fost arestat împreună cu tine? rosti Pru îngrozită.

- Și a evadat? țipă Felicity în același timp.

- Ca vântul și ca gândul! Greu de crezut că îl vom mai prinde din nou.

Sergentul Treadwell încercă să bage cheia în încuietoare de trei ori până să reușească să o deschidă cu mâna stângă tremurândă.

Mercy așteaptă până când surorile ei îi mulțumiră polițistului, care o eliberase cu un discurs sever, și-i spusese că Trout o scosese de sub acuzație când aflase cine era familia ei.

Fără îndoială, inspectorul nu-și dorea să fie bărbatul care o lovise pe cumnata inspectorului-șef, Carlton Morley.

Argumentul că „ea m-a lovit prima” nu prea stătea în picioare.

De îndată ce se îngrămădiră în trăsură, Mercy le răsplăti cât mai repede cu putință cu ororile acelei după-amiezi, știind că, odată ajunsă acasă, va trebui să petreacă cel puțin o oră în cadă pentru a se curăța de tot ceea ce se întâmplase în ziua respectivă.

Le povesti despre tot.

Despre tot... mai puțin despre sărut.

Fetele aveau ochii mari și plini de uimire când își termină istorisirea și nici una dintre ele nu mai scoase un sunet preț de un minut.

Felicity fu cea care rupse tăcerea.

- Crezi că Bestiile Înfiorătoare îi aduceau lui Mathilde toate... medicamentele pe care le lua?

- Cine altcineva? presupuse Mercy. Sunt tâlhari și știm foarte bine că au mai făcut contrabandă cu cocaină și înainte. Să nu uităm că ticăloșii ăia egoiști nu m-au eliberat din trăsura închisorii. M-au lăsat acolo!

- Cu siguranță, cea mai odioasă infracțiune a lor, chicoti Pru în timp ce o analiză pe Mercy cu o privire scrutătoare. Chiar i-a spart nasul lui Trout?

- Posibil maxilarul... și i-a rupt vreo câteva degete.

Mercy se întreba cum se putea ca trăsăturile unui bărbat să fie atât înfiorătoare, cât și ciudat de inexpressive în timp ce îl puneau sistematic la punct pe Trout.

- Sauvageau a amenințat că îi va rupe omului fiecare os de la cot în jos.

- Asta a spus? Buzele lui Pru se strâmbară într-un zâmbet slab. Am impresia că te cam place.

- Sunt de acord, aprobă Felicity.

– Mă place? îi sări țandăra lui Mercy, care își frecă palmele una de cealaltă, dorindu-și să nu i se fi luat mănușile într-o zi atât de friguroasă. Peste cadavrul amantei sale proaspăt ucise? Nu îmi pasă dacă este cel mai chipeș crai din imperiu, nu m-aș putea uita la așa ceva în viața mea.

Felicity își mușcă obrazul, cu privirea ațintită într-un punct îndepărtat dincolo de fereastră.

– Deci fratele lui a sărit în trăsură, a deschis lacătul și l-a scos afară de acolo, fără ca birjarii să aibă habar? Asta sună mai degrabă... Ei bine, este ceva extraordinar, nu-i așa? Asemenea unei acțiuni dintr-un roman de aventură.

– Extraordinar de enervant poate. Mercy o pocni ușor pe Felicity peste genunchi. Sau ai uitat partea în care m-au lăsat acolo? Nu mi se pare deloc amuzant!

– Nu râd, răspunse Pru din spatele ei, în timp ce umerii ei tremurau de veselie.

– A fost mai degrabă un gest egoist din partea lor, se grăbi Felicity să recunoască. Fără îndoială că te-au lăsat pentru că au știut că vei fi în siguranță în arest, în timp ce ei ar fi putut face ceva diabolic și cu siguranță periculos.

Mercy nu le mărturisise că și el spusese același lucru.

– Mă gândesc că n-au vrut ca tu să îi urmărești.

Felicity dădu la o parte draperia trăsurii, pentru a vedea unde se află.

– Nu i-aș fi urmărit, răspunse Mercy cu încăpățănare. Știu exact unde vor fi.

– Și unde vor fi? întrebă Felicity.

– La toaleta de la grădina zoologică.

– Poftim?

– I-am auzit în timp ce vorbeau, dar cum franceza mea nu este perfectă...

– Franceza ta este îngrozitoare, o tachină Prudence. Mercy o ignoră.

– Au spus că se duc să se întâlnească cu un individ pe nume Marco, în fața toaletei de la London Zoo.

– Nu se vor întâlni la toaletă.

Felicity rămase căzută pe gânduri până când realizează că spusese ceva cu voce tare și apoi își închise gura cât ai clipi.

Mercy se năpusti asupra ei, prinzând-o de umeri și scuturând-o:

– Poftim? Felicity, ce anume știi?

Sora ei înghiți în sec.

– Ce vei face dacă îți spun?

– Ceea ce ar face detectivul Sharpe. Evident.

– Mi-a fost teamă că vei spune asta.

Prudence interveni, punând o mână pe brațul lui Mercy, ca o mamă.

– Aici nu este vorba despre un plan criminal dintr-un roman, Mercy. Bărbații ăștia sunt foarte periculoși. Ar trebui să îi spui lui Morley unde se vor afla. Îi va găsi el pentru tine.

– Asta voi face, promise Mercy. Spune-mi ce știi, iar eu îți voi spune unde se vor afla.

Cu un nod în gât, Felicity o privi cu ochii pe jumătate închiși, dar nu din cauza miopiei. De data aceasta, din cauza suspiciunii.

– În franceză, cuvântul care se scrie L-O-U-P se pronunță *loo*.

– Și? insistă Mercy.

– Și înseamnă *lup*.

Inima lui Mercy începu să bată cu putere.

– Iată răspunsul dorit! Vor fi la expoziția de lupi de la grădina zoologică, la ora trei.

Prudence băgă mâna în vestă și scoase un ceas elegant.

– Este cinci și jumătate. I-am pierdut.

Pentru prima dată în viață, Mercy își ținu gura.

De asemenea, își ținuse și promisiunea. Le spusese unde putea fi găsit Raphael Sauvageau.

Doar că nu le spusese cu exactitate *când*.

Capitolul 4

O săptămână mai târziu

Părea să fie o zi prea frumoasă pentru a pune la cale un plan de război.

Raphael Sauvageau umbla de colo colo pe lângă cuștile lupilor de la Grădina Zoologică, privind fără ținută pe partea cealaltă, unde doi copii încântați făceau ture pe spatele unei cămile care părea că afișează un zâmbet sarcastic.

Fusese o dimineață înnoirată, cu vânt aprig. Trotuarele improșcate de ploaie de la rafalele neregulate puseseră pe fugă cetățenii suficient de curajoși ori nesăbuiți să se aventureze afară. După prânz, ploaia se făcuse nevăzută, de parcă cineva oprise robinetul acolo, în cer, iar razele celeste de lumină străpungeau norii unui februarie târziu cu săgeți primăvăratice.

La ora trei, zidurile și pavajele londoneze luceau de la picăturile strălucitoare de lumină aurie, orașul revenise la viață, iar oamenii se îmbulzeau din nou pe străzi.

Animalele închise la Grădina Zoologică din Londra erau de asemenea încântate de vremea schimbătoare. Zebrele se zbenguiau pe pășunea lor și o girafă furase o delicată din mâinile unui băiețel aflat în trecere, care izbucnise imediat în plâns.

În apropiere de Zoo, elita londoneză se plimba în număr mare prin Regent Park, nerăbdătoare să se bucure de căldura rară și să caute orice semn de primăvară în vegetația desfrunzită de iarnă.

Raphael privi trunchiurile copacilor cu o indiferență detașată.

Știind că nu va trăi suficient de mult pentru a-i vedea înflorind.

Oare cum ar arăta ea primăvara, înconjurată de florile ale căror culori ar păli în fața ei? Cel mai frumos crin nu ar putea concura cu nuanța buzelor ei umflate și înroșite de sărutul lui. Clopoțelii s-ar ofili văzând culoarea ochilor ei.

Era diferită de oricine și orice cunoscuse până atunci.

*Mercy*¹.

Până și numele ei era un fenomen necunoscut de el înainte.

Un concept pe care nu îl înțelegea.

Era surprins cât de tare ardea de dorință să o exploreze. Cât își dorea ca ea să dea dovadă de îndurare față de el. În orice formă.

Forma ei încântătoare.

Îngăduindu-și un oftat slab, Raphael se întoarse și dădu cu ochii de Marco Villeneuve, care se îndrepta înspre el, în timp ce își aranja butonii plasați cu diamante la manșetele cămășii.

Un grup de școlărițe cu pălăriile pline de fundițe treceau chicotind, împreună cu însoțitoarea lor, o femeie de vârstă medie cu un chip posac și trasă la față din cauza atâtor ani plini de dezamăgiri.

Chipeșul spaniol își atinse borul pălăriei, iar fetele răseră pe infundate.

Când Raphael făcu același gest, fetele oftară.

Când le făcu apoi cu ochiul, două dintre ele se împiedică.

– Ești un nerușinat, *hermano*², rosti târăgănat Marco, apropiindu-se mai mult și strângându-i mâinile în semn de salut.

Dacă s-ar fi aflat în țările lor, s-ar fi salutat cu un sărut pe obraz.

Raphael râse zeflemitor.

– Rușinea este o emoție inutilă, menită să îi îmbolnăvească pe cei care sunt atât de fragili încât să le pese de ce cred alții despre ei.

– Într-adevăr!

Marco își sprijini umărul de poarta din fier forjat a locului îngădit pentru lupi, afișând un rânjet fudul. Cu toate că purta un costum cu o croială elegantă, părul lui arămiu atârna mult mai lung decât ar fi trebuit de sub pălărie. Îi conferea siluetei înalte și zvelte un aspect neimblânzit, care se adăuga alurii periculoase pe care o adopta printre femeile care îi picau în plasă.

Femeile inteligente îl citeau însă înainte ca el să le frângă inimile.

Celelalte... ei bine... rămăneau mult mai cinice și mai suspicioase în fața haimanalelor chipeșe.

Marco își întoarse privirea de chihlimbar către cușca lupilor și analiză cele cinci creaturi, cum se mișcau în sus și-n jos, gâfâind,

¹ Îndurare, clementă, milă (n.red.)

² Frate (în limba spaniolă în original) (n.red.)

urmărindu-i pe oameni de parcă și-ar fi dorit mai degrabă să îi invite înăuntru decât să îi sperie.

Erau incredibile aceste bestii.

Raphael ura să le vadă închise în cușcă.

Unul din lupi, o creatură zbârlită, cu o pată albă pe pieptul lat, urca dealul care fusese special amenajat cu bolovani și pământ, pentru a semăna cu mediul natural. Când bestia se apropie de un lup sur, care stătea tolănit, își lipi urechile de creștet și scoase un sunet sălbatic, cu ochii de chihlimbar sclipind plini de cruzime.

Lupul cel sur se ridică și părăsi tiptil locul în care se afla, cu capul și coada plecate, găsind un nou loc să se odihnească.

Masculul alfa stătea deasupra tuturor.

– Ei bine, *Jefe*¹, totul a fost aranjat așa cum ai cerut.

Marco scoase o cutie de chibrituri și-și aprinse o țigară, trăgând lung din ea înainte să scoată fumul, expirând puternic.

– Lordul Longueville va participa la Balul Mascat din iarna aceasta și este foarte posibil să își aducă generalii de la Măcelarii de pe High Street. Tu, Gabriel și cu mine vom fi prezenți, desigur, deși mă întreb dacă nu ar fi mai bine să mai invităm pe cineva cu noi, pentru a fi martor la conversația noastră cu Longueville. Umblă vorba că războiul pentru controlul furnizării mărfii către populație este pe punctul de a începe.

– Nu am nimic împotriva.

Raphael avu grijă să nu-și lase sentimentele complexe să îl trădeze. Ar fi fost o greșeală.

O greșeală fatală.

– Eu m-am gândit că e *loco*² – încă mai cred lucrul ăsta –, însă ar putea fi ceva atât de nebunesc încât să funcționeze.

Marco expiră un vălătuc de fum și rămase pe gânduri, după care privi în sus. Nu se știe ce citi pe chipul lui Raphael, însă orice ar fi fost, îl făcu să rectifice cele spuse.

– Ar fi trebuit să îmi dau seama până acum că nu am de ce să mă îndoiesc de tine, *Jefe*.

Raphael flutură din mână, semn că era ca și iertat.

– Noi, Bestiile, nu urmăm ordine fără să le cântărim. Suntem prădători, nu oi, și trebuie să fim vicleni. Să punem totul la îndoială.

¹ Șefule (n.red.)

² Nebunesc (n.red.)

-Cum spui tu.

Marco își plecă fruntea în semn de respect.

Ierarhia bestilor nu era diferită de cea a lupilor. Complicați, subtili și totuși brutal de simpli. Nu erau conducători cu numele. Nu aveau alai fastuos și nici ceremonii. Exista liderul incontestabil al haitei. Alfa și subordonații săi.

El era cel care îi conducea pe vânători către prada lor. Și tot el era cel care gusta primul sângele. El pretindea cea mai mare recompensă și abia apoi restul haitei sărea pe ea și căutau printre resturi.

Însă, în calitate de lider, era responsabilitatea lui să facă rost de hrană, pentru a rămâne necontestat. Sau, în cazul în care era provocat, trebuia să facă față cruzimii tuturor conducătorilor de bestii.

Trebuia să câștige. De fiecare dată. Să dovedească faptul că își merita locul de conducător.

Că era un om care merita să fie urmat.

Uneori, simțea că haina aceasta de conducător îl sufocă.

Însă ce altceva putea să facă? Ce altceva știa să facă?

Nimic.

El doar atât era. Doar atât avea. Lăsa în urma lui vicii și ticăloșii și o viață trăită în minciună. Era un bărbat al cărui trecut era alcătuit din umbre mișcătoare și secrete, iar viitorul lui era...

Un deșert nesfârșit, învăluit în aceleași lucruri.

Bătălii și sânge, până când, într-o bună zi, o bestie inferioară îl va provoca... și îi va rupe gâtul.

Va trebui să o facă.

Raphael nu era genul de bărbat care să se supună suveranității altcuiva.

-Ai îndoieli asupra planului? întrebă Marco, privindu-l atent de sub borul coborât al pălăriei sale. Dacă dăm greș, se va lăsa cu vărsare de sânge.

-Întotdeauna se lasă cu vărsare de sânge, glumi el. Nici de data aceasta nu va fi diferit.

Sânge. Sânge roșu și albastru.

Juca un joc periculos, asmuțindu-și dușmanii și aliații unii împotriva celorlalți.

Un joc unde vor exista învingători, dar în care nimeni nu va câștiga cu adevărat.

-Fără îndoieli, clarifică el. Totul a fost pregătit, cu excepția...

O scânteie luminoasă îl orbi pentru o clipă și tresări, clipind cu repeziciune. Când își deschise ochii din nou, lumina dispăruse, lăsându-i în ochi o umbră debusolantă, de parcă ar fi privit direct spre soare.

După ce-și reveni, găsi vinovatul de îndată, uitându-se peste umărul lui Marco.

Soarele se reflectase dintr-un binoclu care îl urmărea dintr-o poziție mai înaltă decât umărul lui.

Nu, nu era un binoclu. Era un binoclu auriu strălucitor, de teatru. Auriu, asemenea inelușelor încântătoare care îl împrejmuiău.

O coafură încântătoare fixată de un pieptăn cu fluture și înfrumusețată cu un glas de copil.

Detectivul Eddard Sharpe ar fi mândru de această ancheta-toare cutezătoare. A fost deseori citat în cărțile lui, spunând că, atunci când un instrument nu se afla la îndemână, un detectiv adevărat improviza.

Dintre toate lucrurile, tocmai un binoclu de teatru. Raphael nu reuși să-și ascundă urma unui surâs în colțul gurii.

Dumnezeule, dar Mercy Goode era absolut fermecătoare!

Cu siguranță, se îmbrăcase cu haina ei bej, cu gulerul înalt, în speranța că nu va ieși în evidență în mulțime. Cu toate acestea, culoarea deschisă nu făcea altceva decât să o scoată în evidență printre oamenii de rând, care purtau jachete de lână gri sau negre, în ton cu vremea capricioasă din ziua aceea.

Cine ar fi purtat bej la zoo într-o zi ploioasă?

Cu siguranță, înțelesese conversația pe care el și Gabriel o avu-seseră în prezența ei. Doamnelor de viță nobilă li se preda limba franceză, nu-i așa?

Dându-și seama că Raphael își mutase privirea în altă direcție, Marco privi în spatele lui, pentru a vedea care era cauza.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Raphael, întorcându-și privirea într-o parte. Am văzut o persoană cunoscută.

– Sper că nu poliția. Te caută în fiecare ungher și loc întunecat al orașului.

– De aceea mă ascund în lumina soarelui.

Marco chicoti și-și duse mâna la tâmplă.

- Întotdeauna cu un pas în față, *Jefe*. De aceea tu ești cel care conduce.

Raphael puse o mână pe umărul solid al lui Marco, nu doar în semn de apreciere, ci și pentru a-l dirija pe gangster către grota cu lei - în direcția opusă față de locul unde se afla fata curioasă.

- Încerc să scap de o femeie, explică el în timp ce ocoleau prin spatele unui șopron și apoi își schimbă repede direcția.

- Am înțeles, spuse Marco făcând cu ochiul conspirativ și-și continuă mersul sprinten.

În timp ce îl conducea pe Marco către o poartă din spate, Raphael trecu la subiect.

- Te-am chemat aici pentru că se spune că lui Dorian Blackwell îi place să își ducă copiii în Regent's Park după-amiaza târziu. Câteodată vin la grădina zoologică, alteori nu, dar vreau să îl găsești și să îi inviți și pe el, și pe oamenii lui de încredere la balul mascat.

Marco făcu ochii mari.

- Pe Dorian Blackwell? Inima Neagră din Ben More? El și oamenii lui făceau legea în acest oraș, nu cu mult timp în urmă, însă toată lumea spune că a devenit un om corect după ce s-a căsătorit cu o contesă. Ba chiar că s-a retras.

Raphael își aplecă fruntea.

- Cred că va fi interesat să distribuie pe piață o parte din acest produs. Încă mai are o influență economică demnă de invidiat, de la scursuri ale lumii interlope și până sus în Parlament.

Ochii lui Marco străluciră de lăcomie. Raphael știa că exista un lucru pe care se putea baza întotdeauna: propriul interes al cuiva.

- Consideră ca și rezolvat!

Marco strivi țigara sub tocul ghetei și porni cu pași repezi către poarta grădinii zoologice, cu o mână pe reverul costumului său spilkuit de stofă. Ținu poarta deschisă pentru un cuplu de bătrâni, care îi mulțumiră zâmbindu-i larg.

Mai târziu își vor da seama de bijuteriile lor lipsă...

Raphael se întoarse repede către ieșirea din îngrăditura lupilor.

Îndreptându-și spatele și lipindu-l de gardul unor reptile, privi atent după colț, pentru a da cu ochii fix de ceea ce credea că va găsi.

Mercy Goode stând în fața lupilor, cu fruntea încrețită și buzele ei pline strânse, încruntându-se recalcitrantă.

El își pierduse urma și ea era supărată pe el din această cauză.

Biata de ea! Ar fi vrut să îi spună că asta nu îi diminua abilitățile extraordinare de detectiv. El era un criminal profesionist, în timp ce ea nu era decât puțin mai mult decât o fetiță curioasă.

Nu avea nici o șansă de a-l prinde.

Constată cu surprindere că mâna lui ajunsese sub haină, odihnindu-se la piept.

Reușise să îl lase fără suflare. În același timp, inima îi crescuse de bucurie, emanând o căldură ciudată.

Fusese o greșeală să o sărute în trăsură.

Și, cu toate acestea, când își cercetă conștiința, nu avu nici o muștrare.

Rămăsese hipnotizat încă din prima clipă de când pusese ochii pe ea.

Ademenit.

Nici o persoană atât de îndrăzneță și obraznică nu ar fi trebuit să aibă o privire atât de inocentă.

Era o forță a naturii, asemenea unei furtuni sau unui cutremur. Ceva ce lăsa în urma ei un teren schimbat pentru totdeauna.

Era de neuitat. De nedescris. Încântătoare.

Cum ar fi putut să plece la război fără să știe ce înseamnă toate acestea?

Și mai ales când ea îl privise *în acel mod*?

Cu pleoapele grele ale unei femei care își dorește să fie sărutată, dar care este prea mândră să o ceară și prea lipsită de experiență pentru a lua ce își dorește.

Raphael își mușcă pumnul. Nu își putea da seama care infern era mai insuportabil. Să își dorească să o savureze? Sau să îi fi încercat aroma, știind că o plăcere mult mai sublimă îl aștepta pe bărbatul care va dezlănțui pasiunea ce clocotea sub acea decență a ei abia stăpânită.

Era conștient, fără a se îndoii o secundă măcar, că el era capabil să o facă să explodeze asemenea unui vulcan și să o privească cum atinge extazul.

Ar trebui să plece. Avea atât de multe de făcut, de pregătit.

Trebuia să scape de ea. Pentru binele amândurora.

Vizibil descurajată, Mercy își puse binoclul de teatru în săculețul de catifea care îi atârna din talie și se întoarse să studieze lupii.

Aceștia se înviorară la apropierea ei, gâfâind și umblând de colo colo, unii dintre ei scoțând râgete înfiorătoare, înfometate.

Raphael știa exact cum se simt.

Picioarele îl purtară către ea de parcă s-ar fi mișcat fără aprobarea lui. Nu era nimic care să le poată opri, era împins – *forțat* – de simpla ei prezență. Ea era, într-adevăr, asemenea soarelui, iar el era pur și simplu un trup care se mișca doar pe orbita ei.

Cum ar fi putut să plece când ea părea atât de înnegurată? Cum ar putea să fie el cauza unei astfel de supărări?

Făcuse unele lucruri groaznice, însă supărarea ei l-ar necăji întreaga zi.

Atât de încordată era din cauza dezamăgirii, încât nici măcar nu realiză că el se apropiase și începu să vorbească.

– Întotdeauna îmi este milă de ele, de animalele de pradă, murmură el în timp ce venea lângă ea, stând suficient de aproape încât umerii lor aproape că se întâlniră.

În afara faptului că pieptul ei se ridică atunci când inspiră brusc, nu mai făcu nici o mișcare ca să-i confirme prezența.

Raphael se sprijini de gratiile de fier ale cuștii, privind masculul alfa dând târcoale înapoi și încolo. Se uită adânc în ochii care păreau atât de bătrâni și de sălbatici, în comparație cu acest loc așa-zis civilizat.

Pieptul lui tânjea cât pentru amândoi.

– Mă întreb cum ar fi să fim ca ele. Animale cu instincte și veșnic nesătute... închise în cușcă, dar tânjind să cuture libere.

Mercy își ridică bărbia pentru a-i arunca o privire tăioasă, răspunzând sfidătoare:

– Sunt femeie. Eu nu trebuie să mă întreb astfel de lucruri. Știu deja cum este.

Lui îi scăpă un sunet meditativ.

– Nu a fost niciodată un mister de ce țin bărbații femeile captive în atât de multe închisori nevăzute, spuse el. Prin legile lor. Hainele lor. Așteptările societății... Și, făcând acest lucru, bărbații au creat cei mai vicioși temniceri.

– Da, voi, bărbații, v-ați transformat în cei mai vicleni tirani, confirmă ea cu o mare amărăciune în glas. Felicitări!

– Nu, toarse el, întorcându-se înspre ea. Cel mai mare inamic al unei femei este o altă femeie. Dacă nu ați mai concura pentru

sustinerea tiranilor voștri, ci, în schimb, v-ați revolta împotriva noastră, noi, bărbații, nu am mai avea nici o șansă.

La auzul acestor cuvinte, ea se întoarse și-și lăsă bărbia ascuțită în jos, pentru a-l putea studia de sub vălul genelor.

– Vorbești de parcă ai fi vreun expert în problemele femeilor.

– Femeile sunt prea complicate și diferite pentru ca un bărbat să poată deveni expert, spuse el cu ușoară modestie, felicitându-se în sinea lui.

Ea își făcu ochii și mai mici, amintindu-i de o pisică deranjată de atenția unei ființe umane nesuferite.

– Femeile sunt complicate, zici? Sau mai degrabă bărbații sunt ori prea simpli, ori prea infatuați ca să realizeze ceea ce este dureros de evident?

El își ridică în sus brațele, ca și cum s-ar fi predat.

– Ai dreptate, desigur! Să nu spunem complicate. Să spunem... complexe. Compuse din atât de multe părți, atât fragile, cât și indestructibile. Mecanisme de emoție și logică, lucruri obișnuite și, de asemenea, infinită înțelepciune. Se întoarse către lupi. Noi, bărbații, suntem bestiile. Creaturi arțăgoase și veșnic nemulțumite, formate din instinct și dorințe.

– De aceea grupul vostru de gangsteri se numește *The Fauves*? Bestiile înfiorătoare? Pentru că încurajați un astfel de comportament animalic?

Raphael încuviință din cap, întrebându-se de ce sunase atât de greșit în gura ei, de ce îl înțepase, făcându-l defensiv.

– Tatăl meu a fost cel care a inventat numele și principiile noastre de bază. Am fost bestii înainte să ne transformăm în bărbați și ne-am construit propriile cuști de legi și ordine. Odinioară aveam moralitatea unui lup. Cruzimea unui urs. Viclenia și rapiditatea unei vipere.

Ea ridică un deget, de parcă ar fi vrut să noteze pe cer o idee.

– O viperă. Asta ești!

El se gândi la cuvânt.

– Am fost făcut și mai rău de atât!

– Mai rău decât un șarpe?

El ridică din umeri.

– Nu am ceva anume împotriva șerpilor. Sunt creaturi inteligente... Sunt considerate ticăloase din cauza celui care a ispitit-o pe Eva.

Ea risipi cu mâna aerul din fața ei, de parcă ar fi vrut să îl alunge.

– Consider că această poveste este una cât se poate de ridicolă...

– Serios?

Ea își dădu ochii peste cap și-și întoarse capul ca o iapă nărăvașă.

– Nu avem timp suficient pentru a-ți enumera toate motivele...

– Mi-ar plăcea totuși să le ascult, murmură el,

Își dădu seama că își dorea într-adevăr foarte mult să știe ce gândea ea în legătură cu orice. Cu totul. O considera absolut interesantă. Dar poate cu altă ocazie.

– Nu intenționez să îmi petrec o perioadă excesiv de lungă în prezența ta.

Adunându-și fusta, se întoarse cu spatele la el, ca și cum ar fi avut nevoie de spațiu.

Spațiu pe care el nu își dorea să i-l ofere.

– Ești furioasă pe mine, o incită el.

– Ai uitat că ai evadat din fața oamenilor legii și m-ai lăsat pe mine să îi înfrunt? Ce fel de nemernic infam face așa ceva?

– Știam că nu ai făcut nimic greșit și că familia ta va trage sforile ca să te protejeze. În apărarea mea, aveam afaceri pe care doar un nemernic infam le-ar putea conduce. De vreme ce tu nu ești unul dintre ei, nu aș putea să fiu foarte responsabil pentru siguranța ta.

Își împinse bărbia în față cu încăpățănare.

– Sunt detectiv, nu sunt idioată. Nu aș face nimic riscant. Și... Ea îl privi de parcă ar fi fost capabilă să îl găurească cu flacăra albastre din ochi. Și m-ai sărutat, ticălos nepolitic! Fără permisiunea mea, aș putea adăuga.

– Ah, și pentru acest fapt ți-aș fi cerut scuze, domnișoară Goode... Buzele lui se înmuiară și se încrețiră când își aminti... Dacă nu mi-ai fi răspuns la sărut.

– Eu? Niciodată!

Se îndepărtă de îngrăditura lupilor și porni cu pași apăsați către poartă, fusta ei foșnind cu putere.

– Știu ce fel de animal ești tu, o tachină el, mergând agale în urma ei, cu mâinile în buzunare.

Ca să nu cedeze tentației de a o atinge.

– Nu sunt nici un animal, sunt doar femeie.

– Ești o vulpe, o corectă el. Jucăușă. Inteligentă... prevăzătoare și înșelătoare. Da, tu, Mercy Goode, ești o vulpiță.

– Creatura care *sunt* s-a săturat de compania ta, se răsti ea.
– Să-ți reamintesc că tu ești cea care m-a urmărit până aici?
Ea se întoarse către el, scoțând flăcări pe nări și cu ochii albaștri plini de furie.

– Eu... acea... vreau să spun... Strânse din buze frustrată, apoi reuși să dea un răspuns. Să nu îndrăznești să te simți flatat nici măcar pentru o clipă! Te urmăream. Pentru a vedea dacă faci ceva vrednic de dispreț. Nu am venit aici pentru *tine*, ci pentru a aduna informații care ar putea să-i fie de ajutor lui Mathilde.

Oh, dacă ar putea să o convingă să *vină mai aproape de el*.

Raphael o sorbi din priviri. Era încântătoare atunci când era furioasă. Buzele ei pline perfecte, ca arcul lui Cupidon, albite pe margine de încordare, privirea ei arțăgoasă de o culoare electrizantă, iar pumnii micuți strânși de furie.

Era atât de tânără. Poate chiar prea tânără pentru cineva de treizeci de ani, cât avea el.

Emana o strălucire interioară care nu se potrivea deloc acestei țări mohorâte. Își dorea să o ducă cu el într-o vilă pe Coasta de Azur din țara lui natală. Să o dezgolească în timp ce perdelele albe transparente flutură în briza mării. Ar lăsa soarele să îi sărute fiecare părticică din pielea ei palidă, iar apoi buzele lui să o incite.

– Vreau să lași dreptatea pentru Mathilde pe seama mea, spuse el, strângându-și pumnii în buzunare, pentru a nu ceda tentației de a-i da la o parte părul de pe curbura gâtului. O voi răzbuna.

Va fi printre ultimele lucruri pe care le va face.

– Să o răzbuni? Ea făcu ochii mici și veni un pas mai aproape, iar furia împotriva lui se topi în favoarea obținerii unui indiciu. Vrei să spui că știi cine este responsabil pentru moartea ei?

– Bănuiesc.

– Păi, cine este? întrebă ea insistent.

Nu va afla niciodată asta de la el. Niciodată nu va fi târâtă în lumea lui. Ea era tot ce era mai bun, mai luminos și mai demn. Ea era un far, unul care îl atrăgea și, în același timp, îl ținea la distanță.

Raphael schimbă tactica, făcând un pas amenințător spre ea.

– Ai făcut deja ceva periculos. Ai venit aici. Ca să mă găsești... Singură.

S-ar fi putut aștepta la orice altceva din partea ei, mai puțin la o retragere.

- După cum puteți observa, domnule, nu suntem singuri.

Ea arată către mulțimea de oameni, unii dintre ei privindu-i curioși.

- Noi nu suntem singuri, recunosc eu, luându-i mâna în mâna lui, pentru a i-o săruta prin mânășă. Însă dacă ești cu mine... ești în pericol.

- Din partea cui?

Ea aruncă o privire dramatică în jurul lor, ca și cum ar fi căutat pericolul despre care vorbea el.

Cu siguranță că un instinct primitiv ar fi trebuit să îi spună cât de aproape se afla el de...

- Sunt în perfectă siguranță, spuse ea pe un ton mai mult convingător decât încrezător. Ca și cum ar fi încercat să se convingă singură de acest lucru. Cumnatul meu, inspectorul-șef Carlton Morley, se află în apropiere.

- Nu-i adevărat, bombăni Raphael, mergând înspre ea cu pași mici, forțând-o să se retragă cu pași mari. Îl cunosc pe Morley, este un bărbat hotărât și, în același timp, cinstit, ceea ce înseamnă că m-ar încătușa înainte să pot face asta.

Raphael o prinse de cot și o trase pe o alee foarte întunecoasă între două cuști, cu toată îndemânarea unui bărbat care își învârtte partenera într-un vals.

Se ascunseră într-un intrând și el își așeză gura peste a ei, disperat să o guste, înainte ca ea să poată trage suficient de mult aer în piept încât să poată protesta.

Capitolul 5

Însă nu o făcu.

Nu se zbătu și nici nu luptă.

Prima dată când o sărutase o luase prin surprindere. Fusesse atât de dulce și, evident, lipsită de experiență.

Și, cu toate acestea, ea îl captivase și îl excitase mai mult decât cea mai pricepută dintre curtezane.

Era neștiutoare. Inocentă. Și în prezența ei, el era ceva ce nu mai fusese niciodată până atunci.

Neajutorat.

Nu rămase nemișcată sau delicată în brațele lui. Nu deveni rigidă și nici nu simți teamă sau furie.

În schimb, se dezlănțui.

Degetele ei erau gheare prinse de reverele hainei lui. De mușchii încordați ai spatelui lui. Și dintr-odată îi zgârie scalpul, transformându-și seducția impulsivă într-un câmp de luptă. Buzele i se întinseră în jurul dinților. Limba ei trecu la atac, împingându-se în gura lui și împletindu-se cu a lui.

Dumnezeule, nu își dorise decât să fure puțin din ea. Să guste din aroma ei specială și să o savureze.

Dar ea îl devora.

Sângele lui Raphael pulsa într-un ritm asurzitor, urlând în vene cu un tremurat victorios. Întregul lui corp era mistuit de gustul ei, ca un vin de vară alsacian, spumos și răcoros, acrișor și dulce deopotrivă, cu o tentă senzuală.

Ea îl îmbătase.

Sălbăticia ei stârni în el ceva.

Pentru că știa despre ce era vorba. Un atac și, în același timp, o defensivă. El o înghesuisese și, prin urmare, ea se asigura că deținea controlul, pretinzând acel sărut.

Și el nu voia asta.

Ceea ce voia el era ca ei să îi facă plăcere.

Cuprinzându-i fața în palme, Raphael își plimbă degetele delicate peste linia fină a pomeților ei, în timp ce se lupta cu dorința sălbatică ce îi întărea trupul. Tânjea să o cucerească. Să o posede și să o aibă, să se împingă înăuntru în ea, cu aceeași dezinvoltură pe care ea o avea acum.

Imaginația îl tortura. Ea, aplecată peste lucruri, legată de alte lucruri, zvârcolindu-se datorită măiestriei lui.

Îi atâta dorințele până în pragul nebuniei.

Și dincolo de ea.

Un soi de afecțiune nefirească se aprinse în el. Dacă trupul lui era tare, în interior ceva se relaxă.

Se înmuie.

Acesta nu era un moment de cucerire.

Ci un moment de seducție.

Își purta degetele către locul unde buzele lor se întâlneau și-i împinse colțul gurii, deschizându-i buzele relaxată. Rupse sigiliul, desfăcându-și limbile. În schimb, își trase buzele alunecoase peste ale ei, cu mișcări languroase, alunecoase. O dată. Și din nou. Îndemnând-o să răspundă.

Ea reacționează așa cum spera el, brațele ei mai mult îmbrățișând decât ținându-se strâns de el. Măinile ei mai degrabă frământând decât zgâriind.

Dumnezeule, ar putea trăi doar pentru a o face pe pisicuța aceasta să toarcă.

Mai existase vreodată vreo femeie atât de perfect făcută pentru sărutări?

Formele ei erau mai pronunțate față de formele dure ale propriului său trup, sânii ei se încordau pe pieptul lui, șoldurile ei se inflăcărau spectaculos când mâinile lui îi traseră adâncitura taliei pentru a se odihni acolo.

Undeva, în depărtare, se auzi răgetul unui leu. Un copil țipă.

Sunetele o eliberară din orice soi de supunere ar fi putut arăta în fața lui.

Măinile mici se aplecară pe pieptul lui, după care se împinse cu putere.

Raphael îi permise, retrăgându-se câțiva pași.

Aruncând o privire în direcția lui, ea își șterse buzele cu dosul mânușilor, ca și cum și-ar fi șters gustul lui.

- Trebuie să încetezi să mai faci asta, îi porunci ea. Este... este...
- Delicios? completă el sărindu-i în ajutor.
- Dezgustător, scuipe ea.
- Mie nu mi-ai părut dezgustată, o tachină el. Ceea ce cred eu este că ți-e teamă.

- Nu mi-e teamă de tine.

Îi dădu târcoale de parcă ar fi fost un prădător gata să atace, îndreptându-se spre intrarea de pe aleea lor intimă.

Raphael încercă să nu analizeze de ce simțea distanța aceasta mică dintre ei cu toată ființa lui. În pernele degetelor sale, în părul fin al trupului său. Păreau acordate la ea printr-un soi de forță magnetică, atrăgându-l înainte.

- Îți este teamă că o să-ți placă de mine? o provocă el. Că vei dori mai mult?

- N-nu.

Îl străpunse cu privirea în timp ce mai făcu doi pași înapoi.

- Atunci, de ce te retragi?

Rămase înmărmurită. Clipi. Apoi ridică din umeri, îndreptându-se complet din spate, însă statura ei nu era deloc impresionantă.

- Nu mă retrag... Eu... eu plec. Este o diferență.

Răsucindu-se pe tocurele de la ghete, se îndreptă în grabă către capătul aleii și o zbughi după colț.

Când Raphael o ajunse din urmă, ea mergea calm spre intrare, făcând în mod evident tot posibilul să-și păstreze mersul ferm, pentru a nu părea că fuge.

Ar trebui să o lase să plece.

Ar trebui să se întoarcă și să o uite. Să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit și să nu cedeze în fața atracției ciudate și inconfundabile.

Era ca și cum ea îi ținea inima fixată pe o rolă de sfoară, ca un zmeu, iar el venea după ea - deasupra ei - în așteptarea tremurândă a momentului în care ea îl va strânge din vânt.

Nu avea cum să iasă nimic bun din asta. El... ar trebui... doar... să...

- Te voi însoți spre ieșire!

Oferta îi scăpă înainte să o mai poată retrage.

Ea îi răsplăti comportamentul cavaleresc cu o privire tăioasă.

- Nu am nevoie de un însoțitor și nici nu-ți solicit compania.

– Evident că nu, dar ca să pot pleca de la Grădina Zoologică, și eu trebuie să folosesc poarta.

– Acolo este cealaltă intrare.

Arată în spate, acolo unde îl lăsase pe Marco.

– Ce păcat, pentru că aceasta este poarta pe care o prefer.

Făcu un gest de regret care transmitea că nu se mai putea face nimic și plecă după ea.

Ea scoase un sunet de exasperare, deloc feminin, și grăbi pasul.

– Ține-ți mâinile și buzele la locul lor.

Raphael porni cu pași mari, neavând nici un fel de problemă să țină pasul cu ea. Respira aerul friguros, nuanțat de parfumul ei unic, și nici măcar nu regreta că norii se îndreptau amenințător spre soare.

Chiar și la sfârșitul aspru al iernii, când toate tindeau să fie cenușii și mohorâte, ea mirosea a ierburi dulci și a raze de soare, evocându-i amintiri de pe vremea când savura paste pe verandele însorite ale Mediteranei.

Umbrele nu o puteau atinge. Cenușiuul nu o putea întuneca, oricât ar fi încercat.

Iar el era o molie hipnotizată de flacăra ei.

Un vânzător o strigă, întinzându-i un con cu nuci caramelizate.

– Nu, mulțumesc! spuse ea în timp ce se grăbea să treacă mai departe.

El grăbi pasul pentru a o ajunge din urmă.

– Ești o doamnă înstărită, cu siguranță poți oferi o monedă pentru...

Raphael își făcu loc să ajungă mai aproape și avu nevoie doar de o privire dezaprobatore pentru a-l face pe bărbat să fugă mâncând pământul în cealaltă direcție.

– Nu îmi vine să cred, mormăi ea, râsuflând mânioasă.

– Cu plăcere.

Îi aruncă un zâmbet fermecător, ca și cum nu ar fi sesizat sarcasmul din vocea ei, și-și strânse mâinile la spate, pentru a părea mai dezinvolt.

Ea se întoarse către el, înfigându-i un deget în piept.

– Ce se întâmplă cu tine? Îți place să-ți arăți puterea și răutatea în fața celor mai puțin puternici? Preferi ca oamenii să se teamă de tine? Îți oferă un fel de emoție perversă?

– Bineînțeles că nu, se apără el, trecând cu vârful limbii peste buzele care încă mai aveau gustul ei. Port cu mine peste tot emoțiile perverse.

– Ah!

Își ridică mâinile în sus într-un gest ironic, de înfrângere și plecă pășind apăsător și renunțând la orice intenție de calmare.

Profund amuzat, Raphael merse în pas cu ea.

– Nu aș vrea ca tu să te temi de mine, explică el.

– După cum am spus, nu mă tem, dar tocmai l-ai intimidat pe bietul om de acolo.

– Nu am vrut să te hărțuiască.

– Nu, bineînțeles că nu, când tu te pricepi atât de bine să faci asta.

El oftă, urând faptul că simțea nevoia să îi dea explicații, așa cum nu a mai făcut-o cu nimeni altcineva în toată viața lui.

– Nu consider că frica este ceva atrăgător, ci mai degrabă... util.

– Util? Vrei să spui, la firma ta de criminali?

Își încruntă fruntea nedumerită, ca și cum nu putea înțelege cum sau de ce s-ar folosi cineva de un fapt atât de îngrozitor și de puternic.

– Da.

– Îi faci pe oameni să le fie frică de tine pentru a-i putea controla.

Spuse acest lucru cu convingere, ca și cum ar fi avut experiență în această privință.

Ținându-și mâinile încleștate la spate, pentru a nu ceda impulsului copleșitor de a o trage din nou la pieptul lui, Raphael rămase surprins de el însuși pentru că-i spusese adevărul.

– Există o diferență între a conduce bărbați și a-i controla. Încă o dată, *prefer* ca oamenilor să nu le fie frică de mine.

– Dar *tocmai* ai spus că folosești...

– Nu îmi folosește la nimic să stârnesc teroare ca atare, clarifică el. Dacă am dușmani, caut să aflu care le sunt temerile și le folosesc împotriva lor. Îmi fac un plan cum să le semăn în rândurile lor, până când stânga nu mai are încredere în ceea ce face dreapta. Pot face în așa fel încât inima și creierul să se teamă unul de celălalt, iar apoi mușchii și sângele să nu mai știe cui să se supună. Când oamenii se tem de ceea ce obișnuiau să iubească, teama aceea se transformă adeseori în ură. Și apoi își smulg propriile inimi. Își scot ochii... Se devorează pe ei înșiși.

- Asta este... Spre marea lui uimire, ea tăcu preț de cinci pași, după care articulă un cuvânt: Diabolic.

- Asta, *mon chaton*, se întâmplă atunci când lovesc. Când ei sunt orbi. Când nu se așteaptă niciodată să apar.

Ea privi în depărtare, afișând o melancolie stranie pe chip. Ca și cum nu și-ar fi găsit locul acolo.

- Nu cred că Mathilde și-a văzut ucigașul venind. Cel puțin... sper că nu l-a văzut. Că nu i-a fost teamă.

Străpuns de aceeași speranță arzătoare, Raphael întrebă:

- De ce ai venit după mine, când sunt căutat pentru uciderea lui Mathilde?

- Pentru că... nu cred că tu ai omorât-o.

- Nu m-ai fi sărutat înapoi dacă ai fi crezut lucrul acesta.

- Eu *nu* te-am sărutat...

El îi întrerupse protestul.

- Ce te face să crezi că sunt nevinovat?

- Nu trebuie să-ți spun, răspunse ea, refuzând în continuare cu încăpățănare să îl privească.

- Ba chiar te rog!

Răspunsul politicos o făcu să tresară. Poate pentru că-i auzise disperarea din el. Suferința sinceră care îl chinuia.

Scoțând un oftat adânc, ea cedă.

- În primul rând, pantofii tăi erau impecabili și scumpi, iar urma de noroi pe fereastră era crestată ca aceea de la talpa unui bocanc. O gheată militară bărbătească, numai că aceasta era mai înaltă, ca de femeie. Nu reușesc să pun deloc lucrurile cap la cap.

- Aș fi putut să-mi schimb pantofii, făcu el pe avocatul diavolului.

- Greu de crezut! Își țuguie buzele, mestecând-o îngândurată pe cea de jos. De asemenea, gâtul i-a fost rupt cu o mișcare din care reiese că ucigașul este stângaci, și eu am remarcat că tu folosești mai des mâna dreaptă. Și, pe lângă toate acestea, te cred un om suficient de inteligent încât să nu rămâi la locul crimei până se răcește cadavrul.

Raphael făcu tot posibilul pentru a nu părea măgulit. Ba era o femeie care nu acorda crezare cu ușurință. Era ciudat cât de mult părea să-l tulbure chiar și un mic compliment ca acela.

- Cine ți-a spus că am fost amanți? Întrebă el cu voce tare. Mathilde nu era genul de femeie care să își dezvăluie secretele, mai ales cu un soț precum Gregoire.

La această întrebare, ea se uită la el, iar îngrijorarea pe care o citi în ochii ei aproape că îl făcu să se poticnească.

- Nu fi supărat pe eal Nu ți-a folosit numele. Mi-a dezvăluit doar că erai tânăr, brunet, periculos, puternic și că erai...

Se opri și își mută repede privirea în altă parte.

Culoarea care îi umbri obrazii încă înroșiți de la sărutul lui îl intrigă.

- Bram... ce?

- Nu contează. Nu are nimic de-a face cu cazul.

- Și totuși, aș vrea să știu. Dacă Mathilde m-a considerat într-un anume fel.

La auzul acestor cuvinte, ea cedă.

- A dat de înțeles că erai... destul de priceput.

El răsă neîncrezător.

- Mathilde nu folosea astfel de termeni banali precum „destul de priceput”.

- În regulă, rosti ea printre dinți. Mi-a spus că ești capabil de o pasiune pe care nu a cunoscut-o niciodată la un alt bărbat. Că tu cunoști corpul unei femei ca și cum l-ai fi creat pentru propriile abilități. Mi-a spus că nici un amant nu o făcuse vreodată să săvârșească acte atât de perverse. Niciodată nu o făcuse să-și dorească să facă asta.

Raphael îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al său.

- Ei bine, Mathilde a fost multe lucruri, dar nu a fost o mincinoasă.

- Nu. Nu a fost. Pentru prima dată, era ceva cu care erau de acord amândoi. Te-ai dat de gol fiindcă erai acolo în momentul în care soțul ei a plecat în călătorie.

- Așa am făcut, spuse el, dându-și seama și el abia atunci de acest fapt.

- Ai iubit-o?

Ea părea la fel de surprinsă să pună întrebarea cum era și el să o audă, iar el fu nevoit să caute un răspuns în adâncul inimii lui.

Să caute adevărul.

- Mi-a... plăcut de Mathilde. Însă există o singură persoană în viață pe care pot spune că o iubesc.

— Tu însuți?

Răspunsul ei tăios îl făcu să izbucnească într-un hohot de râs.

— Mă cunoști mai bine decât ar trebui, având în vedere că m-ai mai văzut doar de două ori.

— Un detectiv este antrenat să facă observații inteligente despre oameni.

Bătu ușor cu vârful degetului locul de sub ochi, afișând un zâmbet mulțumit.

— Păcat că nici unul dintre detectivii pe care i-au trimis după mine nu era femeie.

— Ai fi fost prins până acum, fără îndoială.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Ea își duse mâna la ochi, acoperindu-i de soarele care dispărea cu rapiditate.

— Am observat altceva.

— Ce anume?

— Suntem urmăriți.

Capitolul 6

Mercy își dori dintr-odată ca Raphael Sauvageau să fie la înălțimea numelui său.

Era atât de enervant de rece și de exasperant de liniștit. Toate membrele relaxate și o nesimțire naturală, chiar și atunci când verifica în jur să vadă dacă există vreo amenințare.

Ca și cum descoperirea vreunei amenințări nu i-ar fi stricat deloc ziua.

Dacă acest om putea controla atât de bine frica precum pretindea, atunci ce anume l-ar putea face să se teamă?

Fiecare persoană se temea de ceva.

„Mă îngrozești, Mercy Goode.”

Cu siguranță, glumise.

El examinează pe furiș împrejurimile.

– Nu cumva omul care ne urmărește are o pălărie cu cozoroc și un costum gri de zi, cu ziarul băgat sub brațul stâng?

Buzele lui abia se mișcau în timp ce privea încordat în direcția opusă bărbatului în cauză.

Simți o neliniște în piept.

– L-ai văzut și tu?

Întorcându-se, el ridică mâna în semn de salut către maniacul care îi urmărea.

Mercy era cât pe ce să îl palmuiască înainte ca el să o informeze:

– Numele lui este Clayton Honeycutt. Face parte din gașca bestiilor mele.

– Ești urmărit de propriii oameni? Întrebă ea neîncrezătoare, privind pe furiș către umbra lor, care dădea din cap în semn de salut.

– Avem tendința să ne urmărim unul pe celălalt. Să mergem în foarte puține locuri singuri. În felul acesta, spatele nostru nu este niciodată expus, iar acest lucru ne face să rămânem cinstiți, mă rog... cel puțin printre ai noștri.

Era ceva în felul în care rosti aceste cuvinte, care o făcu să îl examineze mai atent. Era ironic... și totuși... în colțul gurii îi apărură o crispă care nu fusese acolo înainte.

-Ai spirit de observație, o laudă el. Un instinct de admirat pentru astfel de lucruri. Nu sunt mulți oameni care pot distinge în mulțime în felul acesta.

Mercy încercă să ascundă faptul că vorbele lui îi făceau plăcere, însă îi fu imposibil.

De fapt, era atât de încântată, încât, pentru un moment rar și vulnerabil, uită să se apere împotriva lui. Ignoră faptul că masculinitatea lui era șlefuită până în cel mai mic detaliu și controlată cu o naturalețe de maestru. Că mușchii lui erau bine conturați și sculptați, asemenea unui animal de pradă, unul care se bazează pe viteza și rezistența lui, dar și pe forța sa.

Unul care se deplasa prin lume fără să se teamă de nimic.

Pretinzând ca tot ceea ce vede să fie al lui.

Îi venea din ce în ce mai greu să creadă că un bărbat atât de charismatic, radiind un fel de frumusețe dumnezeiască, umbla printre muritori ca ea.

Uită că își promisese că nu se lasă fermecată de el. Nici măcar intrigată.

Cu atât mai puțin captivată.

Momentul ei de slăbiciune fu singurul lucru de care el avea nevoie.

Privirea lui cenușie și strălucitoare, ca vârful argintiu al unei săgeți, găsisese o crăpătură în armura ei și o străpunse direct prin ea.

El o privi așa cum nici un bărbat nu o făcuse vreodată. Ca și cum ochii lui o căutau dintotdeauna numai pe ea. Ca și cum ar fi cunoscut-o numai pe ea și pe nimeni altcineva. Nici o altă femeie.

Iar aceasta era o minciună periculoasă.

Una pe care nu i-o spusese cu exactitate; cu toate acestea, ea realizează că își dorea să o creadă.

Trebuia să renunțe la compania lui, înainte de a lăsa să se întâmple ceva mai periculos decât un simplu sărut...

Înainte ca ea să ia inițiativa.

Mergând înainte, își ținea privirea ațintită pe poartă, având nevoie să se gândească la altceva – orice –, în afară de sărutul pe care el i-l furase.

Tandrețea buzelor lui lipite de ale ei.

– Cred că nici Mathilde nu te-a iubit, spuse ea, pe jumătate ca să poată reflecta la această idee, și pe jumătate ca să-l poată lovi cu ea.

– Cum ai spus?

Vocea lui avea un accent pe care ea nu voia să-l analizeze și să îl identifice în acel moment.

– Ei bine, când a vrut să scape de soțul ei violent, a venit la Societatea de Ajutorare a Doamnelor... și nu la tine. De ce crezi că a procedat astfel, domnule Sauvageau?

– N-aș putea spune cu exactitate...

Părea gânditor. Tulburat. Și Mercy se bucură să audă asta, pentru că îl făcea pe acest bărbat să pară uman.

– Ți-a spus că pleacă? se aventură Mercy să întrebe. Ți-a cerut să mergi cu ea?

El tăcu un pic mai mult decât se aștepta ea să o facă un om cinstit.

– Nu. Știam că Gregoire se întorcea în Franța, dar nu eram la curent cu planurile lui Mathilde de a-l părăsi, deși îi cerusem de mai multe ori să o facă.

– Te-ai fi dus cu ea dacă ți-ar fi cerut?

Mercy își încetini pasul. Dintr-odată, poarta parcă se apropia prea mult și simțea că nu mai poate respira până când nu îi aude răspunsul.

Ceea ce era pur și simplu absurd.

– Nu, spuse el din nou, pe un ton măsurat, cu precizia unui chimist. Mathilde mă cunoștea prea bine ca să pună această întrebare.

Ea nu reuși să se gândească la nici o replică și continuă să meargă tăcută, în derivă, pentru o vreme. De obicei, castorii și păsările de apă din grădini o fermecau și îi distrăgeau atenția, dar astăzi aceasta îi era captată de un alt fel de animal.

El fu cel care rupse tăcerea.

– Mathilde trebuia să participe la un bal poimăine seară, considerând că ar fi cea mai mare tragedie să îl rateze.

– Într-adevăr.

Mathilde o informase pe Mercy despre balul mascat care avea loc la Madame Duvernay. Toată floarea demimondenă urma să participe. Actrițe și curtezane celebre. Femei care erau întreținute de duci și de regalitate. Medii și ocultiști, scriitori și savanți, de fapt, artiști de toate felurile.

Aceștia fuseseră oamenii ei, iar Mathilde își dorise să-și ia rămas-bun înainte de a pleca pentru totdeauna. De fapt, fusese fermă în această privință, oferind explicații vagi despre oamenii pe care i-ar fi putut vedea.

Oare ucigașul ei încercase să o împiedice să participe?

- Ce vei face acum, domnișoară Goode?

Întrebarea lui o trezi din visare.

- Nu s-a schimbat nimic. Intenționez să îl găsesc pe ucigașul lui Mathilde, desigur. Să nu crezi că am uitat că ai putea avea o idee despre cine ar putea fi.

El își întoarse privirea, ca și cum ar fi cernut adevărurile pe care să i le ofere.

- Nu e nevoie să născocești o minciună, insinuă ea. Poți să-mi spui ceea ce știi. Poți avea încredere în mine.

O studie lent, dar nu languros și nici seducător, așa cum făcuse cândva. De data aceasta, privirea îi era plină de întrebări pe care ea nu le putea identifica și de un fel de tristețe cinică, ce îi pătrundea prin oase, pentru a-i ajunge la inimă.

- Un om dobândește ceea ce am eu doar având încredere în faptul că ceilalți îl vor trăda. În lumea mea, naivitatea este principala cauză a morții premature.

- Cât de îngrozitor trebuie să fie! Ea făcu o grimasă de dezgust. De ce s-ar asocia cineva unei astfel de lumi este ceva care mă depășește.

- Unii dintre noi nu au de ales, murmură el, cu privirea ațintită într-un punct îndepărtat. Într-adevăr, Bestiile au convingerea că întreaga lume este un astfel de loc sălbatic. Noi nu am făcut altceva decât să alegem să acceptăm acest fapt și apoi să ne acordăm cele mai mari șanse de supraviețuire în această junglă pe care omul a creat-o pentru noi.

Mercy se gândi la acest lucru. Se gândi la el. Pentru prima dată, își imaginează că șterge anii de pe chipul lui de o frumusețe sardonică. Îi șterse expresia cinică a gurii și tensiunea mereu prezentă de pe umerii lui. Îl eliberă de mantia de pericol și de amenințarea violenței, pentru a descoperi cine ar fi putut fi el cândva.

Un băiat. Fără griji și neastâmpărat. Precoc și spiritual, cu acea gropiță dezarmantă pe obrazul stâng.

Ce fel de schimbări ale destinului au creat acest bărbat care stătea în fața ei?

Ce alegeri făcuse?

Ce alegeri fuseseră făcute pentru el?

- Și atunci, cum îți dai seama dacă cineva dă vreodată informația corectă? se întrebă ea cu voce tare.

El medită la acest lucru.

- De multe ori, dacă îmi sunt datori, sau dacă interesele noastre sunt comune, putem deveni aliați pentru o perioadă.

- Ei bine, atunci asta este! exclamă ea, bătând o dată din palme. Presupun că îți sunt datorare pentru aurul pe care i l-ai dat Norei și lui Titus, așa că...

El clătină din cap în semn de negare, iar soarele îi strălucea albastru pe părul de abanos.

- A fost o plată pentru serviciile care urmau să fie prestate. Și am pierdut-o pentru sora ta și pentru soțul ei, nu pentru tine.

- Ce zici de o negociere, atunci? se oferă ea. Cu siguranță, este un limbaj pe care îl înțelegi.

Auzind acestea, ochii lui se aprinseră de interes.

- Te ascult.

- Tu îmi spui ce vreau să știu și apoi eu îți voi spune ce informații dețin. Un schimb corect, nu-i așa?

El o privi cu ulmire.

- Nu este tranzacția pe care mi-aș fi dorit-o, dar... presupun că este de ajuns.

- Excelent.

Își întinse mâna pentru a bate palma și a pecetlui afacerea.

El îi luă mâna, cu chipul puțin năucit.

Chiar și prin mânușă, ea era pătrunsă de puterea atingerii lui. Ceva atât de inofensiv ca o strângere de mână cu acest bărbat părea atât de periculos.

Ceea ce, în sine, nu era ceva greșit.

Ci ilicit.

Era conștientă de fiecare senzație tactilă. De zgomotul aspru pe care îl făceau degetele lui pe mătase. De puterea stăpânită a strângerii lui. De felul în care zăbovi asupra gestului, la fel de reticent ca și ea să îi dea drumul.

Dregându-și glasul, Mercy își trase mâna și o băgă în geantă, de unde scoase un carnetel de notițe.

- Tu primul! Pe cine suspectezi că i-ar fi dorit moartea lui Mathilde?

Glasul lui Raphael se schimbă pe măsură ce vorbea, prea gros și prea jos pentru a fi auzit cu ușurință peste chicotelile copiilor fericiți, sunetele animalelor nefericite și discuțiile elitei londoneze.

– Mathilde a fost o femeie cu sușuri glorioase și coborâșuri devastatoare. Adesea se consola cu... substanțe pentru a o ajuta să gestioneze aceste dispoziții tumultuoase ale ei. Știam că acest lucru putea fi distructiv, dar nu mă puteam decide să o admonestez pentru că încerca să își țină suferința sub control.

– Tu i-ai furnizat aceste substanțe? întrebă Mercy, având grijă să nu vorbească pe un ton sentențios.

– Uneori. Privi peste capetele celor din mulțime, ca și cum ar fi căutat trecutul. Avea accese de boală exact atunci când părea că vigoarea ei nu va conțeni niciodată. A făcut lucruri nesăbuite, devastatoare. A inițiat încăierări în public. A sedus soții altor femei. Odată chiar a furat de la mine pentru a le vinde prietenilor ei din *demimonde*¹. Recunosc că am ucis pentru asta, dar nu aș fi făcut niciodată rău unei femei, cu atât mai puțin ei.

El nu putea avea încredere nici măcar în propria amantă. Gândul o făcu pe Mercy să fie cuprinsă de o melancolie disperată, pe măsură ce el continuă:

– După aceste accese, obișnuia să doarmă o săptămână întreagă, ca și cum sufletul ei ar fi fost obosit. Raphael oftă adânc, de parcă s-ar fi luptat el însuși cu o parte din acea stare de oboseală. Ea și Gregoire s-au mutat aici din Franța pentru a scăpa de un scandal acolo, continuă el. Deși a refuzat să-mi dea detalii, am dedus că era căutată pentru un furt de la ducesa de la Cour. M-am întrebat adesea dacă a vrut să mă cunoască pentru că a crezut că o pot proteja. De dușmanii ei... de ea însăși.

El făcu o pauză, iar ea avu impresia că zărește o emoție foarte umană pe chipul lui, atenuând duritatea trăsăturilor cizelate.

Regret.

– Ducesa se află în vizită la o verișoară aici, la Londra, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva s-a răzbunat pe Mathilde. Privirea lui sumbră o întâlni pe a ei. Aceasta este pista pe care intenționez să merg.

¹ Lumea de mijloc, lumea femeilor prostituate sau întreținute de bărbați bogați (în limba franceză în original) (n.red.)

Mercy bătu cu creionul peste caiet, mușcându-și obrazul îngrijorată.

– Mathilde mi-a spus că trebuie să se ocupe de niște ultime chestiuni înainte de a pleca... Crezi că ducesa va fi prezentă la acest bal mascat despre care ai pomenit?

– Nu știu ce să-ți spun. Intenționez să aflu până atunci. El își frecă maxilarul cu mâna, care părea să fie mai aspru acum, pe înserate. Este rândul tău să furnizezi informații.

– Ce ai vrea să știi?

– Care era destinația evadării ei?

Aceasta era o întrebare cu un răspuns ușor de dat.

– Trebuia să luăm un tren până pe coastă, iar de acolo urma să plece spre America.

Raphael aprobă din cap și un zâmbet sumbru îi apăru pe buze.

– Spunea adeseori că își dorește să vadă podul din Brooklyn. Să ia un tren până la Oceanul Pacific. Chipul i se înăspri și se întoarse spre ea. Nu vei merge după acest criminal.

Ea răbufni.

– Nu poți să-mi dai ordine ca și cum...

El ridică o mână pentru a o opri din protestat.

– Ți-a trecut prin cap, domnișoară Goode, că acest ucigaș s-ar putea să nu stea pe gânduri și să te măcelărească și pe tine, să-ți măcelărească frumosul cadavru înainte de a-l lăsa în șanț, dacă îi stai în cale?

– Bineînțeles că da, replică ea, făcând tot posibilul să nu pară descurajată de avertismentul său. Nu plănuiesc să-i stau în cale, ci doar să-l descopăr. Apoi voi preda probele autorităților. Asta face un detectiv curajos.

El scutură din cap cât timp ea vorbea, orice posibilă urmă de farmec și charismă fiind înlocuită de o hotărâre solemnă.

– Este prea periculos, insistă el, apăsând pe fiecare silabă, pentru a-i sublinia importanța. Las-o baltă, domnișoară Goode! Las-o în seama mea! Întoarce-te la balurile tale, la cărțile tale, la croitoresele tale și la претенdenții tăi! Trăiește o viață lungă și privilegiată și pentru aceia dintre noi care...

Ea îl împunse cu degetul în piept și apoi își scutură mâna când degetul ei se zdrobi de mușchii de oțel.

- Ha! Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai nota că nu am nici un pretendent în prezent și nici nu-mi doresc vreunul, și că eu prefer să merg mai degrabă la dentist decât la bal. Așadar, te rog să nu presupui că mă cunoști, domnule.

El o privea cu un scepticism hotărât.

- Vrei să mă faci să cred că nu-ți place să te îmbraci în mătăsuri, ca bărbații bogați să se dea peste cap pentru a face o ofertă pentru tine? Își dădu ochii peste cap. Continuă, domnișoară Goode!

- Nu interesul îmi lipsește, ci ofertele!

Ea își încrucișă brațele la piept, făcându-l să râdă.

În schimb, el rosti sec:

- Următorul lucru pe care mi-l vei spune e că viscolește în Sahara.

- Nu e cazul să fii sadic! îl certă ea. Este evident de ce nu mă vrea nici un bărbat.

Zâmbetul lui dispăru când o privi, fiind înlocuit de neîncredere.

- Vorbești serios?

- Foarte.

- Rareori mă aflu în dezavantajul de a nu cunoaște ceea ce altora li se pare cât se poate de evident, după cum spui tu... însă nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi. Mă gândesc că trebuie să îți alungi pretendenții cu o bâță.

Mercy se abținu să nu radieze de plăcere la auzul cuvintelor lui. Dezorientarea lui părea cinstită, însă era un hoț de inimi notoriu.

Ea refuză să se lase păcălită.

- Nu este ceva anume, explică ea, simțindu-se, brusc, incomod și în defensivă. Iritată că trebuia să-i explice cuvânt cu cuvânt. E... totul. Este vorba despre mine. Sunt incapabilă să hrănesc orgoliul unui bărbat cu un răs fals sau cu complimentele lipsite de substanță pe care par să le ceară. Nu pot să sufăr proștii, ceea ce înseamnă că nu am intrat în grațiile multor alte debutante sau ale mamelor de nobili burlaci. Citesc prea mult. Vorbesc prea mult, ceea ce denotă evident că am prea multe păreri. Începu să enumere motivele pe degetele de la mână. Fac politică. Sunt încăpățânată. Logică. Blândă cu mine. Toate lucrurile pe care bărbații le detestă la o femeie.

- Bărbații slabi, murmură el, o scânteie aprinzându-i-se în privire. Poate că ai nevoie de altcineva care să nu fie vreun filfizon din clasa ta socială, care să te îmblânzească.

– Să mă înlănzească? Sugestia lui răutăcioasă o excită, ceea ce o irită la culme. Nu mă face să râd. Nu pot suporta capriciile nici unui bărbat, fie el filfizon sau dominant. Nu doresc să țin o gospodărie. Nu vreau să fiu cunoscută ca Lady Așa-și-pe-dincolo, soția bărbatului Cutare. Vreau să fiu eu însămi. Propria mea persoană. Făcu o pauză în discursul ei înflăcărat, rectificându-l fără ezitare. Cu excepția lui Felicity, bineînțeles. Nu aş putea trăi o viață separată de ea. Am împărțit un pântec. Ea este cealaltă jumătate din mine. Ea posedă toată fragilitatea și gentilețea pe care eu nu le am... și suferă...

Rămase brusc împietrită. Își dădu seama că îi dezvăluise acestui bărbat mai mult decât oricui altcuiva. Că vorbise atât de mult încât probabil îl făcuse să își piardă orice interes pe care l-ar fi putut avea.

Și de ce ar trebui să conteze asta?

– Suferă pentru că...? întrebă el.

– Pentru nimic. Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea.

– Spune-mi, o îndemnă el, iar când se uită la chipul lui absorbit de poveste, avu convingerea că el chiar voia să știe, că nu-l speriasc.

– Felicity... are niște izbucniri isterice. Le-ai putea numi accese...

– Așa cum avea Mathilde? întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Nu. Ea se sperie ușor. E permanent agitată și îngrijorată. Îi este greu să respire, însă nu ca persoanelor cu astm. Inima îi bate cu repeziciune și uneori îi este rău sau leșină. Leșină de multe ori. Este ca și cum ar fi luat asupra ei toată frica mea, pentru ca eu să pot fi așa cum sunt. Curajoasă și îndrăzneată. Suntem oglinzi, una pentru cealaltă. Iar reflexia ei este atât de fragilă. Atât de delicată... Mercy clipi, simțind o înțepătură în ochi. Ei bine, oricum, ideea era că nu aş lăsa-o niciodată singură, iar un soț mi-ar cere inevitabil să o fac. N-ar vrea să aibă concurență pentru afecțiunea mea.

Își ridică ochii și-l observă pe Raphael privind-o cu tandrețe infinită. Ochii lui nu erau întunecoși sau plini de secrete. Erau deschiși. Fascinanți.

Arzători.

Nu. Acest bărbat nu era misterios. Își purta cu demnitate întunericul. Își făcea cunoscute păcatele. Își purta emoțiile la vedere, ca pe o medalie de onoare.

- Nu vreau să plec fără să te am măcar o dată.

La început nu a prea înțeles ce voise să spună.

- Unde să pleci? Așteaptă... Ce?

El se apropie mai mult, cu privirea ațintită asupra ei.

- Te doresc așa cum nu am dorit nici o altă femeie. Aș accepta oricâte nopți mi-ai oferi, dar mă mulțumesc cu una singură.

Mercy îl privi printre gene, convinsă că nu înțelesese ce voia să spună. Era dezinvolt, dar serios. Relaxat, dar intens. Cu siguranță, nu o întreba dacă ea ar vrea să...

- Mă lași să ți-o trag, Mercy Goode?

Rămase cu gura deschisă și simți că nu se mai putea ține pe picioare. Își dorea un scaun, o canapea, o bancă, orice pe care să se poată prăbuși.

Privi în jur la oameni, la familii. La acel loc care era atât de plin de viață și moralitate. Unde propuneri ca aceea pur și simplu nu-și aveau locul.

O, Doamne! Mercy vru să verifice dacă nu cumva avea febră la cât de tare îi ardeau obrazii, dar nu îndrăzni.

Cum se simțea ea acum? Supărată? Insultată?

Ademenită?

Ochii lui erau de o tandrețe arzătoare, în timp ce îi analizau fața în căutarea unui răspuns.

- Nu mă pălmuești. Nici nu țiți la mine. Să presupun că ieși acest fapt în considerare?

- Tu... ai fost amantul lui Mathilde. Și a trecut doar o zi de când a murit.

La auzul acelor cuvinte, trăsăturile lui deveniră inacceptabil de blânde și privirea lui plină de admirație.

- Nu am atins nici o altă femeie din noaptea în care i-am dăruit surorii tale aurul meu.

- Dar asta a fost... cu luni în urmă, se miră ea, făcând tot posibilul să-și amintească faptul că nu trebuie să creadă nici un cuvânt venit din gura lui.

El ridică din umeri.

- E adevărat.

- Mathilde a făcut să pară că nu s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

El ridică o sprânceană.

– A spus ea asta? Că ea și cu mine am fost amanți *recent*?

– Dacă stau să mă gândesc bine... nu.

Își analizează reacția.

Inima ei simțea un lucru.

Trupul ei altul.

Mușchii lui rămaseră relaxați, cu toate că îi permisesse să observe speranța de necontestat pe care o radia.

– Te asigur, domnișoară Goode, că Mathilde și cu mine nu am împărtășit nici un fel de înțelegere. Nu în *acel sens*. Nu a existat nici o poveste de dragoste între noi, înțelegi? Nu-i fac nici un deserviciu memoriei ei, făcându-ți avansuri. Voi munci mai mult decât poliția pentru a-i găsi ucigașul. Ea va fi răzbunată, ai cuvântul meu! Dar voi fi prea distras de obsesia mea pentru buzele tale pentru a putea fi de mare folos, dacă nu-mi cedezi.

Înghițind în sec, Mercy nu reuși să facă altceva decât să îl privească printre gene.

Pentru prima dată în viața ei rămăsese fără cuvinte.

Pentru că fusese capturată în punctul culminant al eternei sale lupte.

Acel punct aflat între ce *ar trebui să facă*.

Și ce voia să facă.

Poate că va muri fată bătrână, dar cu siguranță nu-și pusese în gând să rămână virgină...

Dintr-odată, tot ce-i spusese Mathilde despre el îi reveni în minte, îi trecu prin sânge și-i ajunse direct între coapse.

Extazul pe care era capabil să-l transmită. Plăcerea. Dorința. Puterea.

Păcatul.

El se apropie și mai mult, urmărind bătălia de pe chipul ei, după care vorbi pentru a înclina balanța în favoarea lui.

– Dacă nu ai de gând să te căsătorești niciodată, măcar lasă-mă să îți arăt la ce să te aștepti de la un amant. Deși îmi este milă de bărbatul care va veni după mine.

Aroganța totală a afirmației sale ar fi trebuit să o îndepărteze instantaneu de el.

Și, cu toate acestea, rostise cuvintele acestea cu o mină întunecată. De parcă i-ar fi fost milă de următorul ei amant, pentru că îi pusese deja gând rău.

- Lasă-mă să te am în seara asta!

Simți cum șoapta lui o arde.

- În... în seara asta? bolborosi ea.

El făcu un gest neputincios și, în același timp, plin de speranță.

- Sunt un bărbat pentru care ziua de mâine nu este niciodată o certitudine, așa că trăiesc fiecare noapte ca și cum ar fi ultima.

- Ce minunat și îngrozitor să nu-ți faci griji pentru mâine! murmură ea.

- Minunat și îngrozitor. Aceasta este viața mea, în două cuvinte.

În depărtare, unul dintre lupi scoase un urlet sălbatic, de jale, atât de străin pentru oraș.

Mercy se întoarse în acea direcție, având nevoie să nu-l privească pe Raphael pentru o clipă.

Să-și tragă sufletul.

Chiar lua în calcul această nebunie?

Respirația lui era ca o mângâiere caldă asupra urechii ei, în timp ce parfumul lui masculin și curat o învăluia.

- În seara aceasta, *mon chaton*, toarse el din spatele ei și degetul lui îi atinse ușor omoplații. Lasă-mă să te mângâi până când vei fi epuizată de plăcere. Cere-mi ce vrei, nu mă deranjează. Lasă-mă să te învăț ceea ce meriți să știi! Ceea ce ar trebui să aștepti. Să îți arăt de ce este capabil corpul tău.

Da.

Mercy nu reuși să admită cu voce tare, dar aprobă din cap.

Nu îl văzu zâmbind, mai degrabă îl simți, chiar și atunci când făcu un pas înapoi ca să-i acorde spațiu pentru a putea respira în sfârșit.

Apăsându-și degetele pe buze, nu se putea opri să nu se gândească la limba lui. În interiorul gurii ei, fusese caldă și alunecoasă și avusese gust de păcat.

Fusese surprinsă că nu era bifurcată, la cât de mare diavol era.

Cum se va simți oare pe alte părți ale corpului ei?

Toată viața ei urâse povestea șarpelui din Grădina Edenului. Alegoria tentației în fața consecințelor.

Nu înțelesese niciodată de ce mușcase Eva din măr.

Nu până în acest moment.

Nu până când acest bărbat cu ochi căprui strălucitori și o voce de catifea și viciu nu o ispiti dincolo de rațiune.

Încercând să-și adune gândurile, se bâlbâi.
– Cum vom...? Unde vom merge? Vreau să spun...
Când se întoarse să clarifice lucrurile, înțelese că întrebările ei
nu ajunseseră la el.
Dispăruse deja.

Capitolul 7

Mercy se gândise adeseori că, pentru un om atât de corect, inspectorul-șef Carlton Morley avea aptitudini nebănuite.

Chiar și atunci când se plimba pe covoarele persane de pluș din solarul părinților ei, fiecare mișcare a lui era măsurată și controlată.

Atent realizată.

„E mai mult convingător decât chipeș”, se gândi ea. Fruntea lui era încruntată, iar chipul arogant.

Nu, autoritar. Asta era.

Un bărbat care aștepta supunere fără alte întrebări, probabil pentru că se afla la conducerea întregii Poliții Metropolitane din Londra.

De aceea, alegerea soției fusese una surprinzătoare. Sora ei mai mare, Prudence, era, paradoxal, o fire precipitată. Dar, presupunea Mercy, *imprudența* ei obișnuită era însoțită de o frumusețe a comportamentului, egalată doar de cea a sufletului ei, așa că era imposibil să nu o iubești.

Cel puțin, în cazul lui Morley.

Erau ridicol – dezgustător – de fericiți.

În ceea ce o privea, Mercy nu-și putea imagina să fie îndrăgostită de un tip care se relaxa rareori și care avea întotdeauna dreptate.

Și nu în felul în care majoritatea bărbaților *presupuneau* că au întotdeauna dreptate, bazându-se pe puțin mai mult decât pe orgoliul și opiniile lor false.

Morley era extraordinar de bine informat și enervant de corect, de cele mai multe ori.

Când vorbea, oamenii se înclinau în semn de apreciere, pentru că era și puternic, și practic.

Iar lui Mercy i s-a dat de înțeles că aceasta era o rară combinație de virtuți.

În mod obiectiv, presupunea că înțelegea de ce Prudence îl găsea atrăgător, cu părul lui blond spălăcit aranjat elegant și cu ochii atât de reci și albaștri încât ar fi putut fi ciopliți dintr-un ghețar.

Se topeau doar pentru Pru și gemene, devenind lichizi și calzi.

Lui Mercy îi plăcea să privească influența pe care sora ei o avea asupra lui, cum umerii lui largi se depărtau de urechi și fiecare parte din el părea să expire.

Cu familia sa, putea fi fermecător. Cavaler, chiar.

Era protector și folositor, exagerat de cinstit, iar Mercy știa că, sub urma de dezamăgire de pe fruntea lui, se ascundea un rid de îngrijorare pentru ea. Le privea cu protecția pasionată și exagerată a unui bărbat care își pierduse cândva propria soră în urma unei tragedii.

Acesta era motivul pentru care Mercy îi suporta avertismentele și prelegerile.

Pentru că știa că în spatele bărbatului care făcea pe grozavul se afla un frate.

Unul căruia îi păsa.

Surorile Goode nu erau obișnuite să aibă parte de bărbați plini de compasiune în viața lor, având un tată religios și de neclintit, care avea două feluri de comportament în ceea ce privește familia lui.

Era fie critic, fie indiferent.

Cea mai mare dezamăgire a lui a fost aceea că nu avusese nici un fiu și își folosisese fiicele ca pe niște pioni din disputele medievale pentru pământuri, profitând de reputația, averea și frumusețea lor, cu scopul de a obține mai mult prestigiu și mai multă putere.

Pe Mercy o amuza la culme de câte ori lumea i se împotrivise.

Mai întâi Pru, al cărei logodnic, contele de Sutherland, fusese ucis cu câteva momente înainte de a păși către altar. Ea fusese arestată pentru fapta comisă de către însuși Morley, iar apoi salvată de la spânzurătoare printr-o căsătorie grabnică cu același inspector-șef.

Honorina – Nora – făcuse tot ceea ce trebuia să facă, inclusiv să se căsătorească cu lordul William Mosby, viconte de Woodhaven.

Omul acela fusese cel mai dezastruos lucru care i se întâmplase familiei Goode. O abuzase teribil pe Nora, risipise toți banii familiei și folosisese compania de transport maritim a tatălui lor pentru a face contrabandă cu bunuri ilegale, pentru nimeni alții decât frații Sauvageau și Bestiile lor. În cele din urmă, furase o ladă cu aur de la Sauvageau și-și făcuse din ei niște dușmani periculoși. Evadarea sa fusese zădărnicită când o luase ostatică pe Pru, iar Morley îi trăsese un glonț în tâmplă.

Dumnezeule, dar câte de multe evenimente se întâmplaseră anul trecut!

Lui Mercy îi era dor acum de sora ei, întrebându-se cât timp îi va mai lua lui Pru până să termine cu alăptatul lui Charlotte și Caroline.

Morley era asemenea unui pendul de dezaprobare paternă, care se mișca înainte și înapoi în fața ei, în timp ce îi ținea prelegeri despre... ei bine, despre un lucru sau altul.

Ultima dată, predica începuse pe tema faptului că își băga nasul la locurile crimelor, acolo unde nu avea ce căuta, dar, când începuse să vorbească despre arestarea ei, ea nu-l mai asculta de vreo zece minute bune.

De aceea nu ar trebui să-i pălmuiești pe detectivi și să faci alte asemenea lucruri necugetate.

În general, ea avea tendința să-i dea replica, măcar pentru a se apăra, dar el menționase deja că detectivul Trout fusese demis pentru palma pe care i-o întorsese drept răzbunare.

Sau va fi, după ce urma să fie externat din spital din cauza bătăii pe care și-o luase de la Raphael. Acum, Morley rămăsese cu un detectiv în minus – deși mediocru – în timpul unui val de crime.

Acela fusese momentul în care pierduse atenția lui Mercy.

Gândurile ei pluteau în derivă de la fraza cu „întreaga situație ar fi putut fi evitată dacă nu s-ar fi aventurat acolo unde nu ar fi trebuit să se afle de la bun început”. Și așa mai departe.

Nu, „în derivă” nu era cuvântul potrivit, evoca ideea de nehotărâre.

Gândurile ei nu se îndreptau decât într-o singură direcție în aceste zile.

Erau dirijate, propulsate.

Capturate.

„Mă lași să ți-o trag, Mercy Goode?”

Propunerea imorală declanșă un ecou constant, obsesiv în mintea ei.

Vocea catifelată a lui Raphael îi vibra în tot corpul, șerpuindu-i printre vene și încolăcindu-se adânc, între coapsele ei.

Aceste cuvinte spuse de orice alt bărbat ar fi dezgustat-o. Ea era o persoană care cerea deferență. Cineva care se aștepta să fie tratată cu stima cuvenită rangului ei. Nu doar ca fiică a unui nobil, ci și ca femeie – nu – ca ființă umană.

Dar, cumva, Raphael Sauvageau reușise să facă acea întrebare profană să sune ca o rugăciune.

O pledoarie.

Era ca și cum ar fi întrebat: „Vrei să mă lași să mă închin la tine?”

Datorită venerației din ochii lui. Reverența care, în mod inevitabil, se alăturase păcatului din privirea lui.

Plăcerea promisiunii lui.

Nu întrebare: „Vrei să te culci cu mine?” Întrebarea nerostită nu era: „Vrei să mă satisfaci? Ai vrea să-mi potolești foamea și să-mi îndeplinești dorințele?”

Nu. Se oferise să o mângâie. Să-i ofere plăcere. Să o învețe la ce să se aștepte de la un amant.

De parcă ar fi avut o plăcere grozavă să îi ofere încântare.

Mercy cunoștea destul de bine ce însemna dorința carnală, pentru a-și da seama cât de mult o dorise în chioșcul unde se sărutaseră.

Jucase tare. Ar fi putut să o aibă chiar acolo.

Paradoxul de sălbăticie și cumpătate care îl caracteriza îi stârnea propriile pasiuni incontestabile.

Ea nu cedase când el îi făcuse propunerea pentru că el o dorea.

Ci pentru că își dorise să primească ceea ce el îi oferea.

Nu era genul de bărbat căruia să i se permită să se apropie la câțiva kilometri de inima ei, dar de trupul ei?

Corpul *lui*?

Acum era un teren dificil și accidentat pe care tânjea să îl exploreze.

Mercy fu nevoită să își plece capul, pentru ca nu cumva Morley să îi citească gândurile imorale. Simțea cum emoția îi cuprindea obrazii, urechile și... mai jos. Profund.

„În seara asta.”

Se confruntă cu un acces de panică. Ea tot nu știa când. Sau unde. Sau cum. Sau... când.

Ar îndrăzni să vină la Cresthaven? Va trimite un mesaj pentru o întâlnire clandestină undeva?

Și dacă nu o va face?

Trase aer în piept. Dacă se răzgândește și nu o va contacta deloc?

Dacă ea îl aștepta ca o prostituată, cu sufletul la gură, iar el se ducea la vreo altă târfă, râzând la gândul pateticei ei dorințe neprihănite?

Era un degenerat, până la urmă. Un șarlatan profesionist.

Nu și-ar fi putut imagina intensitatea nevoii lui, nu-i așa? Cu siguranță, ar fi observat orice fel de șiretlic venit din partea lui.

Doar dacă el nu se prefăcea mai bine decât credea ea.

Ferească Dumnezeu!

Sunetul numelui lui Raphael, un cuvânt murdar pe limba lui Morley, o readuse la realitate din adâncurile tulburi ale gândurilor ei.

– Cine? Ce?

Sprâncenele lui Morley, cu o nuanță mai închisă decât părul său, se încruntară peste ochii adânciți.

– Ai ascultat ce am spus?

– Da?

Ochii lui Mercy se mișcau înapoi și încoace, în timp ce căuta în memoria ei goală dovezi împotriva minciunii ei. Ce spusese el adineauri?

Se încruntă cu toată fața.

– Este o întrebare?

– Nu?

– Mercy.

– Îl... discreditați pe liderul Bestiilor, corect?

El își dădu ochii peste cap și-și ridică mâinile într-un gest de resemnare.

– Am spus că nu mi-a plăcut că ai fost singură cu Raphael Sauvageau.

În acel moment, ea se îndreptă pe scaun, cu coloana vertebrală arătând brusc ca făcută dintr-o tijă de oțel.

– Singură? repetă ea, cu tonul vocii mult mai ridicat decât de obicei. De unde ai auzit așa ceva? Minciuni sfruntate. Erau oameni peste tot. Noi *nu am* fost singuri.

Mai puțin în momentele când a sărutat-o.

Oare cineva le spionase momentul din alcov?

– În trăsura poliției, Mercy, încearcă să mă urmărești.

– Oh! Ea se relaxă cu un chicotit care se încheie cu un oftat. Ei bine, da, atunci da.

– Când mă gândesc că ai fost închisă cu el, imediat după ce s-a purtat atât de violent cu Trout... Privirea lui electrizantă o străpunsese pe a ei. După ce a omorât-o fără milă pe Mathilde Archambeau. Ai cuvântul meu, Mercy, vor cădea capete pentru asta. Nu ar fi

trebuit să fii silită niciodată să te afli în compania lui. Ești norocoasă că nu ți-a făcut rău când a evadat.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta! îi alungă Mercy îngrijorarea. Nu domnul Sauvageau a ucis-o pe Mathilde.

Cu un oftat de mâhnire profundă, Morley se afundă în scaunul hidos de catifea roz al mamei ei și se aplecă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi și lăsându-și mâinile să atârne între ei.

– Și cam cum a făcut nenorocitul ăla să reușească să te convingă de asta?

– Nu a făcut-o, îl informă ea cu viclenie. Eu am dedus.

– Ai dedus?

– Da, am dedus. Un verb. Înseamnă să ajungi la o concluzie logică prin...

– La naiba, Mercy, știu ce înseamnă. Pur și simplu încerc să-mi imaginez cum ai fi putut tu să deduci dovezi pe care detectivii mei nu le-au dedus.

Făcând tot posibilul să nu își facă vizibilă bucuria, Mercy îi povestește despre fereastra deschisă, amprenta de cizmă, unghiul gâtului bieteii Mathilde și despre faptul că Raphael era dreptaci. Desenează chiar și diagrame, pe care – ca să fim dreپți cu Morley – acesta le studie foarte atent înainte de a-și ridica privirea pentru a o privi cu alți ochi.

– Va trebui să consult raportul medicului legist, dar dacă totul este așa cum spui tu, cred că Raphael Sauvageau îți va rămâne îndatorat.

Nimic nu ar fi putut atenua strălucirea zâmbetului lui Mercy. Nu numai pentru că abilitățile ei de detectiv contribuiseră la reabilitarea unui om *nevinovat* – ei bine, poate că *nevinovat* nu era un cuvânt potrivit când se referea la Raphael Sauvageau –, ci și pentru că urma să aibă plăcerea de a-l informa pe respectivul gangster mai târziu în acea seară.

Probabil.

Dacă va apărea.

– Sunt zvonuri că Mathilde a avut-o ca dușman pe ducesa de la Cour, pentru un furt comis în Franța, a continuat ea, ridicând un deget ca și cum ar fi vrut să scoată o idee din cer. Poate că ducesa și soțul ticălos al lui Mathilde, Gregoire, erau în cărdășie.

– În cărdășie, chicoti Morley.

– Ce?

- Nimeni nu folosește acest cuvânt.
- Eu folosesc acest cuvânt. Detectivul Eddard Sharpe a folosit acest cuvânt.

- Ai fi fost un detectiv excelent, spuse el, cu afecțiune blândă.

- Mulțumesc.

Își netezi cuviincios fustele peste coapse și își sprijini mâinile înmănușate pe genunchi. Chiar era timpul să recunoască ceva asta.

Altcineva în afară de Raphael, adică. El fusese primul care o felicitase pentru abilitățile ei de detectiv.

Inspirând adânc, Morley se ridică în picioare cu epuizarea caracteristică unui bărbat devenit tată și care purta responsabilitatea siguranței întregului oraș pe umeri.

- O să ne ocupăm de asta.

- Când? întrebă ea.

- Când vom putea. Își trecu o palmă peste față și aruncă o privire spre ușa prin care dispăruse soția lui, cu un sfert de oră în urmă. Ar trebui să mă duc s-o caut pe Pru.

- Când îmi vei spune ce ai descoperit? întrebă Mercy. Se ridică și ea în picioare, gândindu-se că trebuia să se îmbăieze în această seară. Medicul legist îi va face autopsia mâine, poate poimâine?

- Acum trebuie să îți raportez ție, nu-i așa? îi aruncă Morley o privire sarcastică.

- I-am promis lui Mathilde că îl voi găsi pe ucigașul ei.

Privirea lui de sub sprâncenele arcuite se relaxă.

- Este un lucru minunat din partea ta, Mercy, dar femeile ca Mathilde - care umblă în compania pe care a avut-o ea și care se complac în viciile în care s-a scufundat ea - se află deseori în situații periculoase. Și la fel de des își găsesc un astfel de sfârșit scandalos, în mâinile unor bărbați care nu lasă nici o pistă pe care să o urmărim.

- Există o dovadă, Morley. Amprenta cizmei.

- Ceea ce este convingător, dar nu absolut. Un număr mare de bărbați ar fi putut lăsa acea amprentă și va fi dificil să folosești așa ceva ca dovadă pentru a condamna în instanță.

Mercy se încruntă la el.

- Te porți ca și cum m-ai pregăti pentru ca uciderea ei să nu fie niciodată rezolvată.

- Exact asta și fac!

Răspunsul lui o împietri. Morley ajunsese acolo unde era prin prinderea și condamnarea mai multor criminali decât oricare altul în istoria Scotland Yardului.

– Cum ai putut să spui așa ceva? îl acuză ea.

O măguli gestul lui, atunci când îi puse o mână caldă pe antebraț.

– Am rămas atât de puțini, Mercy! Mă străduiesc să angajez mai mulți ofițeri, dar detectivii sunt greu de găsit. Există o creștere a violenței între bande, deoarece substanțele de pe străzi s-au revărsat în sufrageriile celor bogați și puternici. Pun capăt revoltelor migranților și grevelor comerciale. Ne aflăm în mijlocul unui val de infracțiuni și fac tot posibilul pentru a menține în viață sutele de femei și copii care încă mai trăiesc.

– Ce vrei să spui? Însăimântată, se îndepărtă de el. Că uciderea unei biete bețive socialiste nu merită investigată? Ești de acord cu Trout când spune că Mathilde nu merită efortul de a i se face dreptate?

– Bineînțeles că nu. Morley își trecu, nervos, degetele prin păr, trăgând ca și cum ar fi vrut să scoată o soluție din el. Spun doar că o anchetă ca aceasta este rareori simplă și aproape niciodată oportună. Vom face tot ce putem pentru doamna Archambeau, ai cuvântul meu. De fapt, acesta este exact genul de caz care îi stârnește curiozitatea Cavalerului Umbrelor, nu-i așa?

Îi dădu un ghiont prietenos în umăr.

Mercy aprobă din cap, mai mult pentru a scăpa de el decât pentru altceva.

– Uită de asta, Mercy! Lasă justiția să-și urmeze cursul!

Cavalerul Umbrelor era un justițiar eficient, fără doar și poate, dar nimeni nu știa cum să ia legătura cu el. Era un bărbat. Făcea ce-i plăcea.

Oh, va lăsa justiția să-și urmeze cursul...

Pentru că justiția, după cum știa toată lumea, era o femeie.

Capitolul 8

– Cum s-a întâmplat asta?

Raphael știa că trebuia să se aștepte la această întrebare, dar tresări când îi fu pusă.

Pentru că îi producea un caleidoscop de emoții de care nu putea scăpa.

Vină. Rușine. Durere. Ură.

Mai presus de *toate*, ură.

Mai puțin față de cei care îi făcuseră asta fratelui său, cât față de cel care o intermediase.

Încă fierbea de nervi.

Se luptă cu furia până reuși să o supună, în timp ce îl privea pe doctorul Titus Conleith, care palpa fața distrusă a fratelui său pentru ultima examinare înainte de operația de reconstrucție de mâine.

Raphael detesta tot ceea ce avea legătură cu spitalele, deși acesta era mai frumos decât majoritatea.

Albul lor orbitor și îngrozitor, mirosul de soluții și de detergenți. De rahat, sânge, mâncare și moarte. Chiar și faptul că erau îngrijite îl deranja. Șiruri de paturi pline de suferință. Asistente îmbrăcate în uniforme elegante, cu părul strâns în noduri severe sub bonete scrobite.

Toate acestea îl făceau și mai hotărât să moară cât timp era tânăr și sănătos.

Gabriel era singurul suflet în viață care l-ar fi putut convinge să intre pe ușa unui spital.

Dacă fratele său suferise o astfel de mârșăvie, măcar atât putea Raphael să facă, să îi fie alături.

Nu trebuia decât să privească.

Îl vizitaseră pe doctorul Conleith de mai multe ori în ultimele câteva săptămâni și niciodată nu pusese chirurgul savant temuta întrebare.

„Cum s-a întâmplat asta?”

Cum ajunsese Gabriel să rămână fără o mare parte din nas? Cum se întâmplase că osul său ocular se despicase atât de tare încât cedase, făcând imposibilă deschiderea ochiului stâng?

Cum de pielea obrazului i se sfâșiasse cu totul, de la colțul gurii până la tâmplă, pentru a fi cusută la loc de un sclav bețiv?

– Violență.

Așezat pe masa de examinare a chirurgului, Gabriel oferi același răspuns scurt pe care îl dădea întotdeauna. Adevărul, și totuși...

Nu complet. Nici măcar pe aproape.

Amintirea... amintirile erau cel mai mare dușman al lui Raphael.

Și nici măcar nu i se întâmplase lui.

Violența.

Doctorul Conleith întinse mâna către lampa cu bec alb, apropiind-o mai tare de fața lui Gabriel. Aceasta lumină zâmbetul macabru creat de linia subțire și neuniformă a cicatricei care se ramifica din colțul gurii până la linia părului.

Raphael abia suporta să se uite la ea, chiar și după atâția ani.

Îi venea să-l lovească pe doctorul chipeș pentru că îndreptase o lumină atât de orbitoare asupra rănilor vechi, când știa cât de mult îl făcea să sufere pe fratele său. Îl mâncau degetele să însângereze fruntea severă care se încrunta cu milă, în timp ce se apleca asupra chipului suferind, fără expresie, al lui Gabriel.

Tensiunea care încorda mușchii fratelui său și broboanele de sudoare care se scurgeau din scalpul tuns în spatele gulerului scoaseră la iveală instinctul lui Raphael de a-i frânge doctorului maxilarul puternic, care se contracta și se relaxa, de parcă ar fi mestecat în gând.

Chiar trebuie să fie atât de multă lumină aici?

Veniseră după lăsarea întunericului, pentru a nu fi atât de expuși.

Simțind parcă instinctiv furia care clocotea în mintea lui Raphael, doctorul aruncă o privire spre locul unde zăbovea acesta, lângă un schelet articulat, sprijinindu-se cu umărul de perete.

Parcă pentru a spori reputația și așa foarte bună a lui Conleith, acesta nu părea deloc intimidat de frații Sauvageau.

– Nu vă întreb din curiozitate morbidă, ci din necesitate profesională, explică el, cu răbdarea-i caracteristică. Mi se pare că unele

dintre aceste răni au suferit traume ulterioare, ceea ce îmi face munca mult mai dificilă.

Traumă ulterioară... ce mod delicat de a o spune!

Nici el și nici Gabriel nu răspunseră.

Doctorul Conleith își frecă barba tunsă scurt, cu o tentă mai ruginie acum decât părul său castaniu îngrijit.

– Bine, răspundeți-mi la această întrebare, atunci! În ceea ce privește cavitatea oculară, aceasta a fost găurită cu un instrument, bănuiesc?!

– Așa este.

– Tocit sau ascuțit?

– Ascuțit.

Cuvintele lui Gabriel erau adesea greu de înțeles. Vocea lui se auzea de mai jos, din piept, mai adânc decât se puteau lăuda majoritatea bărbaților. Protejat de coaste mari și de mușchi construiți pe ceea ce păreau a fi alți mușchi, registrul era adesea atât de jos încât se pierdea.

Motivul pentru care mințiseră deseori cum că Gabriel nu poate vorbi sau nu poate înțelege limba engleză era dublu. Pe de o parte, pentru că oamenii vorbeau mai liber în preajma cuiva care nu părea să înțeleagă. Și, pe de altă parte, pentru că vorbirea îi cauza lui Gabriel un disconfort.

Cusăturile din zona gurii și a obrazului fuseseră atât de prost făcute, încât îi era imposibil să își despartă bine buzele, de teamă să nu se deschidă din nou rana.

– Ascuțit, dar nu la fel de ascuțit ca instrumentul care a sfâșiat obrazul, nu-i așa?

Doctorul își folosi degetele mari pentru a ridica buza spre cavitatea nazală expusă.

Gabriel, un bărbat care trecuse prin mai multă durere decât însuși Raphael și-ar fi putut imagina, scoase un geamăt.

Fratele lui se îndepărtă de perete, făcând un pas amenințător către doctor, care se întorsese cu spatele.

Dar Gabriel întinse o mână pentru a-l opri, făcându-l pe Raphael să rămână pe loc.

– Îmi cer scuze pentru disconfort, spuse doctorul cu blândețe, în timp ce-i dădu drumul feței lui Gabriel și se îndepărtă pentru a se spăla pe mâini. Testam elasticitatea pielii.

– A fost o bucată de lemn.

Conleith se întoarse, cu mâinile pline de apă cu săpun, ca și cum nu l-ar fi auzit bine pe Gabriel.

– Poftim?

Raphael rămase cu gura căscată de uimire.

Nu vorbiseră niciodată despre lucrul acesta. Cu nimeni.

Niciodată.

– O bucată de lemn tăiată în lung și pătrată. Gabriel își întinse brațele larg pentru a arăta lungimea lemnului care îi crăpase fața. Din cele folosite la construcția caselor. Asta... schimbă ceva? Vei mai putea să operezi?

Deși Gabriel era fratele său mai mare, mai mare din toate punctele de vedere, Raphael simți o nevoie uriașă să îl protejeze, încât fu nevoit să înghită în sec pentru a-și reprima emoția care amenința să îl sufocă. Nici măcar când fuseseră tineri nu vorbise cu atâta nesiguranță. Cu atâta speranță și teamă împletite într-o singură întrebare.

– Bineînțeles, răspunse doctorul pe un ton rapid și tăios. Fără îndoială.

Se întoarse la chiuvetă pentru a-și termina de frecat mâinile.

Din poziția lui, care îi permitea o privire de ansamblu, Raphael îl privi pe doctor cum se străduia să nu-i apară pe chip compasiunea.

Efortul îi fu apreciat.

Evident, Conleith știa suficient despre bărbați pentru a-și da seama că aceia care duceau o viață ca a lor confundau compasiunea cu mila.

Mila era o insultă.

Și insultele erau răzbunate.

Probabil că învățase asta în războiul din Afganistan, unde își câștigase reputația muncind din greu, prin faptul că, după cum se zvonea, cususe bărbați chiar mai distruși decât fratele lui.

Cu toate că lucrul acesta era greu de crezut.

– Explicați-mi, domnule doctor, de ce trebuie să-l supuneți pe Gabriel la mai multe proceduri. Sper că nu faceți asta doar pentru a justifica faptul că a meritat să vă lăsăm averea pe care v-am oferit-o dumneavoastră și soției dumneavoastră...

Cusăturile cămășii albastru-închis se întinseră pe umărul lui Gabriel, când ridică brațul pentru a arăta cu un deget în direcția lui Raphael.

- Nu-l intimida pe doctor! îi porunci el în franceza lor puternic accentuată.

Raphael făcu un gest nepolitic și îi răspunse cu aceeași monedă.

- Ți se pare că este intimidat?

Bărbatul nu era în pericol, și nu doar pentru că era singurul chirurg care putea efectua astfel de proceduri în această țară, ci și pentru că era căsătorit cu sora mai mare și iubită a lui Mercy.

Ideea de a face orice care să-i provoace durere îi cauza suferință în propriul trup.

- Este o întrebare justificată. Conleith se îndreptă către scheletul ținut pe un postament lângă Raphael, al cărui nas semăna îngrijorător de mult cu cel al fratelui său. Deoarece rănilile tale sunt vindecate de ani de zile, va trebui să zdrobesc o parte din osul obrazului și apoi să folosesc un fel de panou din matrițe pentru a-l sculpta la loc, conform unei tehnici fundamentale, inițiate de medicul italian Gasparo Tagliacozzi.

El arată pe craniu unde avea să producă ruptura și unde va fi montat panoul.

- Este evident că am motive să sper că acest lucru te va ajuta să scapi de durerile de cap îngrozitoare care te chinuie. Cu toate acestea, procedura este nouă și complicată și ar putea dura câteva ore. N-aș vrea să fii anesteziat mult mai mult decât atât, pentru că riscul ca tu să nu-ți... recapeți cunoștința este prea mare.

Gabriel își plecă bărbia.

- Înțeleg.

- Doctorul Karl Ferdinand von Gräfe mi-a arătat cum să iau piele din altă parte a corpului, cu care nu doar că îți voi modela un nas complet nou, ci îți voi și tăia țesutul cicatrizat, îl voi greșa, pentru ca apoi să poți vorbi și mesteca mai ușor.

- De unde va fi luată pielea?

Încercarea lui Gabriel de a-și ridica o sprânceană fu un lucru greu de privit.

Mai înfiorător decât în mod normal, în orice caz.

Doctorul ezită.

- De obicei de la braț, dar, din cauza tatuajelor tale, va trebui să o luăm de pe spate.

- În regulă, doctore.

Fratele său se ridică în picioare și Raphael fu surprins să constate că doctorul Conleith era la fel de înalt ca și gangsterul impunător, cu toate că Gabriel aproape încă pe atât de lat.

Nu că Titus Conleith ar fi fost un om subțire. Cu adevărat, era foarte în formă, însă Gabriel ar fi trebuit să se numească Goliat. Sau Ajax.

Asta pentru că avea proporții care nu erau prea des întâlnite la un muritor.

– Măine-seară, atunci.

În loc să dea mâna, Gabriel îi făcu un semn din cap doctorului, care părea să fi înțeles că ar fi preferat să renunțe la politețuri.

Se întoarse cu spatele la ei, pentru a-și fixa masca neagră peste trăsături. Rămânea fixată prin intermediul unei curele care îi înconjura creștetul tuns al capului ca un bor de pălărie și se mula pe partea stângă a trăsăturilor sale ca o proteză înfricoșătoare, și totuși familiară, a unui chip de om.

Întotdeauna îi amintea lui Raphael de cineva care încerca să scape dintr-o statuie de marmură neagră.

După aceea, Gabriel își îmbracă haina lungă și neagră, trăgându-și gluga pentru a se ascunde cât mai mult posibil.

Doctorul, atent, se agita de colo colo, rulându-și în jos mânecile de la cămașă și fixându-și butonii, pentru a le oferi celor doi o aparență de intimitate.

– Îmi place ca pacienții mei să facă baie, să se curețe cât mai bine posibil și, de asemenea, să renunțe la mese în ziua unei intervenții, spuse el. Uneori, anestezicul poate provoca greață și nu mi-ar plăcea să vă înecați în timp ce dormiți.

Rostind aceste ultime cuvinte, deschise ușa încăperii private – o favoare pe care, fără îndoială, nu și-o permiteau mulți pacienți – și îi escortă afară, în întunericul nopții.

Ambii frați se bucurară să inspire deodată aerul proaspăt de februarie, pe măsură ce se pierdeau în întunericul familiar al străzilor.

Fuseseră dintotdeauna creaturi ale umbrelor.

Dar poate că asta nu va mai dura mult timp.

– Pentru o clipă, am crezut că ai de gând să-i spui despre capcane, rosti Raphael. Despre tot.

Nu era atât de frig ca să-și ridice gulerul pentru a-l proteja, dar Gabriel o făcu oricum, ignorând orice mențiune despre capcane.

-Cele două proceduri vor schimba totul. Va trebui să facem alte aranjamente.

-Nu sunt îngrijorat. Raphael ridică din umeri și privi cum norul respirației i se destramă când pătrunse în el. Ce mai contează câteva zile? Nimeni nu ne va căuta.

Pentru că Raphael nu putea citi expresiile fratelui său, învățase să sesizeze alte indicii, unele la fel de subtile ca simplele vibrații din aer dintre ei.

Tensiunea din umerii lui lați precum o lespede sau de câte ori își trosnea degetele, așa cum obișnuia să facă atunci când cădea pe gânduri.

-Tot nu știu dacă putem aranja asta fără cadavre care să ne confirme moartea.

Raphael îi dădu un cot fratelui său, prefăcându-se că îl împinge într-un felinar stradal cu gaz.

-Găsește-mi un corp care ar putea trece drept al tău, iar eu îl voi uide cu bucurie și mă voi bucura să pretind că ești tu.

Gabriel nici măcar nu se prefăcu amuzat.

-Mi-e greu să știu că nu voi fi treaz pentru a supraveghea lucrurile.

Ducându-și mâna la inimă, Raphael se prefăcu înjunghiat.

-Lipsa ta de încredere mă rănește, frate. Mortal, sper. Nu ar mai trebui să fiu nevoit să-mi înscenez moartea.

-Vorbește mai încet, mârâi Gabriel, uitându-se în noaptea pustie după interlopi.

Bestiile nu bântuiau în această parte a orașului.

Redevenind serios, Raphael își așază palma pe umărul lui Gabriel, cel pe care se sprijinea adevărata mantie de lider.

Ca imagine a Bestiilor, Raphael era un conducător eficient. Atrăgător și elegant, periculos de charismatic, viclean și stăpânit.

Și, trebuie să recunoaștem, plăcut de privit.

Puțini știau însă că el era vârful cuțitului mânuit de fratele său.

Gabriel nu era doar un pachet de mușchi, așa cum bănuiau cei mai mulți, ci era o forță.

El era un maestru.

Din pricina regulilor după care trăiseră întotdeauna.

Reguli pe care acum plănuiau cu grijă să le lase în spate.

-Am totul sub control, frate.

Raphael îi strânse mușchiul încordat înainte de a-l elibera, dorindu-și să-i poată spune mai mult. Dorind să aibă mai mult timp cu singura persoană pe care o iubea în această lume.

Pieptul lui Gabriel se dilatase cu încă o respirație măsurată.

– Mai spune-mi o dată.

– După ce te recuperezi îndeajuns încât să poți călători, îți vei lua noile documente de la Frank Walters și vei pleca în Indii. Am transferat averea noastră uriașă la banca St. John's din Elveția, de unde o voi recupera. După aceea, ne vom întâlni în Antigua și de acolo vom merge în America, folosind noile noastre identități.

– Vei transmite prin telegraf la vilă dacă ceva nu merge bine, îi reaminti Gabriel, fără să fie nevoie.

– Asta se înțelege de la sine, chiar dacă ai spus-o de douăzeci de ori.

Fratele său scoase un mormăit care se apropie cel mai mult de un râset.

– Zilele în plus ne vor fi de folos, continuă Raphael. Îmi oferă timp să fac aranjamentele astfel încât cenușa lui Mathilde să meargă cu noi. O putem împrăști de pe podul Brooklyn. Cred că i-ar plăcea asta.

Mersul lui Gabriel se schimbă și Raphael știu că era pe cale să spună ceva care îl va face să se simtă incomod.

– Știu că a fost dificilă... dar îmi pare rău că Mathilde nu mai este.

– Și mie îmi pare rău.

Tăcură amândoi când se opriră la poarta grădinii din spate a conacului pe care nimeni nu știa că îl ocupau. Fântâna susura în fundal, amestecându-se cu zgomotul făcut de un cuplu care se apropia.

Raphael își aminti de ziua în care tatăl său le spusese că singura cale de a scăpa de destinul lor era moartea.

Ei bine... se pare că nenorocitul avusese dreptate.

Pe măsură ce cuplul se apropia, bărbatul își mută cu iscusință doamna pe partea opusă a trotuarului, așezându-se între corpul masiv al lui Gabriel și corpul ei.

Deși se aflau în partea din West End care era bine păzită de patru-le, unde huliganii străzii îndrăzneau rareori să se aventureze, trupul masiv al lui Gabriel și aerul lui amenințător aprinseră instinctul de protecție al bărbatului.

În afară de această mișcare, cei doi nu-i băgară prea mult în seamă în timp ce treceau pe lângă ei, sporovăind ca și cum nimic nu i-ar fi putut atinge în lumea infatuată pe care o creaseră.

Raphael nici măcar nu i-ar fi observat, dacă nu ar fi fost fratele său.

Gabriel îi privi cu o încordare nejustificată. Degetele îi zvâcniră atunci când bărbatul își trecu mâna peste fața femeii.

Ajustându-și poziția corpului, Raphael își puse sub semnul întrebării planurile din acea seară.

Tot ce-și dorise în timpul de când plecase de lângă Mercy era să se întoarcă la ea. Odată ce soarele apusese, aproape că vibrase la acest gând.

Aproape că își stârni o erecție la gândul că o va avea și speră că nimeni nu va observa acest lucru.

Mai ales fratele său, care nu atinsese niciodată o femeie.

Se născuse și fusese crescut ca o mașinărie a violenței.

Și nimic mai mult.

Unde se va acomoda Gabriel în această lume când vor termina cu toate acestea? Nu cunoștea nimic altceva.

El nu *era* nimic altceva.

Raphael îl bătuse ușor pe Gabriel pe piept, pentru a-i atrage atenția.

– Nu-ți face griji, da? Doctorul a spus că imbecilii mari ca tine nu mor des în operații.

– Nu sunt agitat.

– Atunci ce e în neregulă cu tine?

Își roti gâtul înapoi către femeie.

– Nimic.

Raphael răsuflă cu putere, pregătindu-se pentru o dezamăgire extremă. Și-o dorea pe Mercy cu o durere pe care nu o cunoscuse niciodată, dar într-o seară atât de importantă ca aceasta trebuia să fie acolo pentru fratele său.

– Vrei companie? îl întreabă el. Hai să bem ceva, vrei?

– Nu în seara asta. Gabriel își scoase pipa din buzunar și o umplu cu un tutun scump, de care era pasionat. Mă duc să verific câteva lucruri.

Asta îi atrase atenția lui Raphael.

– Ce lucruri?

– Nu are importanță.

Raphael își dădu ochii peste cap. Nu se putea vorbi cu el când era așa.

- Ei bine, atunci eu am plecat.

Se îndreptă în direcția reședinței Cresthaven.

- Ce faci în seara asta? Întrebă Gabriel, ca și cum abia acum i-ar fi trecut prin cap să facă acest lucru.

- Nu are importanță, aruncă Raphael răspunsul peste umăr.

- Raphael Thierry Sauvageau.

Privirea fratelui îl străpunse în spate, așa că se întoarse către el.

- Mă duc după o femeie, dacă vrei să știi, cicălitorule.

Întotdeauna glumeau și se ironizau, și se înțepau unul pe celălalt. Gabriel știa că are femei. Că era cumva un seducător, dar nu discutau niciodată cu adevărat despre asta.

Întotdeauna i se părea insensibil să facă acest lucru.

În această seară, simți asta.

Întinse o mână.

- Gabriel, îmi pare rău. Eu...

- Să nu îți pară.

Cuvintele fuseră eliberate în noapte ca un nor de fum peste pietriș.

Nerăbdarea se războia cu vinovăția în pieptul lui Raphael.

- De ce nu-ți pui o mască întreagă și nu plătești o târfă să ți-o sugă măcar...

- Du-te, Rafe.

Își ridică mâinile. Simțindu-se și groaznic, dar și ușurat.

Dacă ar fi luat orice altă decizie cu privire la viitorul său, ar fi insistat să se supună.

Dacă s-ar fi așteptat ca viața lui să fie mai lungă de câteva nopți... și-ar fi petrecut-o cu bucurie alături de fratele său.

Dar Gabriel avusese dreptate în privința unui singur lucru. Oamenii din lumea interlopă - și ofițerii de poliție - nu i-ar fi crezut niciodată cu adevărat morți fără un cadavru pe care să-l identifice.

Și acel cadavru va fi al lui.

Gabriel nu avusese niciodată parte de viață înainte, în timp ce Raphael devorase tot ce putuse din propria-i existență.

Acum avea ocazia să-i ofere fratelui său a doua șansă.

Dar mai întâi... Raphael avea să guste un pic din rai înainte ca iadul să îi revindică sufletul neliniștit.

Mercy Goode va fi numele de pe buzele sale. Nu, va fi gustul care-i va rămâne pe limbă când își va găsi moartea la balul mascat de iarnă.

Capitolul 9

Mercy nu fu trezită de un zgomot.

Ci de corpul ei.

Acesta prinsese viață, trezind-o din visele neliniștite și păcătoase. Alungându-le din memorie în clipa în care ochii i se deschiseră.

Și zări silueta lui Raphael Sauvageau la fereastra ei.

Draperiile albe și subțiri fluturau în jurul său, ca și când ar fi fost deranjate de o umbră sau de însăși puterea aerului pe care îl emana.

Privind-o pe ea.

Lumina singurei lămpi pe care o lăsase aprinsă îi picta umbre pe față, punând în evidență o singură expresie, într-un relief crud și sălbatic.

Pofta.

Rămăsese ascunsă până la gât sub păturile ei albastre plușate, tremurând nu numai de frig, ci și de vulnerabilitate.

O singură privire din partea lui amenința să o dezbrace. Să o expună în feluri pentru care nu era pregătită.

Venise pentru porția lui de pofte trupești.

Venise să o revendice.

Mercy încerca să găsească ceva erudit și practic de spus, un salut cu care o amantă seducătoare l-ar fi ispitit.

– Ăăă... bună.

Ei bine... nu era Shelley.

– Aveam de gând să te las să dormi.

Vocea lui răsună în aerul din camera ei cu o vibrație străină, lovind-o cu amenințarea unui tunet aflat în depărtare.

Nici un bărbat nu intrase niciodată în această cameră, cu siguranță nu noaptea.

– Nu dormeam.

Ea căscă, ducându-și mâna la gură.

– Chiar?

El păși înăuntru, închizând fereastra în urma lui.

Închizându-i în cameră împreună.

- Sforăi des când ești trează?

- Eu nu sforăi, protestă ea.

Un zâmbet jucăuș îi înflori în colțul gurii, dar nu-i contestă spusele.

- Îți cer iertare pentru că am întârziat. Am avut de rezolvat o treabă urgentă cu fratele meu și a durat mai mult decât am crezut. O eternitate, de fapt. Când știam că tu ești aici. Așteptând.

- Nu ai întârziat, pentru că nu știam când să te aștept. Ar fi ridicat din umeri dacă nu ar fi fost ghemuită pe o parte, înfășurată într-un morman de pături. Dacă este să fiu sinceră, mă așteptam să vină un mesager întâi. M-am gândit că ar fi mai sigur să ne întâlnim într-un alt loc decât la Crethaven, unde am putea fi descoperiți.

Analiză rapid camera, accentele bogate de albastru care contrastau cu pereții albi și curați, cu picturi și tapiserii aurite.

- Aici este la fel de sigur ca în orice alt loc. Părinții tăi nu sunt acasă, iar sora ta este în camera alăturată, dormind adânc.

Ar fi trebuit să fie tulburată sau impresionată că el știa asta?

- Este posibil ca cineva să se trezească dacă... dacă facem zgomot?

Ochii lui sclipiră când se apropie de patul ei, dar nu făcu nici o mișcare pentru a i se alătura. În schimb, își încrucișă brațele și-și sprijini umărul de tăblia înaltă a patului.

Dacă în lumina soarelui era periculos de frumos, noaptea era absolut fatal.

Întinericul îl îmbrățișa ca pe o creatură proprie. Îl binecuvântase cu o frumusețe dramatică și cu grație diabolică.

Era un demon într-un costum atrăgător.

- Ești atât de sinceră, remarcă el. Atât de directă și îndrăzneată. Nu există nici o urmă de timiditate sau de falsitate la tine.

Simți în piept o senzație de apărare.

- Nu știu cum să fiu sfioasă și nu am timp pentru falsitate. Dar de ce se așteaptă lumea ca femeile să fie sfioase sau nesigure? De ce faptul că sunt îndrăzneată sau curioasă trebuie să fie atât de frapant?

- Admiram, nu dojeneam. Găsesc că totul este reconfortant la tine. Atractiv.

- Ah... Ei bine... mulțumesc!

Mercy își mușcă buza, încercând să găsească o modalitate prin care să *nu* mai spună nimic. Cu cât bărbații vorbeau mai mult timp cu ea, cu atât era mai probabil să îi îndepărteze.

– Ce-ar fi să te dezbraci și să vii aici? Îndrăzni ea, trăgând înapoi o parte din pătură.

Oftă adânc, plin de neîncredere.

– Vrei să mă dezbrac aici? În fața ta? Își desfăcu brațele și le coborî pe lângă el, aruncându-i o privire năvălășă. Ești un voyeur, Mercy Goode?

– Nu știu ce sunt, răspunse ea cu sinceritate. Dar nu poți să te bagi în pat încălțat cu pantofii. Și nici nu ne putem îndeplini scopul cât timp ești îmbrăcat, presupun.

– Să ne atingem scopul? Afișă o expresie de dezamăgire. Așa îl numim?

Vârfurile urechilor începură să îi ardă din nou și-și ascunse capul sub pătură.

– Nu mă face să rostesc cuvântul în timp ce mă uit la tine.

Râsul lui, asemenea unui tors de tigru, îi dădea fiori pe șira spinării, întărindu-i sfârcurile.

– Cum poți să faci o faptă dacă nu poți rosti cuvântul?

Avea foarte mare dreptate, deși mai bine ar fi murit înainte să recunoască lucrul acesta.

– Păcate trupești, aruncă ea vorbele de sub pătură. Acum ai de gând să te dezbraci și să vii lângă mine, te rog?

De data aceasta, râsul lui fu autentic și puternic. Ea tremură de plăcere pentru că fusese cea care îl provocase.

Chiar dacă râdea de ea.

Îi aruncă o privire pe furiș.

Desprinzându-se de stâlpul patului, el o privi sugestiv pe sub genele întunecate.

– De cele mai multe ori, iubiții se dezbracă unul pe celălalt.

– Oh... Se chinui să se așeze, strângând cearșafurile peste sânii ei dezgoliți. Ei bine, m-am dezbrăcat singură, ca să nu trebuiască să o faci tu.

Raphael închise ochii pentru o clipă și-și duse pumnul la gură, mușcând din el.

Devenind dintr-odată nesigură, Mercy îl întrebă:

– N-ar fi trebuit să o fac? Vrei să-mi pun la loc cămașa de noapte ca să fii tu cel care...?

– Nu! Își dresе glasul. Inspiră. Expiră. Și încercă din nou. Nu... Mă voi dezbrăca și voi veni lângă tine. Ține-ți nenorocitele alea de pături pe tine, altfel nu voi putea să mă stăpânesc.

– Nu cred că te afli aici ca să te stăpânești, dimpotrivă, îl tachină ea.

– Atunci când pentru o femeie se întâmplă pentru prima dată, un bărbat ar trebui întotdeauna să se stăpânească.

Spuse acest lucru ca și cum și-ar fi ținut singur o predică.

Nu știa suficient de multe lucruri despre asta ca să nu fie de acord cu el.

Vederea degetelor iscusite ale lui Raphael, care desfăceau nodul lavalierii, trezi ceva vicios în ea. Toată îndrăzneala ei dispăru când el își descheie nasturii de la cămașă și de la vestă, dându-le jos de pe umeri.

Mercy făcu ochii mari la vederea tatuajelor lui. Cerneala neagră dansa și se învârtea pe pielea sa cafenie, urcând peste umerii largi și rotunzi și rotindu-se pe brațul muscular.

Reprezenta o serie haotică de blasfemii. O icoană tatuată lângă o femeie goală într-o postură sugestivă. Un corb așezat pe un craniu. Alte fiare intercalate cu simboluri păgâne și cuvinte sau versuri în limba sa maternă.

Un lucru deveni imediat evident. El era arta... reprezentările erau doar decorațiuni.

Discurile pieptului său erau netede, fără păr sau podoabe, și coborau în pantă până la cutele ușoare ale coastelor și gravurile adânci ale mușchilor abdominali.

Singurul păr pe care îl putea vedea, în afară de cel de pe capul lui, era linia întunecată care îi dispărea în pantaloni.

El se dezbracă fără să se grăbească, privind-o cum se uita la el.

Dezmierdând-o, peste tot, fără să o atingă deloc.

Măinile lui se opriră la nasturii de sub care mādularul lui ridicat împingea pentru a fi descoperit.

Mercy aproape că-și înghițise limba. Ar trebui să fie nerăbdătoare?

Era neliniștită?

Raphael se opri suficient de mult timp pentru ca ea să aibă timp să respire.

- Ai mai văzut vreodată un bărbat dezbrăcat?

Se forță să își întoarcă din nou privirea înspre el.

- Bineînțeles că da.

Sprânceana lui întunecată se arcui în timp ce mormăi întrebări și mai întunecate.

- Când? Cine?

- Păi... ar fi David, desigur, și diverse alte statui. Adică... Ahile este chiar acolo, în Hyde Park, pentru ca toată lumea să-l vadă.

Părea să se relaxeze, iar când se uită la ea, ochii îi erau încărcăți de o tandrețe fără limite.

- A existat și un text medical pe care eu și Felicity l-am găsit în biroul lui Titus. L-am studiat foarte atent. Știu tot ce este de știut despre anatomia masculină... din punct de vedere medical.

Un zgomot ușor, din gât, ar fi putut fi un râset, însă el își șlefui admirabil trăsăturile, să nu se dea de gol.

- Dar niciodată... în carne și oase? clarifică el.

Acest cuvânt. *Carne*. O făcu să se înfioare.

Nu voia să pară neexperimentată. Nu se putea hotărî să-și recunoască lipsa de experiență în fața unui bărbat care probabil că știa tot ce era de știut în legătură cu ceea ce urmau să facă.

Și astfel, pentru a evita să răspundă la o întrebare incomodă, care ar fi expus-o la batjocura lui, se trezi bâlbâindu-se.

Începând o conversație.

Într-un moment ca *acesta*.

Și se ura serios în timp ce făcea asta.

- Am vrut să-ți spun... Te-am reabilitat în fața inspectorului-șef Morley. Scotland Yard nu te mai caută - cel puțin nu pentru uciderea lui Mathilde.

- Oh?

Măinile lui rămaseră așezate în talie și nu mai făcu nici o mișcare.

- Părea la fel de convins ca și mine că nu tu ai făcut-o.

- Presupun că vă datorez recunoștința mea, detectiv Goode, îi spuse zâmbind.

- I-am arătat genul de cizme care au lăsat amprenta și... am desenat diagrame.

„Nu mai vorbi, toanto!” se muștră ea singură. „Sau nu-și va mai desface niciodată pantalonii.”

- Mă gândeam că poate mâine-seară am putea merge amândoi la... balul mascat de iarnă, să vedem pe cine putem interoga în legătură cu Mathilde.

Dumnezeule, dar ea strica acum totul.

Ar fi trebuit să bănuiască că așa va fi.

El își îndepărtă mâinile de pantaloni.

- Tu n-ai să mergi la balul mascat.

- Nu-mi amintesc să-ți fi cerut permisiunea.

- Nu-mi amintesc să-ți fi menționat unde se ține.

Pentru prima dată, își mușcă limba.

Mathilde o informase unde se ținea, dar *el* nu trebuia să știe asta.

Se duse la pat și se așeză pe el, luându-i una dintre mâini și lăsând-o pe cealaltă să își ascundă fecioria.

- Mercy, femeile ca tine nu au ce căuta la balul mascat de iarnă. Ai regreta dacă te-ai duce.

- Nu sunt vreo idioată. Nu trebuie să mă ameninți.

- Te avertizez. Nu este o afacere savuroasă. Cu siguranță, știi asta.

- Toată lumea știe asta, spuse ea cu o privire ironică. Tu o să fii acolo?

- Dacă ar fi să particip, este foarte posibil să nu stau suficient timp pentru a mă asigura că ești în siguranță.

- De ce nu?

Pentru prima dată, părea că nu reușește să-i întâlnească privirea.

- Dacă mai afli și altceva despre acest caz, nu îl mai urmări tu singură. Mergi la autorități. La Morley.

- Dar...

- Te rog?

Ea oftă, întrebându-se dacă acest bărbat implorase vreodată o altă ființă umană în toată viața lui.

Își formulă răspunsul cu cea mai mare grijă.

- Mă voi duce la Morley cu tot ceea ce voi afla în plus despre acest caz.

„După balul mascat de iarnă”, adăugă ea în minte. Nu era o debutantă retrasă care avea nevoie ca sensibilitatea ei delicată să fie protejată împreună cu reputația. Știa foarte bine că nu trebuia să rămână singură cu nici unul dintre desfrânații care cu siguranță vor fi prezenți. Dar acesta era ultimul plan pe care Mathilde îl făcuse vreodată. Îi era datoare să caute adevărul acolo.

Îi ridică mâna la buze și-i sărută încheieturile degetelor.

- O consider o favoare personală.

- O să pleci în seara asta, realizează ea, cu voce tare.

Desigur, la asta se referise când spusese că nu va fi prin preajmă. Nu erau iubiți propriu-zis. Asta nu era o afacere de suflet. El se asigurase să îi dea de înțeles asta, chiar atunci când îi făcuse propunerea.

„Mă lași să ți-o trag, Mercy Goode?”

Nu spusese nimic despre sentimente sau îmbrățișări.

Sau că va rămâne.

I-o va trage și apoi... Ce? Îi va mulțumi prompt și se va îmbrăca?

Chiar și când stătea jos, era înalt ca un zeu roman, cu pielea ca mierea turnată peste oțel.

Și împietrit, cu o expresie îngrozită pe față.

- Nu că m-aș aștepta să rămâi, se grăbi ea să continue într-o singură respirație, încercând să pară nonșalantă. Sunt conștientă că astfel de legături se desfășoară fără prea multe ceremonii sau așteptări și am vrut să fii liniștit știind că nu vei primi astfel de lucruri de la mine. Vom... face ceea ce trebuie să facem aici și ne va lua cât... câteva minute cel puțin? Deși am auzit că poate fi și mai scurt...

El își acoperi gura cu mâna, dar nu reuși să-și ascundă tremurul din umeri sau ridurile de amuzament din colțul ochilor.

- Râzi, îl acuză ea, indignată. Ți se pare amuzant?

- Nu te supăra pe mine, *mon chaton*. Pur și simplu mă amuză ideea unei întâlniri scurte între noi.

Știa că părea obraznică, dar încerca să se hotărască dacă să îl creadă sau nu.

Ochii lui se umplură de dorință.

- Cu tine nu intenționez să mă grăbesc. Voi face să dureze până când clopotele vor anunța zorii.

Coapsele îi tremurau.

- Oh... Ei bine... recunosc că prefer asta. Mi se pare o prostie să vii până aici dacă nu vei sta decât câteva minute.

- Casa pe care o împart cu Gabriel nu este atât de departe. Făcu un gest cu mâna, înspre vest. Dar m-aș fi târât prin Siberia în timpul iernii pentru a fi aici în seara asta.

Auzind acestea, ea zâmbi, simțindu-se neobișnuit de timidă la auzul aprecierii lui neobrazate față de ea.

Flirturi periculoase

- Mă bucur, murmură ea. Că ne dorim unul pe celălalt cu aceeași fervoare.

Oh, acum ce mai spusese de era amuzant?

- Draga mea, reuși el să își înăbușe amuzamentul. Dacă m-ai fi dorit așa cum te doresc eu, am fi fost deja la a doua oară.

- Oh. Ei bine...

Ca să nu fie mai prejos în materie de seducție, ea lăsa să-i cadă așternuturile și să i se adune într-un nor alb în jurul taliei.

Răsetul lui se încheie cu un nod în gât.

Nu se uită doar la ea. O mistui cu o fervoare arzătoare.

- Ești uimitoare, Mercy, se minună el. Exceptională. Nu încetezi să mă uimești.

- Ce fac eu de sunt atât de surprinzătoare? se întrebă ea cu voce tare.

- Cele mai multe femei ar scoate cel puțin proteste modeste, de domnișoară. Să mă forțeze să le conving să mi se dezvăluie.

- Majoritatea femeilor sunt antrenate să se comporte ca niște proaste simandicoase, îl zeflemisi ea. Asta e ceea ce vrei de la mine? Își apăsă dosul mâinii pe frunte, bucurându-se că el privea cum i se ridicau sânii cu un gest. Oh, dă-mi voie o clipă să leșin aici, în semn de protest virginal, ca să mă simt mai puțin vinovată că am reușit să cedez seducției acestui mare și periculos escroc care intenționează să-mi răvășească persoana-mi pură și virgină. Sunt o fată nevinovată și inofensivă prinsă în plasa lui ticăloasă...

Atingerea lui neașteptată pe gât făcu să i se taie respirația.

Inima ei rată o bătaie, apoi două, paralizată, în timp ce degetele lui puternice se îndreptau spre ceafa ei, apăsând mai adânc pe mușchii tensionați și tremurânzi de acolo.

- Din experiența mea, femeile sunt, în general, fie excitante, fie amuzante. Sunt încântat că tu ești ambele.

- Te amuz?

- Mă uluiești, Mercy. Mă captivezi.

Cu mișcări circulare abile și iscusite, el găsi nodurile delicate de pe spatele ei și le desfăcu cu o presiune constantă și circulară.

Făcea asta pentru a o relaxa. Și funcționa.

Și... nu funcționa.

Abilitatea mâinilor sale era atât puternică, cât și stăpânită. Dualitatea aceasta i se păru nespuse de erotică.

Chiar hipnotică.

Sângele i se coagulă. Încetini până la o lânzezeală greoaie, ca și cum mierea caldă i-ar fi îmbibat venele cu o senzualitate dulce, de melasă.

Probabil că ar trebui să-l complimenteze și ea. O merita cu siguranță.

– Și tu... mă intrigi... Oh, ce senzație plăcută! gemu ea și închise ochii în extaz când el găsi un punct sensibil și își împinse degetele necruțătoare în el.

– Așteaptă, *mon chaton*, îi șopti el la ureche. Nu te lăsa ușor satisfăcută. Îmi plac provocările.

Ea nu reuși să-și adune vorbele pentru a da un răspuns. Nu numai din cauza a ceea ce făceau degetele lui diabolice sau a felului în care cuvintele lui îi făceau inima să tremure, în loc să bată.

Dar și pentru că un val de emoții dureroase se abătu asupra ei, copleșind-o cu o dorință necunoscută. Nu doar pentru senzațiile carnale pe care i le provoca atingerea lui, ci și pentru această afecțiune dintre ei.

Această atingere fizică care nu era nici solicitantă, nici epuizantă.

Fără grabă. Deliberată. Intimă și inofensivă în același timp.

Ea oftă când el îi desprinse părul din agrafe, șuviță cu șuviță, testând greutatea și înfășurarea buclelor ca și cum nu ar mai fi trecut niciodată cu degetele prin părul unei femei.

Sau nu ar mai face-o niciodată.

După o vreme, el spuse:

– Deși ai glumit mai înainte, există adevăr în ceea ce ai spus. Unul pe care trebuie să-l iei în considerare cu mare atenție. Sunt un individ mare și periculos... Pânza mea de păianjen e făcută din amăgire și sânge.

– Știam asta deja. Nu sunt oarbă.

– Nu. El se aplecă, atingând-o cu un sărut pe fiecare dintre pleoapele ei. Ai niște ochi superbi, minunați. Vezi ceea ce majoritatea nu văd.

– Lingușirile tale nu te vor duce nicăieri, ticălosule.

Se întinse, șocată când mâna ei întâlni carnea caldă a pieptului lui.

Șocată că o reținuse acolo, căutând bătăile unei inimi pe care nu o putea revendica niciodată.

– Sunt deja acolo unde vreau să fiu.

Seriozitatea expresiei lui o descumpăni când își întinse propria palmă și o apăsă în locul unde propria ei inimă se zbătea, în cușca pieptului ei.

– Ce simți când te ating? Vocea lui o scălda într-o strălucire plăcută, întrebarea făcând-o să se simtă în largul ei. Ce simți când mă atingi?

– Fluturi, răspunse ea cu sinceritate, punându-și cealaltă mână peste locul unde aripile îi făceau zarvă în stomac.

El își înclină capul și mâna lui coborî mai jos, nu spre sânul ei încă, dar aproape.

– Fluturi? Nu țâșnesc atunci când îți este frică?

– Nu mi-e frică, minți ea.

– Atunci ce ți-e?

– Am emoții.

– Emoția se naște adesea din frică.

„Dar frica putea fi și atât de delicioasă?” se întreabă ea.

Tăcerea ei păru să-l consterneze.

– De aceea ai cedat la propunerea mea ticăloasă? Sunt eu singura ta șansă de a flirta cu pericolul? Mâna lui se opri în timp ce o privea. Vei regreta că mi-ai spus da când totul se va termina?

– Sigur că nu. Ochii ei se deschiseră larg și ea se trase înapoi, cu o încruntare ofensată în colțul gurii. Am spus da pentru că ești singurul bărbat care mă face să mă simt mai vie doar intrând într-o cameră. Am spus da pentru că am fost categoric sigură că voi regreta dacă refuz această oportunitate de a trăi plăcerea.

Ochii lui străluceau ca ai unui animal de pradă noaptea, sub un cer fără lună.

Simți că-l zăpăcise din nou. Of, Doamne, fusese din nou prea sinceră?

De data aceasta, când degetele lui s-au înfipt în ceafa ei, o trase în față și-și aplecă buzele către ale ei.

Se topi în brațele lui precum ceara sub o flacără, abandonându-se și arzând în focul pe care el îl aprinsese.

Prinzându-i limba cu a lui, o sărută și o savură, respirând sacadat.

Zgomote sălbatice, guturale, vibrau pe buzele ei, în gura ei, până în adâncul ei.

Măinile lui aspre se plimbau pe trupul ei cu mișcări blânde.

El părea să-i înțeleagă nerăbdarea. Să o creeze, să o reflecte și apoi să o ignore, atrăgând după sine o distracție delicioasă cu o rotire a limbii sau cu o mușcătură ușoară cu dinții.

Putea să-l sărute la nesfârșit, dar nu era de ajuns. Îl dorea mai aproape. Peste ea, sub ea. Alături de ea.

În interiorul ei.

Și el o voia, la naiba, așa că de ce nu o făcea, pur și simplu...?

Auzindu-i parcă gândurile, el se ridică dintr-odată deasupra ei. Așezându-și greutatea între coapsele ei desfăcute, păstrase cearșaful și pantalonii lui între ele.

Șoldurile lui înguste se avântară în față, făcându-i cunoștință cu lungimea mădularului său, în timp ce spori focul sărutului lor până când amenința să o ardă.

Mercy nu-și dădu seama dacă el fusese cel care scosese geamătul răgușit sau ea.

Gânduri periculoase îi treceau prin minte în timp ce el o mângâia în locuri la care nu se așteptase. Își trecu degetele peste maxilarul ei, iar ea își imagină atingerea lui ca pe un semn de devotament. El o mângâie ușor pe clavicule și își plimbă palmele pe umerii ei dezgoliți.

Ar fi putut descoperi o promisiune șoptită în răsuflarea lui scurtă. Imposibil.

Chiar și în întineric, putea simți ritmul inimii lui, care bătea cu un tempo la fel de năprasnic și drastic ca și al ei.

Își retrase buzele de pe ale ei după o clipă, lăsând o urmă umedă cu gura pe linia maxilarului ei.

Nu pofta lui o uimea, ci tandrețea lui. Buzele lui îi cutreierau prin firele de păr, pe tâmpile și pe ceafă. Inspiră adânc, de parcă ar fi putut bloca aroma ei în interiorul lui.

– A mea.

Capul lui coborî suficient de jos, vorba îi mângâie gâtul, urmărit de buzele care se opriră să guste din pielea sensibilă și să tachineze nervii sensibili de acolo.

Întreaga ei ființă tremura anticipând atingerea lui, șoapta tremurândă a respirației lui calde, cu o clipă înainte ca buzele lui să o sărute.

– Ești de o frumusețe incomparabilă.

Vorbele lui sunau ca o acuzație, înainte ca gura lui să îi găsească sânul și să înceapă un asalt erotic asupra lui, care o lăsă complet

lipsită de apărare. O privă de aer, de gânduri, de orice fel de rațiune în timp ce o ținea nemișcată sub el. O parte din tandrețea lui părea să-l abandoneze acum, în timp ce el o săruta și o seducea cu o agresivitate din ce în ce mai intensă.

Corpul ei înflori pentru asta. Știa ce implică să faci dragoste. Cel puțin mecanica actului. Dar ea nu fusese pregătită deloc pentru această presiune instinctivă.

Acest asalt de senzații.

Cum putea cineva să suporte?

Abia dacă observă schimbarea de greutate, până când alunecarea cearșafului deveni un fior chinuitor de-a lungul corpului ei, când el îl îndepărtă de pe ea.

Se întinse pe o parte lângă ea, eliberându-și mâna pentru a explora pielea pe care o descoperise cu mângâieri senzuale.

Când se întoarse să se uite la ceea ce expusese sub lumina lămpii, Mercy îi cuprinse fața cu ambele mâini, lipindu-și buzele de ale lui.

Crezuse că era pregătită să fie dezbrăcată.

Dar nu să fie dezvăluită.

El nu protestă, în timp ce ea își scufundă limba în gura lui, gustându-i nevoia, mișcându-se în ritmul dorinței ei crescânde.

Un deget iscusit îi marca interiorul coapsei, o mângâia prin părul moale și intim, aprinzând scânteii erotice de emoție în tot corpul ei.

Respirația ei îngheță când el pătrunse în carnea goală și umedă. Pulsul ei nu crescuse doar, ci o luă razna, evadând din ea, în timp ce el explora încet pliurile sensibile ale pielii feminine.

Rupse pecetea labiilor, gemând ceva într-o franceză pe care era prea tulburată pentru a o putea traduce.

Ea se topi, se lichefie sub atingerea lui de cunoscător.

Se minună de căldura alunecoasă a răspunsului pe care trupul ei i-l oferea. Se întrebă dacă ar trebui să-i fie rușine. Sau dacă ar trebui să fie jenată.

Prea transportată pentru a-și mai bate capul cu oricare dintre ele.

Se simțea amețită de un drog care palpita. Care o trăgea într-o mlaștină de plăcere și amenința să o înece sub valuri de senzații turbulente, adânci ca un ocean.

Explorări languroase se strângeau în cercuri în jurul locului în care un licăr de căldură amenința să se transforme într-o furtună

de foc. Respirația lui din ce în ce mai rapidă se izbea de gura ei, în timp ce el zăbovea asupra amenințării unui sărut, dar își ținea gura ispititor de înșelătoare.

Se agăța de el, cu degetele și cu mușchii intimi și cu spasme ale organului ei genital, în timp ce el trasa un cerc care o tachina, în jurul intrării în corpul ei.

Un suspin îi blocă gâtul, în timp ce el se împingea ușor acolo, iar ea rămase pe loc, fără să-și dea seama până în acel moment cu câtă disperare îl dorea înăuntrul ei.

– Vreau să gust din tine, mârâi el. Vrei să mă lași?

– Da, rosti ea nerăbdătoare, trăgându-l de umeri pentru a-și apropia din nou buzele de ale lui. Da, bineînțeles. *Te rog.*

Râsul lui era demonic.

– Îmi place când implori.

– Nu te imploram... unde te duci?

El se plimba pe trupul ei, umerii largi rostogolindu-se ca o felină când făcea asta. Nasul și buzele i se opriră ca să guste din parfumul ei, apoi să ciugulească din părțile ei moi și delicate.

Claviculele ei.

Partea de jos a sânilor ei.

Partea ușor rotunjită a pântecului ei.

– Ești isteță, detectiv Goode, sunt sigur că ai un indiciu despre unde mă îndrept.

Simplul gând o făcu să devină aproape apoplectică, însă își înfipse degetele în cearșafuri ca să nu-l oprească, din pură umilință.

– Am crezut că vrei să mă săruți, clarifică ea.

Râsul lui l-ar fi făcut pe diavolul însuși să tremure.

– Oh, dar asta și vreau. Vreau să spun... să te sărut peste tot.

– Dar... dar...

Acolo? Își strânse coapsele în timp ce buzele lui parcurgeau distanța scurtă și pufoasă de la buric până la triunghiul de păr auriu-închis de sub el.

– Peste tot.

Mâinile lui îi deschiseră picioarele șovăielnice, iar ea aproape că cedă instinctului de a protesta.

Auzise că francezii sunt mai răi decât amanții obișnuiți, dar asta depășea orice limită. Nu-i așa? Sau cel puțin pe cele de igienă...

Chiar a vrut să...?

Aerul rece acoperi căldura umedă dintre picioarele ei desfăcute. Degetele lui, ferme și pricepute, îi prinseră coapsele deschise, expunând-o complet în fața lui.

– Uită-te la tine, șopti el, cuvintele sale aterizând acolo. În cele mai intime părți ale ei. Magnific. Ar fi trebuit să mă aștept...

La ce să te aștepți? voia să întrebe.

Ar fi întrebat.

Dacă nu ar fi făcut exact ceea ce promisese, și nu ar fi sărutat-o.

Șocul gurii lui fierbinți și umede pe sexul ei cald și umed... Nu și-ar fi putut imagina niciodată contrastul. Plăcerea ilicită pură pe care o evoca.

Simțea buzele acelea peste tot.

Sau poate că întreaga ei lume dispăruse, pur și simplu, pentru a păstra în ea doar ceea ce gura lui îi făcea acum.

Tot ceea ce știa era căldura respirației lui.

Limba lui catifelată.

Convingerea blândă a buzelor lui.

Mercy privi în jos, spre trupul ei, de parcă un astfel de act necesita martori.

Privirile lor se întâlniră, iar ea se gândi din nou la șarpe – mai ales când limba lui se mișca și se prelingea cu impulsuri blânde peste cea mai sensibilă zonă a ei.

Lumina îi șlefuiă silueta, cu umerii lui atât de corpolenți și mari, pe pielea albă și subțire a membrilor ei. Brațele lui, atât de bine conturate, o țineau ostatică de bunăvoie, în timp ce o devora ca un condamnat care ar fi putut să-și ia ultima masă.

Sfârcurile sânilor ei erau strânse în mărgelile dureroase și, fără să stea pe gânduri, își cuprinse unul. Sperând să-l încălzească, să calmeze unele pulsații ciudate de acolo.

Gemetele pe care el le scotea vibrau prin coapsele ei și atrăgeau un val de fericire, pe o culme amenințătoare. Buzele lui nu se dezlipeau de sexul ei, pecetluindu-l cu o aspirație ritmică ce-i crea goluri fine, umbrite, în obraji.

Fericirea de pe chipul lui era cea care o străpungea. Unduirile ritmice ale soldurilor lui pe canapeaua pe care era întins. Sunetele profunde de plăcere pe care le simțea până în oase.

Îi plăcea asta.

O furtună se formase sub gura lui. Făcând vârtejuri cu mișcările limbii sale.

Tunetul nu se mai auzea în depărtare acum.

Nu, era în interiorul ei. Rostogolindu-se și pulsând foarte erotic. Lacrimi îi înțepară pleoapele. Se simți dintr-odată nepregătită pentru ceva atât de profund.

Atât de puternic încât amenința să o smulgă din propriul trup. Atât de inevitabil, încât știa că nu se poate împotrivi.

Că nu se va opri.

– Raphael? îi gemu numele pentru prima dată.

Privirea lui o întâlnește pe a ei, cu pupilele atât de dilatate încât ochii lui erau negri ca ai unui demon.

– Ce este...? Eu nu... sunt... sunt... sunt...

Printr-un fel de delir febril, nu se putea aduna să termine propozițiile pe care își dorea cu disperare ca el să le audă.

Ce se va întâmpla?

Nu știi ce să faci.

Sunt pierdută.

El nu se opri. Nu ezită, nu încetini și nici măcar nu făcu vreo pauză.

Dar în ochii lui se afla un fel de înțelegere sinceră, iar el îi eliberă coapsa, pentru a-și duce mâna – cu palma în sus – pe cearșaful de lângă ea.

Ea se agăță de oferta lui de salvare chiar în clipa în care ajunsese la extaz.

Și nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru ceva, cum se simți pentru fermitatea degetelor lui încolăcite în jurul degetelor ei.

Mercy pendulă între pământul tare și aer pentru o veșnicie intensă și fără suflare, înainte de a se prăbuși într-o cădere liberă, delirantă și plină de extaz.

Atingerile limbii lui o electrizau cu o plăcere fierbinte, străpunând-o până la sânge și sufocând-o cu încărcături electrice care se stingeau pentru o clipă de un tunet care îi răspundea.

Nu trebuia să-și facă griji că va face zgomot, căci nu putea scoate nici măcar un sunet din cauza furtunii care o lăsa fără aer.

Se răsucea și se zbătea cu o euforie dezinhibată. Într-o clipă afundându-se în ea, iar în următoarea retrăgându-se de acolo.

Ca prin farmec, Raphael păru să realizeze când totul devenea prea mult, când plăcerea amenința să o zdrobească de stânci.

Atingerile se domoliră apoi, devenind mângâietoare și respectuoase, ca o rugăciune sau ca o invocație profană. Extrase și ultimele contracții din ea cu o îndemânare sinuoasă, până când ea se prăbuși complet.

Chiar dacă o năruise de plăcere, Raphael încă mai scotocea atent prin epava trupului ei, cu mici mușcături și săruturi iscoditoare.

Făcând-o să își revină din amorțeala toropirii ei, cu mici zvâcniri și vibrații asemenea replicii unui cutremur.

Când ea făcu un zgomot jalnic și neputincios, el cedă în cele din urmă, îndepărtându-se, umed și moale.

Dându-i drumul la mână, se rostogoli și se ridică în picioare, ștergându-și cu dosul mâinii resturile ei umede de pe buze, în timp ce-și dădea jos încălțările.

Vru să se agațe de el, să-l cheme înapoi, și se simți atât de jalnică pentru acest impuls, încât se forță să și-l înăbușe imediat.

Plăcerea o afectase, bineînțeles că da, dar ceea ce nu se așteptase era cât de dureroasă va fi această experiență emoțională. Cât de vulnerabilă și de ridicolă o va lăsa.

Trebuia să fie foarte atentă acum. Acest om a avut amante, nu s-a angajat față de ele. A fost periculos și deviant și teribil de imprevizibil.

El o va părăsi.

O va avea și apoi o va părăsi.

Ține minte lucrul acesta, își spunea ea, chiar în momentul în care savura imaginea lui, care se profila deasupra patului ei.

Tăcută ca moartea, dar nu mai puțin letală.

Nările lui se umflară și ochii îi străluciră. Inspira și expira la fel de zgomotos ca foalele unui furnal.

Era pe cale să învețe ce însemna să fie lângă un bărbat.

Nu pentru a face dragoste. Fusesse foarte atent să nu folosească deloc aceste cuvinte.

Pentru a face sex.

Asta făceau ei aici.

El o va învăța umilințele delicate ale actului carnal. Ea va ști de ce bărbații foloseau cuvintele pe care le foloseau pentru a descrie fapta. Împingere. Călărit. Lovire. Revendicare.

Ea va cunoaște partea delicată și cea violentă.

Fără să scoată un cuvânt, o străpunse cu privirea, în timp ce mâinile îi coborâră spre nasturii pantalonilor, desfăcându-i cu

îndemânare pe aceștia și lenjeria de dedesubt, lăsându-i apoi să cadă de pe șoldurile lui înguste.

Mercy se uită la silueta lui dezgolită și rămase fără suflare.

Era mai mult decât superb. O figură cizelată a unei masculinități imaculate. Prea perfectă. Prea mare și periculoasă pentru o singură femeie.

O avertizase.

Și, ca de obicei, ea refuzase să asculte.

Și, ca de obicei, va trebui să suporte consecințele.

Una dintre ele ar putea fi că urma să se aleagă cu inima frântă pentru prima oară.

Capitolul 10

Raphael nu gustase niciodată din substanțele pe care tatăl lui – și acum el – le vindea. Pentru că văzuse de nenumărate ori ce efect avea atașamentul fizic asupra unei persoane.

Cât de distrugător putea fi.

Dar când Mercy se ridică din vârtejurile de satin albastru ale așternutului ei, asemenea lui Calipso din mare, știu că era pierdut.

Poate că ea fusese dezbrăcată până la piele, însă pe el îl lăsase expus și dezgolit, până în profunzimea esenței lui de om muritor.

Un bărbat.

Aroma ei era făcută din ambrozie.

Trupul ei, un altar pentru zeii ca Bachus.

Pielea ei, palidă și moale, sau – în unele locuri – de culoarea pier-sicii și succulentă.

Carnea aceea îl îndemna să se întindă după ea acum, dar ceva din ochii ei îl făcu să ezite. O nouă expresie pe care o afișa, minunată și melancolică deopotrivă.

A-i rezista privirii era o tortură rafinată. Dar el mai fusese torturat și înainte.

Avea să supraviețuiască.

Era mai bine ca ea să se obișnuiască mai întâi cu vederea lui, cu ideea trupului său, înainte de a se prăbuși peste ea ca o fiară pofticioasă care-i sfâșie venele.

Deși părea nesigură, ea fu cea care se ridică în genunchi și întinse mâna.

Ca să reducă distanța dintre ei.

Măinile ei iscoditoare lăsară dăre de foc de lățimea unui deget pe umerii lui, în jos pe pectorali și pe spițele sensibile ale coastelor.

El nu îndrăzni să se miște. Explorarea ei inocentă era o agonie extrem de elegantă, de care însă nu era sigur că voia să scape vreodată.

Nu-i luă prea mult timp, nerăbdătoare cum era. Nu zăbovi asupra tatuajelor sau a mușchilor lui, asupra părților care nu îi erau străine. Amândoi aveau brațe, sfârcuri, abdomen.

Exista cu siguranță o diferență de formă între ei, dar nu una care să pară să o preocupe în mod nejustificat.

Îl privi drept în ochi, în timp ce niște degete subțiri și reci se înfășurau în jurul circumferinței mădularului lui vibrant, forțându-l să scoată un găfâit.

Căldura i se adună pe șira spinării și spasmele reținute, gata de eliberare, îi împinseră greutatea care atârnau sub mădularul lui.

Gemând, el îi prinse mâna.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu ochii mari de îngrijorare. Te-am rănit?

El îi duse mâna la gură și-i sărută fiecare deget în parte.

– Dimpotrivă. Atingerea ta amenință să pună capăt acestui moment mult prea repede.

– Nu mă deranjează, îl ademeni ea.

– Pe mine, da.

Afectat, o trase mai aproape, pentru a o săruta.

Oare ea nu înțelegea că el avea nevoie ca noaptea aceasta să dureze o veșnicie?

Nu doar pentru că nu mai avea multe nopți la dispoziție, ci și pentru că, deși era un om care pretinsese întotdeauna lucrurile pe care le căutase, rareori se dusesse după ceea ce își dorise cu adevărat.

Cumva, această femeie tânără și neexperimentată părea să știe de ce avea *nevoie*. În mod natural, îi răspundea la întrebări pe care încă nu se gândise să le pună.

Degetele ei se strecurau în părul lui, atât pentru a-l liniști, cât și pentru a-i stârni noi senzații și acolo. Avea nevoie de atingerea ei, tânjea după ea, și totuși un sentiment de vinovăție îl împiedică să o caute.

În seara aceasta era rândul lui să ofere. Să o învețe. Să o liniștească și să o mângâie. Prima dată necesita răbdare pentru o femeie, îndemânare și o rezervă pe care numai un ticălos ar fi abandonat-o.

Instinctul său feroce și înfiorător l-ar fi făcut să o imobilizeze de pat, în timp ce el rămânea în picioare, ca să îi poată ridica genunchii lângă cap și să se uite cum i-o trage și i-o trage până când se prăbușeau de sete și epuizare.

Voia să o hrănească din mâna lui și să o îmbăieze ca să o poată apleca și să o facă din nou.

Voia ca ea să-l lege și să îl sărute. Să îl călărească.

O dorea în toate felurile depravate în care un bărbat poate avea o femeie.

Și în cele simple deopotrivă...

Mercy Goode era, în mod firesc, o femeie senzuală, predispusă să intrige și să stârnească o curiozitate nesfârșită. Nu s-ar mulțumi mult timp cu o partidă de amor simplă și blândă.

Și-ar dori mai mult.

Și el va pleca în scurt timp.

Sfinte Sisoe, își va găsi pe altcineva.

Instinctul posesiv izbucni și, deodată, ea se trezi încercuită de brațele lui, corpul ei suplu lipit de al lui cu atâta putere, încât el îi ridică genunchii de pe pat. O pasiune furtunoasă se stârni dincolo de pofta trupească, răscolind emoțiile nedeslușite de unde le forțase să zacă latent, ca un banc de gheață plutitoare sub un lac de gheață.

De ce acum?

Când deciziile fuseseră luate și soarta lui fusese pecetluită. Când jurase să ispășească tot răul pe care nu dorise să-l facă niciodată...

Femeia potrivită dădea buzna în viața lui și-i întorcea întreaga lume cu susul în jos.

Îl făcea să pună la îndoială tot ce credea că știe despre el însuși.

Îl făcea să tânjească după lucruri care erau, evident, imposibile.

Îi făcea sângele să spumege și să se tulbure cu valuri de dorință, iar inima lui se poticnea și se lovea de emoții copilărești și frivole.

Cum ar fi speranța, de exemplu.

Sau cum s-o fi numind acest amalgam ciudat de blândețe imposibilă și intensitate disperată.

Exista vreun cuvânt pentru asta?

Pentru un dor mai avid decât pofta trupească? Dorință mai chinuitoare decât pierderea?

Durere mai înșelătoare decât sfărâmarea unui os?

Cele trei limbi pe care le vorbea fluent nu-i oferiră nici un răspuns. Deși senzația femeii goale, lipite de el, s-ar fi putut să-i fi tulburat oarecum mințile.

Răspunsul ei la strânsoarea brațelor lui era lipsit de restricții, deschis și fără frică, exact ca ea.

Apăsându-se pe el, îi zgârie scalpul cu unghiile, își roti corpul în unduiri sinuoase, ca și cum întreaga intensificare lacomă a întâlnirii lor ar fi fost ideea ei nenorocită.

De fapt, trăsesse de el cu o forță surprinzătoare pentru o creatură atât de delicată, aducându-l înapoi în pat și aproape că se cățăraseră pe el, ca pe un copac în cădere, în timp ce el o așeza pe spate pe pătură.

Coapsele ei se deschiseră sub greutatea lui, iar picioarele ei lungi se prinseră în jurul taliei lui.

Căldura delicată a sexului ei îl ardea de dorință.

– Sunt pregătită, oftă ea, cu vocea încă răgușită de la orgasm și cu genele care formau umbre lungi pe obraji ei înroșiți.

Dar el nu era deloc.

Sau, mai bine spus, *era*. Prea pregătit. Prea infometat. Voia să se înfigă în ea ca o brută. Să o posede ca un cerb și să o supună ca un armăsar. Dacă ar putea să se târască înăuntrul ei, cumva, să se contopească cu ea într-un mod care ar lăsa o parte din el încuiată în ea.

Doamne, acesta era motivul pentru care oamenii făceau copii?

Ceva din acest gând îl făcu să se liniștească puțin. Suficient cât să-l lase să se retragă și să-i privească chipul minunat.

Părul ei era un tumult de metale prețioase în lumina lămpii. Șuvițele de la ceafă, de un bronz intens, iar cele de la tâmpile, luminoase ca mercurul. Împletiturile se desfăceau în jurul umerilor ei catifelati în valuri de mătase de porumb și aur filat.

Cu ochii lucind ca niște safire strălucitoare, ea își trecu limba ei mică și roz peste buzele roșii și umflate de la sărutările lui, ca și cum ar fi savurat gustul lui acolo.

Sau aroma propriei dorințe.

Gestul fu cât pe ce să-l desființeze.

Nasul ei obraznic se umfla cu gâfâieli adânci care cădeau pe fața lui cu adieri dulci mirositoare. Aerul respirat de amândoi se simțea mai intim decât cele mai imorale acte pe care le comisese el vreodată.

În cele din urmă, el își așeză șoldurile în leagănul șoldurilor ei, mârâind în timp ce vârful mădularului său aluneca pe suprafața umedă a trupului ei.

Privirea ei nu afișa nici o lipsă de siguranță și îl străpungea cu totul. Nu făcuse nimic în toată viața lui de noapte ca să merite o asemenea încredere.

Și totuși. Era acolo.

– Îmi pare rău dacă o să te doară, șopti el, sărutând-o într-un gest de împăcare.

– Te iert, șopti ea, răsucindu-și șoldurile cu o nerăbdare care îi tăie respirația. Dar numai dacă te grăbești.

Dacă toate cererile ar fi atât de ușor de satisfăcut.

Dacă toate suferințele ar fi atât de ușor de iertat.

Perseverând, Raphael împinse înainte.

Inițial, trupul ei cedă, întâmpinând coroana lui plină cu un sărut fin.

Când întâlnește un obstacol, blestemă sălbatic și se opri.

– Îmi pare rău, oftă ea, cu trăsăturile crispate de concentrare.

– Nu, *mon chaton*. O sărută pe pomeți, pe pleoape, pe buclele de la tâmplă. Nu. *Mie* îmi pare rău. Spune-mi să mă opresc.

Ar fi fost o ispravă la care până și Hercule ar fi putut eșua, dar ar face-o.

– Tremuri, remarcă ea, trecându-și palmele peste umerii lui, care se scuturau de povara constrângerii.

– Nu-mi doresc să te rănesc.

– Nu mă doare nimic. Doar... presiune.

Ea se zvârcoli iarăși pe mădularul lui, testând bariera.

Iisuse! La naiba!

Nu putea să facă asta. Nu cu ea. Nu ei.

Când el încercă să se retragă, ea îl apucă cu gheare ascuțite, unghiile ei creând mici și delicioase crestături de durere pe spatele lui.

– Fă-o! îi porunci ea, trăsăturile ei devenind o mască de hotărâre înainte de a-și îngropa fața în gâtul lui. Fă-o! Acum!

El nu putu face nimic altceva decât să se supună.

Cu o mișcare a șoldurilor, o pătrunse.

Dinții ei se înfipseră în carnea umărului lui și ea scoase un scâncet, care îl îngrozi.

Trăgând-o aproape, el se încolăci în jurul ei, în timp ce amândoi tresăreau și se predau senzației că el era înăuntru până la capăt.

Respirațiile lor se sincronizară, în timp ce strânsoarea ei puternică se modelă în jurul lui.

În cele din urmă, mușchii care vibrau îi exploatară mădularul, părând să-l tragă și mai adânc, ca un pumn de mătase umedă.

Ar fi putut rămâne la nesfârșit așa. Adânc în interiorul ei. Fără să se miște defel.

Bestia care era asta își dorea. Putea pur și simplu să-i umple pânțele cu sămânța lui, considerând că aceasta ar putea prinde rădăcini.

Cum ar putea să nu fie așa când era atât de delicios de adânc?

Niciodată. O voce interioară subtilă îi reaminti. *Ai promis să nu o faci niciodată.*

O respirație precipitată creă o mișcare în locul în care erau uniți. Iar zgomotul făcut de ea îl răscoli.

Un oftat de încântare ciudată.

Încurajat, el își rotea ușor șoldurile și ea răspundea de fiecare dată cu sunete ușoare din gât. Scâncete mici, precum cele pe care le-ar scoate un pisoi.

Pisoiul lui.

Mon chaton.

Apoi rosti cele mai periculoase cuvinte pe care le putea roti cineva unui om ca el.

– Mai mult. Vreau mai mult.

Era tot ce voia să audă.

Și îi dădu cât putea el de mult, prin împingeri lungi, deliberate... deși atente. O dată. Și din nou. Și încă o dată. De fiecare dată o pătrundea tot mai adânc.

Brațele ei se agățau de el, gura ei excitantă se deschidea într-o căutare tăcută a unui sărut, dar el o refuză.

Trebuia să privească, să vadă jocul de emoții care i se citea pe față. Să observe ce stârnise în ea. Uimirea și acceptarea. Căldura și pofta trupească. Abandonarea tremurândă.

Raphael recunoscuse momentul în care ea deveni prizoniera propriei plăceri. O îndepărta de el. Îi desprindea privirea și-i aducea întreaga atenție în interior. Știa ce construiau mângâierile lui languroase, că unghiul șoldurilor lor crease fricțiune nu numai în interior, ci și la clitoris, butonul dorinței oricărei femei.

Transpirația înflori între ei, creând o alunecare umedă, erotică a pielii peste piele. Era ca și cum s-ar fi contopit într-unul singur, ca și cum el se îngropase atât de adânc în trupul ei, încât ar fi putut avea motive să spere că se va adăposti și în inima ei.

Membrele lor se încâlceau în noduri dezordonate, oglindind emoțiile lui.

Poate că, dacă le îndeplinea bine, nu vor mai putea fi descălcite.
Iată.

Acesta era pericolul dependenței.

Când ceva te îndepărta de tine însuși. Când devenea la fel de esențial ca aerul sau apa.

Uitarea se transformă în senzație și culorile se contopiră în relief, iar timpul își pierde orice sens.

Poate că viitorul era o amintire.

Sau trecutul era o minciună.

Sau era doar asta.

Acest moment. Această bucurie. Acest act. Această emoție.

Această femeie.

Nu se așteptase ca ea să aibă un nou orgasm. Nu când aceasta era prima oară pentru ea.

Dar când spinarea ei se arcui și sexul ei intră în spasme în jurul lui, cu contracții delicioase, un soi de panică îi izbucni în creier, în timp ce propriul său orgasm era pe cale să se întâmple.

Se îndrepta cu viteză spre el, o avalanșă hotărâtă să îl anihileze. El știa deja cât de puternică va fi și totuși nu reuși să se ferească din calea ei.

L-ar ruina. L-ar spulbera.

Abia se retrase la timp.

Îngropând un țipăt în așternutul de satin, el își lăasă mădularul să alunece între trupurile lor, în timp ce orgasmul îl cutremură.

Cunoscuse un cataclism de plăcere, ceva atât de tulburător, încât știa că acel moment îl va defini.

Pentru că acolo era bărbatul hotărât care fusese înainte de a gusta raiul din îmbrățișarea lui Mercy Goode.

Și tragedia a tot ceea ce avea să se întâmple în continuare.

Capitolul 11

Mercy își imaginase că renunțarea la virginitate ar face-o să se simtă cumva mai bătrână. Mai experimentată și mai feminină. Poate chiar înțeleaptă, acum că fusese inițiată în societatea zâmbetelor secrete împărtășite de Nora și Pru, cele două surori căsătorite.

În schimb, se simți foarte tânără și vulnerabilă în timp ce îi permitea lui Raphael să-i șteargă urmele lucioase ale contopirii lor de pe burtă și dintre coapse.

Se holba la pantofii pe care el îi aruncase în grabă. Cei pe care îi purta pentru a o părăsi.

Și-i va pune în picioare? Era timpul ca el să plece?

Acum îi era frig și se simțea ciudat de mică și de singură în patul ei masiv.

Mercy se opri o clipă pentru a admira forma masculină a posteriorului său, în timp ce se întorcea cu spatele la ea și se ocupa de propria igienă.

I-ar fi plăcut să fie sculptor. Sau pictor. Orice fel de artist care l-ar putea surprinde într-o reprezentare.

Pentru că amintirile aveau tendința de a se pierde, iar ea își dorea să-i aprecieze frumusețea în fiecare zi.

El se întoarce spre ea și inima ei începu să tresară când el se strecură în pat și o trase lângă el. Așezându-se pe spate, el îi aranjă membrele slabe peste forma lui musculoasă ca pe o marionetă, înainte de a-i împrăști buclele pe pieptul lui, astfel încât să-i poată mângâia părul cu degete leneșe.

Ea se ghemui în el în timp ce el căscă cu o asemenea putere, încât maxilarul îi trosni, iar membrele i se cutremurară.

Oricât de elegant și de sinistru ar fi fost în costumele lui fine și cu vorbele lui sarcastice, Mercy descoperi că îl plăcea mai degrabă așa.

Părul mătăsos ciufulit de degetele ei în chinurile plăcerii, ochii câprui, pe jumătate închiși și o curbă fără vlagă care îi îmblânzea

gura. Până și maxilarul i se relaxase, tendoanele de sub urechi și de lângă tâmplă se eliberaseră.

Răcoarea umedă a nopții de iarnă târzie pândeă chiar de unde se termina cuvertura lor de cobalt, iar lampa aurie îi scălda, într-o lumină difuză de căldură, carne și catifea.

Deși el își trăsesese pătura până la brâu, ea încă putea să analizeze diferențele dintre ei cu o curiozitate leneșă. Să decidă ce-i plăcea și cu ce trebuia să se obișnuiască...

Dacă aceasta ar fi fost o opțiune.

Mușchii de oțel de sub pielea lui fină ca marmura o hipnotizau în timp ce își lăsa degetele să se plimbe pe formele trupului său. Aprecia tot ceea ce era el, nuanța întunecată a pielii lui. Parfumul lui cald, ca bumbacul și sarea.

Părul aspru de pe piciorul lui îi gădila interiorul coapsei, iar ea îi mută membrul peste partea abrazivă, lăsându-l să o scarpine pentru a îndepărta gădilătura iritantă.

Respirația i se echilibra. Trecând de la pieptul aflat sub obrazul ei, coborând în stomac. Bătăile rapide ale inimii lui încetiniră, iar el păstră tăcerea pentru atât de mult timp, încât ea crezu că era posibil să fi adormit.

Își sumeți capul, să verifice și-l văzu privind fix, fără să clipească, în depărtare, în timp ce degetele lui se jucau cu părul ei.

- Te frământă ceva? întrebă ea, prefăcându-se că nu este neliniștită, în timp ce-și așeza capul în palmă.

Răspunsul lui nu sosi imediat.

- Nu știu dacă e vorba de întunericul de la această oră sau de situație, dar nu pot decât să cred că e o cruzime a sorții că te-am găsit.

- Ei bine... ăsta da răspuns... Se încruntă și simți o strângere de inimă; se trase înapoi de lângă el, simțindu-se vizibil deranjată. În timp ce eu simțeam exact opusul. Gândindu-mă cât de norocoasă am fost că am petrecut atâta timp cu tine. Că m-am bucurat atât de mult. Am... hm... Am înțeles greșit răspunsurile tale aparent entuziaste?

- Nu, nu, dulce Mercy, nu asta am vrut să spun. El îi cuprinse bărbia, protejând-o de parcă ar fi fost făcută din sticlă filată. Este o cruzime să am parte de o noapte ca aceasta, știind că nu mai pot avea o alta. Această incomparabilă plăcere s-a împletit cu o durere rafinată.

- Am putea să o facem din nou. Ea se luminează, cuvintele lui fiind un balsam pentru inima ei rănită, chiar dacă deplângea ideea de a-l pierde. Părinții mei și-au prelungit șederea pe continent cu încă o lună. Și chiar și după ce vor ajunge acasă, aş putea găsi o modalitate de a ne întâlni ocazional la Savoy sau...

El scutură din cap, cu ochii asemenea unor fântâni abisale, plini de o deznădejde sumbră.

- *Mon coeur*, nu trebuie să-ți pese de mine. Nu trebuie să te atașezi. *Mon coeur*. Inima mea. Cum putea să o numească așa și apoi să insiste că nu va mai fi nimic între ei?

Oare afecțiunea era doar un nimic dulce și frivol pentru el?

Ea își ridică fruntea.

- Nu-ți pasă de nimic? De nimeni?

El inspiră adânc.

- A fost secretul meu în toți acești ani. Am câștigat atât de mult pentru că nu mi-a pasat dacă pierd. Risc totul atunci când îmi încerc norocul și nu am pierdut de atâta timp... până acum.

- Ce vrei să spui?

El o străpuse cu o privire atât de intensă, încât simți că o străpunge cu totul.

- Ți-am spus că nu iubesc decât o singură persoană pe acest pământ, și m-am referit la Gabriel, dar... sunt în pericol să mă îndrăgostesc de tine, Mercy Goode.

Ea clipi la auzul mărturisirii lui rapide. El nu rostise cuvântul „iubire”, deși părea iminent în conversația lor.

- Am auzit spunându-se că, în pat, bărbații sunt adesea bărbați îndrăgostiți. Nu mă cunoști îndeajuns de bine pentru a te îndrăgosti...

Se răsuci, ridicându-se în șezut, astfel încât să-i cuprindă obrazii cu mâinile, capturându-i fața într-o închisoare blândă, pentru a putea să o facă să înțeleagă adevărul cuvintelor sale.

- Vreau să știi că m-am gândit încontinuu la tine din clipa în care ne-am întâlnit. Asta e ceva...

- Da, i-o tăie ea. Asta e ceva ce am mai auzit înainte. Nu este mai ușor să-ți imaginezi că ești îndrăgostit de tinerețea și frumusețea mea decât de mine?

- Nu pot să contest că ești cea mai frumoasă creatură, dar sora ta este la fel de frumoasă și nu mă stârnește deloc. Nu doar această chimie dintre noi mă atrage la tine. Totul contează. Întregul tău

spirit îndrăzneț, aventurier, dominator, războinic. Este viața care se revarsă din tine, care radiază ca o stea în mijlocul propriului tău sistem solar. Nu mă ispitești doar, ci mă fascinezi – mă obsedezi – și nimeni nu a mai reușit să facă asta de foarte mult timp.

– Atunci... Își coborî privirea și-și înăbuși dorința din voce. De ce să nu continuăm, cât timp ne dorim să facem asta?

– Pentru că în momentul în care îmi pasă de ceva... de cineva, le ofer putere asupra mea.

– Dușmanilor tăi?

– Da, dar mă refeream la... oamenii mei.

Auzind acestea, ea se ridică în capul oaselor, îndoindu-și picioarele sub cearșafuri pentru a-l privi în față.

– Nu înțeleg.

Chipul lui se înmuie și privirea lui îi atinse fiecare părticică a chipului, ca și cum ar fi vrut să-l memoreze.

– Asta pentru că... pentru că tu nu faci parte din această lume brutală în care exist și nu aș vrea să te atingă. Aș muri mai degrabă.

Mercy ridică o sprânceană, făcând tot posibilul să-l deslușească. Un lucru care lipsea din misterele lui Eddard Sharpe era acest capriciu al destinului. Răufăcătorii erau personaje ticăloase, motivate de ură, lăcomie sau orice alt impuls urât aparținând omului.

Rareori – niciodată – nu erau nobili, sau tandri, cu predispoziții spre generozitate și bunătate.

Omul ăsta, acest infractor rău și periculos, avea o conștiință. Un cod.

Și totuși...

– De ce ai devenit o Bestie? întrebă ea, știind că pășește pe un teren periculos. Mai mult, de ce să-i conduci, dacă se vor întoarce atât de ușor împotriva ta? Ce fel de viață este asta?

– Este viața pe care eu și Gabriel am moștenit-o, răspunse el simplu, ca și cum s-ar fi resemnat de mult la o asemenea dezamăgire.

– Moștenit? repetă ea.

– De la *le Bourreau*. Îi murmură numele ca și cum ar fi avut gust de cenușă în gură. Călăul.

Se prăbuși peste căpătâiul patului, cuvertura alunecând în jurul taliei lui subțiri. Umerii largi se rostogoliră puțin în față, de parcă Atlas însuși nu ar fi putut susține o asemenea povară. Privirea i se tulbură ușor, în timp ce privea în trecut.

– A fost un englez, care s-a căsătorit cu o fetiță din Monaco – mama mea – apăsată de datoriile pe care tatăl ei le avea față de el, explică Raphael cu o voce lipsită de emoție. O ținea – ne ținea – într-o vilă din Monaco, de unde conducea lumea interlopă de acolo. Localuri de jocuri de noroc, bordeluri și vase de contrabandă... Pumnii lui se încleștară în așternuturile ei de pat, în timp ce ochii lui străluceau cu o ură atât de rece și de absolută, încât ea se cutremură. Ringuri de luptă.

Mercy îi acoperi pumnul încordat cu mâna; acesta i se relaxă, până când el îl întoarse, pentru a-și împleti degetele cu ale ei.

– Tatăl tău... a murit? întrebă ea cu blândețe.

Maxilarul i se mișcă într-o parte, afișând un aer scârbit.

– Mama mea a fost prima, a suferit teribil din cauza sifilisului pe care i l-a dat el, în timp ce el a zăbovit – prea mult timp – dezintegrându-se, până când părți din corpul lui au început să putrezească, pe potriva sufletului.

Mercy nu se confruntase cu o asemenea etalare de dușmănie până acum, nu chiar. Relația ei cu propriul tată era fie rece, fie conflictuală, dar tot ce simțeau unul pentru celălalt era o formă destul de blândă de datorie amestecată cu dezamăgire.

Raphael își ura tatăl cu o aversiune indusă de furie, de care nu-l știuse capabil.

Lucrul acesta o sperie.

– S-a purtat... s-a purtat... oribil cu tine? întrebă ea.

Chipul lui deveni intenționat impasibil.

– S-a purtat oribil cu toată lumea. Eu nu făceam excepție.

Mercy se aventură mai aproape de el, dorind să-i ofere alinare, dar simțind că nu era suficient de pregătită să o facă.

– Ar fi trebuit să fii. Erai fiul lui.

– Al doilea fiu al său.

– Te-a deranjat asta?

– Niciodată, răspunse el cu un aer întunecat. Eram bucuros să fiu un băiat mic, mai degrabă nede dezvoltat, chiar și după paisprezece ani și ceva. Am avut noroc că m-a ignorat. Că m-a considerat prea demn de milă ca să mă bage în seamă.

– De ce te-ai bucura de asta? întrebă ea, gândindu-se că nu voia să audă răspunsul.

- Gabriel a fost întotdeauna atât de extraordinar de mare și puternic, și sălbatic, după cum îl șlefuisese tatăl meu. Era moștenitorul Lordului Brutelor. Și prințul celor care își spuneau Bestii. Și totuși, când tatăl meu avea nevoie de bani, l-a aruncat pe Gabriel în groapa cu lei.

- De aceea poartă o mască?

Raphael dădu din cap, înghițind o dată în sec. De două ori.

- Fratele meu m-a protejat întotdeauna de tatăl meu și acum, înțelegi, este datoria mea să-l protejez pe el.

- Înțeleg, murmură ea. Și înțelesese. Niciodată nu contase ce fel de bărbat ar fi vrut el să fie. Pentru că era ceea ce tatăl său îl făcuse. Deci, ca și în cazul monarhiei, atunci când regele Bestiilor moare, fiii lui îl moștenesc? întrebă ea.

- Doar dacă sunt demni. Dacă pot impune respectul bărbaților.

- Și dacă nu ai mai vrea să faci parte din această rețea? Dacă ai ceda mantia altcuiva?

Își trecu un deget peste obrazul ei, cu o privire blândă și resemnată.

- Aș vrea să pot, *mon chaton*, dar oamenii din lumea noastră nu pot scăpa decât murind. Sunt prea multe secrete între noi, prea multe în joc. Acești oameni sunt adesea criminali pentru că nu au pe nimeni în care să aibă încredere, nu au unde să se întoarcă pentru a fi protejați de sărăcie și de mizerie. Acest tip de disperare transformă un om într-o bestie. Oameni ca tatăl meu le transformă pe aceste fiare în soldați. Le oferă un cod. O familie pentru care să moară. Pentru care să ucidă. O cale de a avansa. Și, ca în sălbăticie, haita se va întoarce împotriva ta dacă dai dovadă de slăbiciune. Dacă nu se mai pot baza pe tine pentru a le pune lucruri la dispoziție.

Nu putea să-și imagineze ce însemna să fii ținut în captivitate de putere.

- Deci... dacă nu te-ai fi născut în această viață, nu ai fi ales-o?

- Niciodată.

- Ce ai fi făcut în loc?

- Aș fi fost căpitan de navă, răspunse el fără să stea pe gânduri.

- Așa?

Îi privi expresia uimită, strâmbând ironic din buze.

- Este singura parte din viața mea de care mă bucur cu adevărat. Când făceam transport în străinătate, m-am apucat de mecanică și de conducerea navei în sine... nu că ar conta acum.

- Ba contează, bineînțeles. Ea îi strânse mâna. Pentru mine contează.

El râse zgomotos.

- De ce? Pentru că acum îți poți imagina o realitate diferită, în care eu sunt un om bun?

- Râzi, dar nu sunt pe deplin convinsă că ești unul rău.

Un sunet de regret îi scăpă în timp ce coborî cu un deget pe curba umărului ei, urmărind-o până la cot.

- Crede-mă, sunt.

- Ei bine, în mod ironic, nici eu nu sunt o fată bună.

Asta îi mai îndepărtă o parte din răceala din privire.

- Ba da, ești!

- Asta arată cât știi despre mine! spuse ea. Mereu îi dezamăgesc pe toți. Făcând prostii, spunând lucruri greșite, dorind ceea ce nu trebuie... luptând pentru a schimba lumea.

- Te rog, nu te opri niciodată, șopti el, cu degetele înfipite în talia ei pentru a o trage mai aproape. Mai degrabă, schimbă lumea ca să ți se potrivească, Mercy Goode. Dacă cineva ar putea să o facă, tu ai fi aceea. Își coborî capul pentru a-i atinge nasul cu al său. Mi-aș dori doar să pot fi aici să văd asta.

Ea clipi.

- Spune-mi unde te duci.

El îi aruncă un zâmbet fermecător și strălucitor și o cuprinse, rostogolindu-se, până când ea se așeză pe trupul lui, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui minunat.

- Nu mă duc nicăieri. Cel puțin nu în seara asta.

Capitolul 12

Raphael tocmai plătise o avere enormă pentru o minciună.

Însă nu exista o lume în care Gabriel să permită ca planurile sale reale să se împlinească, așa încât continuă să joace teatru de dragul fratelui său.

Bărbatul în cauză își studie documentele de identificare cu o privire precisă și metodică, de parcă dorea să memoreze textul cu litere mici.

– Când mă voi trezi, voi fi Gareth Severand.

Gabriel testă cuvintele cu vocea lui groasă și tresări ca și cum ar fi avut un gust ciudat în gură.

Doctorul Titus Conleith își sprijini un șold de pupitrul din biroul spitalului, unde se adunaseră.

– Mi-a spus Frank Walters – care vă transmite salutări odată cu noile voastre identități – că păstrarea numelor oarecum asemănătoare în cadență și litere, ajută la o asimilare și identificare mai ușoară.

În timp ce Gabriel se așeză pe unul dintre scaunele de vizavi de birou, Raphael începu să se plimbe din nou. Camera era la fel de caldă și masculină ca și stăpânul său. Mobilierul supraaglomerat și tablourile cu peisaje păreau în dezacord cu mediul steril al restului spitalului.

Aici era locul unde Conleith îi aducea pe oameni pentru a le spune că ei, sau cei dragi lor, vor muri, bănuia Raphael.

Și, într-un fel, exact asta le spunea lor acum.

Gabriel și Raphael Sauvageau vor fi, practic, decedați după această seară.

Odată ce Gabriel intra în operație, Raphael trebuia să pună în mișcare un plan de implozie a Bestiilor din interior.

– Nici nu te-ai uitat pe actele tale, Rafe, observă Gabriel, ridicându-și bărbia pentru a arunca o privire peste actele lui de identitate.

Raphael afișă un zâmbet sardonice.

– Mă cheamă Remy Severand.

Titus îi studia de sub sprânceana arcuită sobru, privirea lui tăioasă de bronz părând să efectueze mereu o examinare, chiar și atunci când cineva nu-i era pacient.

– V-ați hotărât unde veți ateriza când totul va fi gata? întrebă el. Cu siguranță, nu la Monaco.

– Am lăsat prea mult din trecutul nostru acolo pentru a avea un viitor. Gabriel scutură din cap cu hotărâre, ajustându-și masca, de parcă ar fi fost nerăbdător să scape de acel lucru. Poate că într-o zi ne vom reorienta spre Normandia sau spre Franța, dar cred că, deocamdată, ne vom pierde în Vest.

Raphael dădu din cap în semn de aprobare.

Titus își dădu jos șoldul de pe birou și întinse mâna după halatul alb așezat pe scaunul său elegant.

– Cred că este minunat că aveți parte de un nou început, departe de moștenirea aceasta pătată. Cred cu tărie în a doua șansă. Își vârî brațele în halat și ajunse la ușă din câțiva pași mari. Mă duc să mă asigur că sala de operații este pregătită. O să vă las să vă luați rămas-bun înainte de procedură. Va fi... lungă.

Să vă luați la revedere. Doctorul habar n-avea cât de definitiv suna asta.

Pentru că așa și era.

Raphael nu dorea să-și ia rămas-bun. Ura despărțirile.

Acesta era și motivul pentru care – chiar dacă fiecare por din trupul lui se simțise atașat de raiul oferit de patul lui Mercy Goode – se dezlipise pentru a dispărea înainte ca zorii zilei să-i lumineze chipul de heruvim.

Pentru că ar fi putut să cedeze în fața dorinței de nestăpânit de a o mai avea o dată.

Sau dorinței imposibile de a rămâne.

În timp ce Gabriel zăbovi încă o clipă pentru a examina documentele din mâinile sale, Raphael îl studie.

Avea un corp peticit, asta era sigur. Fața lui distrusă nu era singurul loc unde avea cicatrice. Brațele și pieptul îi deveniseră o pânză de tatuaje care îi decorau un fizic care era un monument al puterii.

Și al violenței.

Și, cu toate acestea, nimic nu-l doborâse pe fratele său.
Nimic.

Asta nu avea să se schimbe. Gabriel supraviețuise atâtor lucruri care i-ar fi zdrobit pe majoritatea celorlalți bărbați.

De asemenea, va supraviețui și pierderii lui Raphael. Își va respecta cuvântul dat și va pleca în America pentru a împrăști cenușa lui Mathilde.

Apoi, va trăi viața pe care amândoi și-o doreau.

Cea pe care o merita Gabriel.

– Aș vrea o ultimă țigară înainte de a intra în operație.

Gabriel se ridică în picioare, căutând în buzunarul hainei.

Lui Raphael i se păru, nu pentru prima dată, că fratele său arăta aproape caraghios în această ținută. Gâtul lui nu suporta atingerea unui guler, iar maxilarul lui se cerea să fie bărbierit, chiar și după ce fusese ras cu lama. Deși masca lui era meticolos lucrată, oferea o imagine sinistru și inestetică.

Mai bine asta decât teroarea de sub ea.

Raphael își urmă fratele afară, urmărind pentru ultima oară ritualul lui Gabriel de a-și trage gluga pe cap, indiferent de vreme. Când se va trezi – când se va vindeca – va avea un chip pe care îl va putea arăta lumii.

Raphael și-ar fi dorit să îl poată vedea.

Gabriel își sprijini umerii de piatra cenușie a spitalului, îndoindu-și genunchiul pentru a-și fixa talpa cizmei de perete. Un trecător și-ar fi putut imagina că bărbatul impunător susținea clădirea, și nu invers.

Era mai greu decât se așteptase Raphael. El își dorea să rămână. Își dorea să fugă. Își dorea, pentru a mia oară... o viață care să nu fi fost distrusă înainte ca el să se nască.

– Vrei să stai până adormi?

Puse întrebarea cu o afecțiune demonstrativă, la care nu era predispus.

Dacă Gabriel o observase, nu o menționa.

– Nu, ai treabă de făcut. Înfipse tamponul în bolul pipei sale. Instrumentul părea caraghios de mic în mâinile lui, ceva asemănător cu o jucărie de copil. În plus, asta a fost întotdeauna responsabilitatea mea.

Se priviră în ochi.

Da, Gabriel îl veghease întotdeauna. Luase mânia tatălui lor pe umerii săi uriași. Când erau mici, coșmarurile îl chinuiau pe Raphael, iar Gabriel stătea cu el, și ca străjer, și ca salvator, împotriva coșmarurilor din întuneric.

În ziua în care fusese atât de desfigurat, fusese rândul lui Raphael să intre în groapă. Era atât de tânăr și de slab.

Înspăimântat.

Gabriel îl încuiase într-un dulap și-i luase locul în ring.

De aceea Raphael și-ar fi dat viața pentru el...

– Te-ai gândit vreodată ce vom face... după asta?

Întrebarea gânditoare pusă de Gabriel îl trezi din visare.

Raphael clipi din pricina burniței și a confuziei.

– Să facem?

Gabriel făcu un gest nerăbdător, cu mâna.

– Știi tu, în America, sau oriunde ne vom stabili. Ce vom face cu noi?

Lovi un chibrit de marginea aspră a pietrei și acoperit cu mâna flacăra în timp ce o atingea de tutunul parfumat din pipă.

– O să trăiți ca niște regi, asta veți face. Există destulă avere încât copiii copiilor voștri nu vor trebui să-și facă griji. Veți face tot ce vă place.

Gabriel se afundă mai adânc sub glugă când Honoria Goode trecu în fugă, cu o mână protejându-și frumoasa pălărie cu un ziar, iar cu cealaltă mână ridicându-și fustele, în timp ce sări pe treptele spitalului, pentru a se feri de ploaie.

Nici măcar ea nu știa ce avea de gând să facă soțul ei. Conleith stabilise că era mai sigur astfel.

Ochii lui Raphael o urmăriră pe sora mai mare a lui Mercy, cu ochii lui flămânzi după orice fel de amintire a ei. Ea și Honoria erau atât de diferite la păr, precum noaptea de zi.

Cele două surori Goode mai mari, aveau părul închis la culoare și ochi mari și întunecați, însă maxilarul Honoriei era desenat cu aceleași linii ascuțite. Forma ei fusese creată cu aceeași perfecțiune delicată.

Raphael își linse buzele, gândindu-se că ar mai putea găsi pe ele urme din aroma incomparabilă a lui Mercy.

– Copii... rosti cuvântul Gabriel, cu un lung pufăit de fum. Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la așa ceva. Chiar dacă aș fi

reușit vreodată să conving o femeie să... Ei bine, nu m-am gândit niciodată să duc mai departe moștenirea noastră. Presupun că am sperat că sămânța tatălui nostru va muri odată cu noi, poate că și violența lui.

Raphael simulă obișnuita lui veselie lipsită de respect.

– Probabil că nu, probabil că am un milion de ticăloși care umblă pe undeva. Găsește un vagabond chipeș cu ochi căprui și probabil că i-am tras-o mamei lui.

– Te cunosc mai bine de atât.

Solemnitatea lui Gabriel îi șterse zâmbetul lui Raphael.

Pentru că avea dreptate.

Raphael era cât se poate de prudent, chiar și în cuceririle sale. Nu ar fi vrut niciodată să procreeze un copil, să îi atribuie bietului copil un statut de bastard.

Un bastard care ar fi devenit orfan.

Întotdeauna știuse că ar fi fost un tată de rahat.

– Și oricum, de ce mă întrebi de viitor? i-o tăie el, furând pipa de la fratele său și trăgând o dată din ea, neobișnuit de lung.

Niciodată nu fusese un fumător, dar cu siguranță nu putea să îi facă rău dacă începea chiar de azi.

Ultima lui zi.

– N-aș putea să-ți spun. Gabriel scană cu privirea agitația de pe străzi. Străzi care ei pretindeau că le stăpânesc, colțuri pe care făceau afaceri de veacuri. Cine sunt eu, dacă nu un luptător? Cine suntem noi, dacă nu criminali, hoți și contrabandiști? O să mă trezesc cu numele ăsta, Gareth, și simt un gust nepotrivit în gură. Poate că nu ar fi așa... dacă aș avea un scop.

– Ei bine, vei avea câteva săptămâni să te gândești la asta în spital, în timp ce fața ta se reface... Eu nu mi-aș face griji pentru asta. Lucrurile nu se vor schimba atât de mult.

Gabriel își recuperează pipa și mai trase o dată din ea.

– N-ai de unde să știi.

– Știu că vei avea tot aurul ăsta de cheltuit și, nu-ți face griji, sunt destul de sigur că vei fi în continuare al naibii de urât, așa că cel puțin asta îți va fi familiar.

Raphael îi dădu un pumn ușor în umăr.

De obicei, un pic de glumă îl înveselea pe fratele său, dar nu astăzi.

– Doctorul a spus că vor rămâne cicatrice.

– Sigur, dar măcar o să ai un nas, nu-i așa? În plus... spuse, ridicând din sprâncenele întunecate, fetele distinse, care tânjesc după un pic de duritate, vor cere să-ți sărute cicatricile, să vezi dacă nu!

Gabriel clătină din cap și-l împinse înapoi.

– Fii serios!

Raphael știa că fratele său nu putea să zâmbească. Cicatricile nu i-ar fi permis asta. Dar își amintea cum arăta veselia lui Gabriel.

Și asta îi fu de ajuns. Suprapuse amintirea peste ceea ce mai rămăsese din chipul fratelui său.

În sufletul lui, se simțea exact așa cum arăta Gabriel. Distrus de biciuiri, de tăieturi...

Și de cicatrice.

– Gabriel, dacă se întâmplă ceva – adică dacă îmi ia prea mult timp să ajung în Indii, du-te în America fără mine. Am să trimit cenușa lui Mathilde la...

Gabriel tresări la auzul acestor cuvinte.

– Pleci cu aproape o lună înaintea mea, bineînțeles că vei ajunge primul.

– Bineînțeles, dar nu se știe niciodată... Planurile pot fi date peste cap.

Trăgându-se de lângă perete, Gabriel se ridică deasupra lui, privind în jos înspre el, cu singurul ochi bun.

– Te gândești să rămâi pentru ea? Pentru că nu este posibil. E prea periculos pentru amândoi.

– Nu știu despre ce vorbești.

Raphael fu nevoit să se întoarcă. Ce moment de rahat pentru a-și da seama că nu se pricepea deloc să-și mintă fratele.

Nu avea de gând să rămână.

Se ducea acolo unde nimeni nu-l putea urmări. Mergea să-și găsească tatăl în iad și să facă parte din ceata de demoni care-l chinuiau pe ticălos pentru eternitate.

– Te-am văzut aseară.

Șoapta lui Gabriel îl făcu să întoarcă rapid capul.

– Pardon?

– Furișându-te în Cresthaven.

Fratele său își luă o fărâmbă de tutun de pe limbă.

– Mă urmărești?

– Nu.

Raphael îl privi cu ochi îngustați.

– Atunci ce căutai la Cresthaven?

Fu rândul lui Gabriel să se uite în altă parte.

– Am avut treabă în apropiere.

– Ai avut treabă pe naiba!

– Nu contează. Gabriel făcu un gest disprețuitor. În dosarul poliției scria că Felicity Goode era în vagonul de poliție cu tine, dar nu era ea. Era sora ei geamănă.

Raphael nu mai fu nevoit să se prefacă indignat de data aceasta.

– Cum poți să le deosebești? Ai petrecut doar cinci secunde în compania lor.

– Felicity nu vorbește ca Mercy. Vocea lui Gabriel se schimbă într-un fel care îl făcu pe Raphael să conștientizeze anumite lucruri. Era un soi de adorație acolo. Ceva care răsuna și în propriul său suflet dezgolit. Ea nu se mișcă atât de tăios prin lume. Atât de hotărâtă. Pașii ei sunt... studiați. Cuvintele ei sunt blânde.

Raphael îl privi cu ochi îngustați pe fratele său. Nu avea cum să fie...

– Ai fost aseară la Cresthaven și te-ai uitat la Felicity Goode? Să-ți fie rușine, voyeurule! spuse Raphael și îi dădu un cot.

– Îmi este rușine. Gabriel refuză să se lase calmat. Nu mă pot abține să nu mă întreb dacă apar în vreunul dintre coșmarurile ei.

– Sunt sigur că a uitat și că exiști, spuse Raphael râzând ironic. Nu părea să îmbunătățească cu ceva situația. Asta nu e... vinovăție, nu-i așa, frate? acuză el. Tu o plăci. O dorești.

Gabriel se mai uitase la femeii înainte, dar nu le privise nicio dată. Nu în felul acesta. Părea să se fi împăcat de timpuriu cu faptul că fața lui îl condamnă la viața de călugăr.

– Doi frați ispitiți de două surori.

Gabriel scoase un mârâit care ar fi putut fi de bucurie sau supărare.

– Totul pare mai degrabă shakespearian, nu-i așa? Una dintre tragedii, în cazul nostru.

– Niciodată nu aş iubi-o pe Mercy Goode, afirmă Raphael, întrebându-se de ce mai avea încă impresia că îl minte pe fratele său. Nu ar fi sigur pentru ea. Dar... nu am vrut să plec fără...

Se pare că nu reușea să-și termine propoziția.

– Nu ești crud cu ea, nu-i așa? Nu ai plecat de la ea cu promisiuni care îi vor frânge inima?

Faptul că lui Gabriel chiar îi păsa îl surprinse mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

În cele din urmă, clătină din cap.

– Nu. Ea nu are nevoie de încurcături. Femeia aceasta a fost destul de clară, un bărbat nu ar face decât să-i stea în cale.

Gabriel aprobă din cap, inspirând adânc aerul proaspăt, întorcându-și fața spre cer pentru a lăsa ploaia să se lovească de masca lui.

– Nu-ți face griji în legătură cu Mercy și Felicity Goode, îl sfătuiește Raphael, deși nu-și putea da seama dacă îi dădea sfatul lui Gabriel sau lui însuși. Între ele există o legătură puternică, o încredere de nezdruncinat și au un viitor împreună.

– La fel și noi, *frate*. La fel și noi. Gabriel se întoarce spre el și-i strânse umărul într-o rară manifestare de afecțiune fraternală. Bucură-te de ultimele tale săptămâni ca fratele cel frumos, Rafe. Sau ar trebui să spun, Remy? Ne vedem în Antigua.

Raphael nu putu decât să aprobe din cap.

Întorcându-se, Gabriel urcă triumfător, două câte două, treptele marii clădiri, aproape jubilând.

Următoarele cuvinte se pierdură în sunetul blând al ploii care se lovea de pavajul străzilor ce aveau să-i devină mormânt.

– La revedere, *mon frere*¹. *Vive la vie*.

Trăiește-ți viața!

¹ Frate (în limba franceză în original) (n.red.)

Capitolul 13

Mercy luă hotărârea să *nu* se gândească la Raphael toată ziua următoare.

Se trezi și constată că el dispăruse precum ceața de noapte de pe Tamisa, când soarele o ardea.

Dacă nu ar fi fost șoapta de căldură și mirosul de mosc al after-shave-ului său care sălășluiau încă pe partea lui de pat, cineva ar fi putut crede că noaptea trecută n-a fost decât un vis febril.

Se rostogoli și-și îngropă fața în perna pe care el o abandonase atât de lipsit de maniere. Mușchii din zona intimă o dureau și protestau într-un mod care era deopotrivă răutăcios și descurajant.

El dispăruse.

Bineînțeles că o făcuse. Se așteptase la asta. Acceptase lucrul acesta. Și refuza să simtă vreun fel de melancolie ridicolă în legătură cu asta.

Doar că... o sărutase măcar de rămas-bun? Oare... dormea când o făcuse?

Sau pur și simplu se strecurase în umbră, precaut ca un hoț, recunoscător că fusese scutit de orice despărțire incomodă sau emoționantă?

Fără să trebuiască să suporte asemenea prostii.

Amândoi înțeleseseră că erau iubiți doar pentru o noapte.

Și, Sfinte Sisoie, profitaseră la maximum de seara lor!

Îl avusese de trei ori, în trei moduri diferite, deși el o dusesese pe culmile extazului de cinci ori.

Dumnezeule, dar era nesătul. Trebuise să îl roage să îi dea un răgaz și abia *atunci* își înfășurase trupul mare și cald în jurul ei și o adormise cu respirația lui liniștită, care îi ciufulea părul.

Refuza să fie sentimentală în legătură cu asta, la naiba. Ea nu era una dintre acele femei ridicole care zac la pat atunci când sunt neglijate de un bărbat.

Doar că... înfășurată în îmbrățișarea lui se simțea ca o comoară.
Ceva râvnit și rar.

Fusese chiar drăguț. Diferit.

Nu că ar fi *avut nevoie* să se simtă așa, desigur. Se împăcase cu faptul că era un ghimpe în coasta lumii, în general.

Întotdeauna dădea prea mult sau prea puțin.

Era însă asta, senzația de a se potrivi atât de perfect pe șoldurile lui, capul ei odihnindu-se în coșul adânc al pieptului lui. Felul în care ritmul inimilor lor părea să se armonizeze cu sincronizarea fără efort a respirației lor.

Pentru că, în momentul aflat între trezire și uitarea somnului, se simțise ca o parte din el.

Mai degrabă decât *separată* de lume.

Poate pentru că nu fusese inițiată în intimitate. Afecțiunea nu era un lucru pe care familia ei să-l fi încurajat. Sau chiar să îl tolereze.

Asta trebuia să fie.

Disparația lui Raphael nu fusese cauza acestui ciudat sentiment de atașament și pierdere. A acestui fel de nevoie care îi deschisese o cavernă în piept.

Pur și simplu, ea era neexperimentată și neobișnuită cu un astfel de aranjament și trebuia să-și schimbe reacția față de el, ca nu cumva să devină o nătăfleață simandicoasă și să facă ceva nemaivăzut.

Cum ar fi să plângă după Raphael Sauvageau.

Câte lacrimi fuseseră vărsate pentru acest crai? Probabil destule cât să umple Atlanticul.

Ale ei *nu* se vor adăuga la marea.

Avea treabă de făcut. Un criminal de găsit. Și nici un bărbat obișnuit nu va sta în calea misiunii ei. Tot ce trebuia să facă era să fie de neclintit în a renunța la el. Să nu-i permită să se infiltreze în alte gânduri extrem de serioase și în alte sarcini importante.

Fără îndoială, el va participa la balul mascat din acea seară, dar era mai bine să îl evite, pentru că el îi spusese clar și răspicat că nu o voia acolo.

Ei bine... ea nu era una dintre acelea care să primească ordine.

Ea va lua o armă. Va sta în zone de siguranță și zone aglomerate, cu suficient de mulți martori.

Și ea va rezolva crima înaintea lui, pentru numele lui Dumnezeu.
Jura că o va face!

În urma acestei decizii, ea reuși pe deplin să nu se gândească la el toată ziua.

Nu se gândi la el în timp ce zăbovi la micul dejun și citi ziarele în pat. Pentru că o astfel de activitate *nu* ar fi fost cu siguranță plăcută cu un partener. Nu s-ar cuveni să își imagineze tot felul de păreri amuzante pe care le-ar putea avea despre diverse lucruri. Sau să se întrebe dacă nu cumva ar împărți cu ea o bucătică din pâinea ei prăjită. Un om de mărimea lui probabil chiar avea poftă de mâncare dimineța...

Prefera ceaiul sau cafeaua?

Nu conta, își reaminti ea cu tărie. Nu merita să se gândească.

Nu se gândi la el când se înmuie în cadă și se spală de amintirea degetelor lui iscusite – nu, îndemânatice, și a buzelor lui pe pielea ei.

El fusese înăuntrul ei. Se contopise cu ea.

Ce lucru inedit că un om poate să se conecteze cu un alt om într-un asemenea mod... că fusese creat pentru a face acest lucru. Să se bucure de asta.

Oare toată lumea se potrivea atât de perfect? Era plăcerea atât de copleșitoare și instinctivă?

Voia să afle, dar ceva îi spunea că, dacă ar fi făcut-o cu un alt bărbat, ar fi fost dezamăgită.

Mai bine să nu se întrebe. Să nu stăruie în amintiri.

Se simțea cumva altfel după noaptea lor împreună? Ca și cum ar fi meritat un soi de distincție. Ca o schimbare în însăși harta stelelor?

De ce ar fi făcut-o? De ce ar face-o oricine?

Ea nu se gândi la el când tăie cu răutate capetele florilor lor din seră, pentru ca servitoarea să le aranjeze în păr.

Nici când alege un pumnal pe care să și-l lege de picior.

Nu era supărată. Nu era rănită.

Nu îi era dor de el.

Nici măcar nu-l cunoștea.

Spre deosebire de detectivul Eddard Sharpe, Mercy nu stăpânea arta infiltrării și a deghizării.

Nu încă, în orice caz.

Așa că se bucură nespuse de mult când Felicity insistă să o însoțească la balul mascat de iarnă. Evenimentele sociale nu erau punctul forte al surorii ei, de exemplu, dar atașamentul și sentimentul de obligație ale lui Felicity față de memoria lui Mathilde erau la fel de intense ca și ale ei.

Se îmbrăcă în rochii identice de satin și purtară măști de culoarea lunii într-o seară înnoirată, brodate în mod complicat cu pietre prețioase și filigran.

Din nou, renunțarea la ochelari se dovedi a face noaptea interesantă pentru Felicity.

Mercy i-ar fi putut spune surorii ei despre noaptea petrecută cu Raphael, dacă și-ar fi permis să se gândească la asta.

Dar nu se dovedi a fi așa.

Mercy își reaminti de tatăl ei, care le citise odată din Biblie despre o vizuină a fărâdelegilor. Fraza o bântuia acum, în timp ce privea spectacolul denumit balul mascat de iarnă. Făcea ca balurile liniștite la care participase ea să pară o joacă de copii.

Killgore Keep era o veche și măreață fortăreață Plantagenet care fusese renovată de-a lungul anilor de proprietari dezgustător de bogați. Era așezată lângă un canal pitoresc, cu o moară din epoca Tudor și terenuri extinse. Amelia Trent, văduva căpitanului Rupert Trent, un erou demult decedat al Companiei Indiilor de Est de altădată, fusese prima femeie care deținuse conacul. Ea cheltuisese averea dobândită ilegal a răposatului ei soț, ca patroană a artiștilor de toate felurile și ca un refugiu, umbla vorba, pentru partea mai întunecată și mai deviantă a boemei. Doamna Trent era faimoasă pentru petrecerile sale desfrânate, iar spectacolul ei din februarie se spunea că este un balsam bombastic pentru tristețea de la sfârșitul iernii.

Mathilde îi procurase lui Mercy o invitație, având în vedere că urmau să fugă chiar în acea seară.

Mercy avu grijă să rămână în amintirea lacheului în momentul în care își făcu apariția, astfel încât, atunci când Felicity o urmă, la un sfert de oră după aceea, acesta să presupună că nu făcea altceva decât să îi permită să intre din nou.

Șiretlicul funcționează de minune, iar după ce ea și sora ei se întâlniră pentru o clipă într-un loc ferit, pentru a-și pune la punct stratagema, se și despărțiră, făcând tot posibilul să nu fie văzute împreună.

Într-un astfel de conac masiv, plin până la refuz de celebrități *demimondene*, nu era greu să rămâi în umbră.

Nu numai că trebuiau să o găsească pe ducesa de la Cour, dar se străduiau și să afle dacă exista vreo șansă ca Gregoire să fi aflat despre amantul lui Mathilde. Cercul cel mai apropiat de prieteni al familiei Archambeau ar fi putut ști despre infidelitatea lui Mathilde, iar Mercy avea o listă de nume pe care să le abordeze. Chiar dacă Gregoire părăsise țara, exista posibilitatea ca el să fi găsit banii pentru a plăti pentru uciderea soției sale.

După aproape o oră de conversație inutilă, dar interesantă – și de tras cu urechea nu la fel de nefolositor – Mercy rămase nu doar perplexă, dar și îngrijorată. Nu erau prezenți doar artiști, actrițe, nobili necuviincioși, ci și o adunare destul de disproporționată de bărbați cu trăsături dure și ridicol de bine îmbrăcați.

Unii participau la veselie, bând și dansând sub candelabrele masive de cristal sau jucând jocuri de noroc într-una dintre numeroasele săli de jocuri ilegale. Alții se ascundeau în colțuri sau în locuri ferite, pierduți în conversații.

Sau îmbrățișări ilicite.

Oamenii adulmecau prafuri din cutii de tutun de prizat și fumau substanțe înțepătoare din narghilea, pipe și portțigarete elegante.

Mercy era conștientă că așteptarea plutea în aer.

Ca și cum ceva violent ar fi valsat în mijlocul lor, așteptând momentul potrivit pentru a dezlănțui un haos profan. Se gândi că acesta trebuia să fie motivul pentru care oamenii sărbătoreau și râdeau neobișnuit de tare, în încercarea de a înăbuși zarva scăzută a agitației lor.

Oare nu-i remarcaseră oamenii plasați strategic în jurul conacului? Prezenți la petrecere, dar fără a lua parte la ea?

Ca niște santinele.

Așteptând.

Să fi fost toți acești oameni Bestii, poate? Și dacă da... cum reușiseră să intre?

Și unde era conducătorul lor?

Mercy stătea la pândă chiar la ieșirea din sala de bal, de unde trăgea cu ochiul și constatată că Felicity fusese escortată pe ringul de dans și avea toate șansele să plutească pe un nor, în brațele unui bărbat elegant cu o mască de șmecher.

Sora ei nu era o femeie sociabilă când venea vorba de conversații, însă fusese întotdeauna o dansatoare extraordinară.

Elegantă, și grațioasă, și uimitor de confortabilă.

Era singura dată când uita să îi fie teamă, presupunea Mercy. Muzica o făcea să plutească, iar ea cunoștea atât de bine pașii, încât perfecțiunea ei era de-a dreptul naturală. Nu avea nevoie să se uite la partenerul ei și nu avea nevoie nici să vorbească cu el dacă nu voia.

Strălucea indiscutabil, iar Mercy nu era singura persoană care aprecia acest lucru.

Sora ei chiar nu își dădea seama cât de des se holbau bărbații la ea.

Sau poate că își dădea seama, și tocmai lucrul acesta o făcea să îi fie teamă întotdeauna.

De cele mai multe ori, faptul că un bărbat observa o femeie putea fi un lucru periculos.

O anumită siluetă stătea pe jumătate în umbra scării principale, cu trăsăturile acoperite de o mască de lup. Ceva în felul în care aștepta, pur și simplu nemișcat, înconjurat de haos, îi atrăsese atenția.

Ca un munte asediat de furtuni.

– Sora ta este o dansatoare frumoasă.

Lui Mercy i se făcu pielea de găină la auzul acelui murmur seducător, cu accent franțuzesc, care-i trecu prin ureche ca o lamă de cuțit.

Pe de o parte, pentru că fusese atât de absorbită de umbra lupului, încât o neliniștea faptul că cineva s-a putut strecura atât de aproape fără să fie observat. Și pe de altă parte, pentru că nu auzise acel gen de apreciere senzuală în vocea unei femei.

Întorcându-se, se trezi privind în ochii blânzi, ca de leoaică, ai unei doamne cu forme frumos sculptate, cu un păr bogat și roșcat. Avea înfățișarea regală a unei regine, deși mâinile elegante, îmbrăcate cu mânuși purpurii, tremurau ușor.

– Nu credeam că vei veni. Nu după ce Mathilde... Se opri, înghițind de două ori în sec înainte de a continua. Presupun că ar trebui să mă prezint. Numele meu este Amelie Beauchamp, ducesa de la Cour. Care dintre domnișoarele Goode ești? Buna Felicity sau încântătoarea Mercy?

– Nu mă pot numi încântătoare, dar eu sunt Mercy Goode.

Dezorientată, luă mâna întinsă a femeii și mimă o reverență. Pentru o ticăloasă, ducesa avea cu siguranță o voce suavă. Una făcută doar pentru solariile blânde și grădinile de trandafiri liniștite, nu pentru o asemenea harababură ca aceasta.

Ducesa o privea cu atenție din spatele unei măști de culoarea aurului și a vinului de Burgundia.

– Am auzit că întrebi de Mathilde în seara asta. Să presupun că îl cauți pe arhitectul dispariției ei?

– *Pe ucigașul ei*, da.

Chiar dacă aparent femeia își ținea în frâu calmul, i se păru că observă o reacție la acest cuvânt.

Nici o tresărire, în sine. Dar ceva aproape de asta.

Când valsul se încheie, cele două femei au rămas pentru o clipă studiindu-se reciproc, în timp ce schimbarea partenerilor de dans provocă un vacarm peste care era dificil să porți o conversație.

Ducesa de la Cour era o femeie incredibil de elegantă. Deși era neobișnuit de înaltă, prezența ei incontestabilă avea mai puțin de-a face cu statura ei, ci mai degrabă cu maxilarul fin, buzele voluminoase, sentimentul de înțelepciune și fragilitate pe care le emana.

Era oare posibil ca această femeie, împodobită în rubine și măta-se și învăluită într-o atmosferă de amabilă curtoazie, să fie capabilă de crimă?

Mercy nu avu nevoie să se uite ca să vadă că sora ei apăruse lângă ea. Își dădea întotdeauna seama când Felicity era aproape, cu un fel de clic satisfăcător, ca atunci când o piesă de puzzle își găsea locul.

Putem spune că ducesa zâmbi cu drag în timp ce o întâmpina pe Felicity.

– În scrisorile pe care mi le-a trimis, Mathilde nu a exagerat cu privire la asemănarea voastră izbitoare. Am senzația că vă știu doar din poveștile amuzante pe care le-am auzit despre voi.

– Scrisori?

Luată prin surprindere, Mercy rosti cuvântul mult mai apăsător decât era cazul.

– Am avut impresia că Mathilde a venit aici ca să scape de dumneavoastră. Sau cel puțin de scandalul pe care l-ați provocat.

Ducesa aruncă o privire pe furiș în jurul lor. Ea arată cu degetul spre un corp confortabil de mobilier, aranjat într-un colț umbrit, lângă o masă de biliard care fusese în mod evident abandonată în toiul unui joc.

S-au îndreptat spre ea, ducesa luând un pahar de șampanie de la un ospătar care trecea pe acolo.

Mercy stătea cu spatele la colț, observând că și ducesa procedase la fel.

Nu era sigură pe cine urmărea cealaltă femeie, însă, în cazul lui Mercy, cu siguranță nu era vorba despre Raphael.

Nici pe departe.

– Spuneți-mi, ducesă, ați venit să luați ceea ce se presupune că v-a furat Mathilde? o întreabă ea, aruncându-i femeii o privire pe care își imagina că ar putea-o afișa un inchișitor.

– Mercy! o admonestă Felicity în șoaptă, în timp ce se așează față în față cu ele, pe un scaun cu spătar înalt. Poate că nu ar trebui să ne plasăm în tabere opuse chiar acum.

– E în regulă. Ducesa își clătină ușor paharul de vin și goli jumătate din el din două înghițituri mari. După ce se opri o clipă pentru a se liniști, spuse: A fost un scandal cu Mathilde și cu mine... și avea legătură cu o comoară, dar nu cu bijuterii sau bibelouri. Ceva infinit mai de preț. Îi aruncă lui Mercy o privire sugestivă. Nu se spune oare că inima valorează mai mult decât orice avere?

– Dragoste?

Ochii lui Mercy se deschiseră larg, înțelegând brusc despre ce era vorba, în același timp în care sora ei tresări.

O privea pe ducesă, amintindu-și ce spusese Mathilde despre iubirea ei. Brunetă. Frumoasă. Misterioasă. Străină. Senzuală...

Femeia aceasta întrunea toate aceste calități.

Genele lungi priveau în jos din spatele măștii.

– Îmi pare rău dacă te-am șocat, aproape că am crezut că Mathilde ți-ar fi putut face confidențe despre mine, căci tu trebuia să o aduci la mine. Nu-mi pot imagina la ce te gândești acum.

Ducesa își termină vinul cu un suspin morocănos.

– Mă gândesc că amândouă voiați să vă părăsiți soții și să fugiți împreună.

– Ai dreptate, aprobă ea din cap. Nava pe care urma să o imbarci îmi aparține. Sunt a doua soție a ducelui de la Cour, iar el este pe patul de moarte, cum se spune. Nu mă pot gândi că se întâmplă suficient de curând. Amărăciunea ei nu era deloc ascunsă de mască. Fiul meu vitreg, Armand, mi-a făcut viața de nesuportat, așa că am luat banii care îmi aparțin și am aranjat ca eu și Mathilde să navigăm în porturi străine pe termen nelimitat. Aveam de gând să o ajut să renunțe la medicamentele pe care le lua... viciile care o omorau încet. Eram una pentru cealaltă un port sigur. Viețile noastre urmau să fie o mare aventură... și cineva ne-a răpit această bucurie. Ochii ei trecură de la un căprui auriu la un chihlimbar aprins, în timp ce trăsăturile i se înăspiră în spatele măștii. Mă aflu aici pentru a descoperi despre cine este vorba.

– Și eu la fel, spuse Mercy cu o determinare feroce, trecând din nou în revistă încăperea, întrebându-se dacă ucigașul ei se afla la petrecere. Mi-aș fi dorit ca Mathilde să-mi fi povestit despre dumneavoastră, ducesă, mi-ar fi fost mai ușor să vă cred povestea. Să fiu sigură că nu ați avut nimic de-a face cu moartea ei.

Felicity o lovi cu piciorul peste gleznă.

– Înțeleg, spuse ducesa cu un alt suspin melancolic. Este greu pentru noi – a fost greu pentru noi – așa cum vă puteți imagina. Și, din cauza locului de unde provenea... Mathilde nu avea încredere ușor în oameni.

– Bineînțeles că a fost dificil; oamenii nu sunt foarte înțelegători, nu-i așa? Aplecându-se, Felicity își așeză mânușa albastră peste cea a ducesei. Safire peste rubine. Îmi pare rău că v-ați pierdut dragostea.

Mercy îi permise inimii incurabil de romantice a lui Felicity să o înmoaie pe a ei, în ceea ce privea nevinovăția femeii.

Ducesa îi strânse degetele lui Felicity cu recunoștință, apoi își retrase mâna.

– Te rog, nu fi amabilă cu mine, o imploră ea cu voce slăbită. Nu încă. Voi avea timp să mă sfărâm în bucăți de durere, dar mai întâi trebuie să fie răzbunată.

Făcând eforturi vizibile pentru a-și păstra calmul, ducesa privi împreună cu Mercy în mulțime. Petrecăreții căpătaseră o aparență fantastică, ca un tablou pictat sau o pictură aflată în mișcare. Fluturi vibranți și mătăsoși, prea frenetici pentru a putea ateriza.

Mercy își duse un deget gânditor la bărbie.

– Te întrebi dacă fiul tău vitreg a aflat despre voi două și a fost suficient de supărat?

Ducesa scutură din cap violent.

– Armand nu și-ar murdări niciodată mâinile, deși ar fi putut să angajeze pe cineva să o facă, un derbedeu local, fără îndoială. Am încercat să aflu când...

S-a oprit când ceva îi atrase atenția.

Nu era deloc dificil să-i urmărești privirea până în punctul care îi atrăsese atenția.

Raphael Sauvageau capta atenția indiferent de încăperea în care intra.

Era ca și cum revendica fiecare bucată de pământ pe care călca și provoca pe cineva să încerce să i-o ia.

Mercy își spuse în sinea ei că inima îi tresărise doar din cauza împrejurărilor.

Nu a bărbatului. Nici a vederii lui în ținuta elegantă, cu umerii drepti și maxilarul ascuțit.

Lucifer însuși nu ar fi putut fi mai diabolic de frumos, nici mai viclean și sălbatic decât el, pășind în fruntea câtorva oameni care aproape că îi călcau pe urme, de parcă numai cuvântul lui, singur, îi ținea în lesă.

Se apropie de un grup de băieți care jucau biliard. Nici unul, observă Mercy, nu arăta a individ care să poarte cu ușurință o ținută cu frac și lavalieră albă, și totuși fiecare dintre ei purta garoafe purpurii la butonieră.

– Îl cunoști? o întrebă Mercy pe ducesă.

– Cine nu îl cunoaște? răspunse ea cu tristețe. Știu că joacă un joc periculos în seara asta. Că sunt oameni aici care îi doresc răul.

– Ce vrei să spui? întrebă Mercy, incapabilă să își ia ochii de la el. Ducesa își schimbă poziția pe scaun.

– Am auzit o conversație cu doar câteva momente în urmă între un bărbat pe nume Marco Villeneuve și Lordul Longueville. Se pare

că domnul Sauvageau – cum să spun asta... – a anulat o afacere și a dat vina pe cineva... un măcelar?

– Măcelarul din High Street? rosti Felicity cu ochi mari, de bufniță.

– Da, da, da, asta este. Ducesa aprobă din cap. Toți cei care se aflau în jurul lui păreau că l-ar fi ucis pe loc dacă nu s-ar fi aflat pe domeniul public. A recunoscut că le-a luat banii și i-a trimis în Rusia. Își puse o mână la baza gâtului. Rusia, în ziua de azi? O nebunie.

Mercy înțelese brusc la ce se uita. O conversație tensionată între Măcelarii de pe High Street – o bandă rivală foarte bine organizată – și regele Bestiilor.

Amantul ei.

Încercă să suprapună imaginea bărbatului care îi ocupase patul și trupul noaptea trecută peste cea a bărbatului care stătea vizavi, în sala de biliard, care era din ce în ce mai aglomerată.

Fusesse ciufulit și zburdalnic sau, uneori, tandru și ezitant. Atinând-o ca și cum ar fi fost la fel de delicată ca una dintre petalele de garoafă pe care acum le smulgea de la butoniera dușmanului său și le strivea sub pantof.

La ce naiba se gândea? Asta era echivalentul unei provocări publice pentru oamenii ca ei, chiar și *ea* știa asta.

Războaie au fost declanșate pentru o insultă mult mai mică.

– Lordul Longueville este un ticălos, spuse Felicity, întorcându-se astfel încât să poată trage cu ochiul pe ascuns, peste umăr, prefăcându-se că se întinde. L-am auzit pe tata numindu-l odată un furuncul purulent care zvâcnea la fundul imperiului. Se spune că și-a pierdut averea și astfel a devenit acest Măcelar de pe High Street. Mă întreb de ce îl provoacă domnul Sauvageau?

– Nu are nici un sens. În general, este considerat a fi un tip amabil și politicos... Ducesa rămase din nou în urmă, cu ochii îngustându-se asupra lui. I-am auzit pe bărbați vorbind despre o mișcare împotriva lui chiar în momentul în care el pleacă în seara asta. Mai mulți vor fi în fața curții proprietății sale, în așteptarea lui Gabriel, care este un pustnic notoriu. Nu-l cunosc bine, dar am un sentiment ciudat de datorie de a-l avertiza.

Felicity o privi atentă pe ducesă.

– De ce ai simți datorie de a...

– O voi face eu.

Mercy se ridică atât de repede, încât ameți puțin, fie din cauza căldurii din conacul aglomerat, fie din cauza bățăilor bruște ale inimii, nu putea ști cu siguranță.

Clipi pentru a alunga senzația înainte de toate, după care o trase pe Felicity de pe scaunul ei.

– Tu și ducesa ar trebui să vă duceți la autorități fără să alertați pe nimeni. Cred că se va lăsa cu violențe aici în această seară.

– Hm... începu Felicity, dar i se puse un nod în gât și privi în jos, cu fața roșie în spatele măștii.

– Ce este?

– Nu te supăra.

Simți un gol în stomac.

– Felicity.

– Am angajat un curier înainte de a pleca și am trimis un bilet către Morley în momentul în care am ajuns.

– Ce? forță ea cuvântul printre dinții încleștați.

Felicity își ridică mâinile, ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Sau de o împușcătură.

– Știu că nu ai fi vrut asta, dar, Mercy, ar fi fost nesăbuit să intrăm într-o astfel de situație fără ca cineva să știe unde suntem. În momentul în care am ajuns, am simțit pericolul, și la cine puteam apela mai bine decât la cumnatul nostru chibzuit și protector?

– Felicity, habar nu ai ce ai făcut. Mercy își ridică mâinile în aer. Morley este încă obligat să-l aresteze pe Raphael.

– Raphael? De ce ți-ai face griji pentru... Felicity își înclină capul cu un gest foarte asemănător cu al unei vrăbii. Îi spui numele ca și cum l-ai cunoaște. Mercy, voi doi... sunteți împreună?

Oh, Doamne. Era complet nepregătită să răspundă la o întrebare de o asemenea anvergură.

– Nu! Ei bine... Da. Asta este... Eu... noi...

– *Mon Dieu*, spuse ducesa, ducându-și mâna la gură. Ești îndrăgostită de el.

– Eu... niciodată!

Protestul sună fals, chiar și în propriile-i urechi.

Mai degrabă simți decât o văzu pe ducesă ridicând duios o sprâncenă din spatele măștii.

– Amanți, atunci?

Buzele lui Mercy se lipiră. Nu se putea hotărî să nege. Să mintă. Și totuși, cum ar fi putut să o facă? Dacă el avusese o relație cu Mathilde, atunci biata ducesă îndurerată avea să aibă inima frântă din nou la auzul acestei știri?

– Ai făcut dragoste cu bărbatul arestat pentru uciderea lui Mathilde? Ochii lui Felicity așau cea mai gravă dintre răni. Și mai rău decât atât, nu mi-ai spus?

Acesta fu primul secret păstrat vreodată între ele.

Mercy luă mâna surorii ei gemene.

– L-am întâlnit ieri în fața expoziției de lupi și m-a întrebat dacă poate veni la mine... Nu l-am putut rezista. Și, de asemenea, nu m-am putut hotărî să vorbesc despre asta. Nu când lucrurile sunt atât de complicate. Dar îți promit că nu sunt sentimentală când îți spun că știu că e nevinovat de această crimă. Am dovezi.

Felicity își retrase mâna.

– Dar el este vinovat de o mie de alte crime! Sau nu-ți amintești de noaptea în care ne-ar fi putut omori pentru aurul pe care răposatul soț al Norei i l-a furat?

– L-a dat pentru spitalul lui Titus și al Norei, sublinie Mercy.

– Nu a fost un cadou. A spus că va recupera banii, îți amintești? Mă gândesc la asta în fiecare zi. Ce fel de datorie ar putea avea de plătit Honoria și Titus? Când va veni după sora noastră?

– N-o va face. Apărarea lui Mercy sună palidă și disperată, chiar și pentru propriile urechi. Vrea să iasă din familia Bestiilor. Banda a fost a tatălui său și el s-a născut pentru această viață, dar planul lui este să lase totul în urmă. Să o lase și pe ea însăși urmă. Se întoarse spre ducesă. Bănuiesc că asta are legătură cu comportamentul său nesăbuit din această seară. Cred... cred că încearcă să distrugă ceea ce a construit tatăl său.

– Mercy, vorbești prostii! exclamă Felicity, scuturând-o puțin.

– Nu... nu vorbește, le șocă ducesa pe amândouă prin vorbele ei. Tatăl lui Gabriel și al lui Raphael Sauvageau era cunoscut sub numele de *le Bourreau*. Călăul. Se spune că ar fi fost un englez de un oarecare renume, deși nimeni nu-i cunoștea identitatea. Avea o reputație proastă în Monaco și în Franța, ba chiar în toată Mediterana. Știu că și-a folosit familia în mod îngrozitor și că și-a sfâșiat fiul cel mare în ringurile de luptă.

Felicity își înfășură brațele în jurul mijlocului ei, clătinând din cap cu neîncredere.

– De unde știi toate astea?

Mercy se întrebă și ea același lucru.

Bărbia ducesei se clătină tremurând.

– Pentru că *le Bourreau* a rănit-o pe Mathilde. A agresat-o când era doar o fetiță, deși era fiica surorii soției sale, Patrice.

Mercy rămase fără suflare de groază, gândindu-se la Mathilde.

– Vrei să spui...

– Da, Mathilde și Raphael erau verișori. De aceea mă simt cumva datoră față de el. Este un om nemilos, cu siguranță, dar a fost bun cu ea. Chiar dacă bunătatea nu face parte din această dinastie îngrozitoare.

Verișori.

Nu iubiți.

De aceea Raphael venise să o vadă pe Mathilde în ziua în care aceasta murise. De aceea ținea atât de mult la ea, fără să mărturisească vreo relație romantică.

Acesta era motivul pentru care era atât de hotărât să îl găsească pe ucigașul ei.

Pentru că erau din aceeași familie.

Se întoarse către masa de biliard și constată că el dispăruse, deși oamenii lor încă se certau.

La naiba, dar avea o abilitate de-a dreptul iritantă să se îndepărteze exact când ea avea nevoie să vorbească cu el.

– Trebuie să-l gălesc. Să-l avertizez. Orice ar avea planificat în seara asta, trebuie să se oprească.

Felicity se agăță de ea când fugi, dar o pierdu.

– Mercy, nu!

– Ai avut dreptate să trimiți după Morley, Felicity. Trebuie să te duci să-l găsești acum. Trebuie să-i spui că în această casă se pregătește un război care s-ar putea revărsa pe străzile Londrei și apoi să te duci acasă, unde ești în siguranță.

Zicând aceasta, Mercy se întoarse și plonjă într-o mulțime de flăcăi beți și gălăgioși, cu intenția de a cerceta fiecare cameră din casă până când va da de el.

Oh, când îl va prinde din urmă, nu va avea doar câteva lucruri de întrebat. Cum plănuia să-l găsească pe ucigașul lui Mathilde când

era ocupat să stârneasce nemulțumiri între oameni periculoși? Nu înțelegea că se puna într-un pericol nejustificat?

În momentul în care se strecură prin mulțimea aflată în ușa sălii de bal, o mână puternică o apucă de cot și o trase spre ringul de dans.

Acum un minut mergea. În clipa următoare valsa, iar tranziția fu atât de elegantă și lipsită de efort, încât nu putea fi făcută decât de un singur craidon arogant.

– Ce *naiba* cauți aici?

Raphael mârâi în urechea ei și o înconjură cu brațele într-o îmbrățișare care nu putea fi considerată decât protectoare.

Mercy urî faptul că dansul în brațele lui era la fel de palpitant ca și zborul. Că se bucura la fiecare apăsare a coapsei lui pe coapsa ei și la fiecare flexiune subtilă a brațului sau a umărului lui în timp ce îi conducea pașii în valsul amețitor.

Încerca să nu observe că nările i se umflau când era furios, iar sub masca ce părea făcută din solzi întunecați de șarpe, fiecare respirație furioasă era mai degrabă fermecătoare.

– Tu ce crezi? Dădu din cap cu o lipsă de respect nerușinată, provocându-l să o atingă. Îl caut pe ucigașul lui Mathilde! Ceea ce ar trebui să faci tu în loc să...

– Credeam că ne-am înțeles că mă lași pe mine să fac asta.

Degetele lui aproape că o mușcau de spate în timp ce o trăgea indecent de aproape pentru a evita să fie lovită de un cuplu de bețivi.

– Ai *presupus* că o voi lăsa în seama ta, ripostă ea, trezindu-se că nu voia să păstreze o distanță corespunzătoare, chiar dacă era cuprinsă de furie. Am fost *de acord* să duc descoperirile mele ulterioare la poliție, ceea ce voi face acum, având în vedere că am descoperit și alte lucruri. Nu am făcut-o înainte și, prin urmare, nu a fost încălcată nicio înțelegere între noi.

El deschise gura pentru a răspunde, însă ea i-o luă înainte, tăindu-i orice avânt să-i facă morală.

– Ascultă aici! Ea îi strânse movila bicepsului arcuit, cuprinsă de entuziasm. Am vorbit cu ducesa de la Cour, care susține că nu o urmărea pe Mathilde, ci era pe cale să fugă cu ea. Erau iubite, dacă poți să crezi așa ceva.

El nu rată nici un pas, dar rămase tăcut vreme de un refren întreg, ca și cum nu ar fi știut ce parte a conversației lor să abordeze mai întâi.

– Mathilde... cu o femeie? Întotdeauna am crezut că a fost Marco..., murmură el.

– Cine?

– Al doilea care îmi urmează la conducere, care a fost pus de tatăl meu înainte de a muri. Cel care se va întoarce cel mai probabil împotriva mea atunci când... Făcu o pauză. Nu contează. Știu că Mathilde și-a căpătat cea mai mare parte a năravurilor de la Marco. Adesea, aceste aranjamente sunt... fizice. Știu că l-a înfuriat în ultima vreme și intenționez să-i smulg o mărturisire în seara asta.

Ea își ridică privirea înfuriată spre chipul lui sculptat, incredibil de chipeș.

– Și ai ascuns această informație picantă? Cum îndrăznești?

Privirea pe care el i-o aruncă înapoi amenința să o ardă pe loc.

Și nu pentru că era furios.

Dimpotrivă. Fusesse probabil cea mai tandră și sinceră privire pe care o primise vreodată în viața ei.

– Aș muri înainte de a te pune în calea unui om ca Marco Villeneuve... Biblia spune să nu arunci niciodată perlele înaintea porcilor.

– Da, ei bine, de asemenea spune să nu mănânci niciodată crustacee, iar eu am mâncat un homar imens aseară.

El scoase un râset zgomotos, care nu făcu însă nimic ca să-i atenueze expresia de îngrijorare care îi scotea în evidență trăsăturile bine reliefate.

– Nu știi dacă să fiu fericit sau înfuriat pe tine.

– Până te hotărăști, ascultă asta, continuă ea. Ducesa crede că este posibil ca un membru al familiei sale de duci să fi angajat un asasin în momentul în care au aflat despre planurile lor de a pleca împreună. Așa că, vezi tu, nu poți începe un război între bande chiar acum, pentru că suntem atât de aproape de a-l găsi pe uci-gașul verișoarei tale, Raphael. Se opri o clipă pentru a-l privi fix. Apropo, să nu crezi *nici măcar o clipă* că ai scăpat cu insinuarea că voi doi ați fost...

Scoase un chițăit plângăcios când el o învârti, scoțând-o de pe ringul de dans cu atâta forță, încât aterizară într-o sală de sub scările mari, trecând mulțimea, nepăsători față de un alt cuplu de bețivi, care se poticneau.

- Unde mergem? pufăi ea, încercând să ia atitudine în timp ce el o târa spre o intrare simplă, fără ornamente, intrare care deriva din camera principală.

- Te scot de aici în siguranță... ca să te pot sugruma în liniște, rosti el printre dinții pe care falca lui încordată nu-i permitea să îi separe. La naiba, Mercy, habar n-ai ce ai făcut!

Capitolul 14

Mercy se zvârcoli, se smuci și se zbătu, dar nu reuși să se rupă din strânsoarea neabătută a lui Raphael, care o trase neobosit pe niște scări întunecate, în spirală, până într-un pasaj pustiu.

- Cum îndrăznești să mă maltratezi, măgar infam ce ești!

- Mi s-a spus și mai rău, mormâi el în timp ce o prindea lângă el cu un braț, pentru a testa mai multe mânere de ușă. Găsind una descuiată, o împinse înăuntru, intră și el apoi, trântind ușa.

- Oh, nu pot să cred așa ceva! Nu am de gând să fiu aruncată în... Unde se aflau?

Mercy se opri să se uite în jurul lor, observând cele două paturi mici, goale, deși făcute cu grijă, cuferele deschise și dulapurile sărăcicioase, asortate. Păreau a fi camerele nefolosite ale servitoarelor. Ceea ce ar fi explicat motivul pentru care această parte a casei era goală, epuizată, la fel cum se simțea și personalul pe timpul unui asemenea eveniment. Servitoarele erau mai mult ca sigur sub scări, unde se aflau bucătăriile și camerele servitorilor bărbați.

Raphael glisă încuietorea ușii și o blocă cu toată forța unui bărbat dur și infuriat, înalt de doi metri.

Singura lumină filtrată prin ferestrele subțiri deasupra paturilor provenea de la câteva felinare din grădină. Îl luminau astfel încât jumătate din trăsături se aflau în lumină și cealaltă jumătate în întuneric.

Ca și cum cele două jumătăți s-ar fi luptat pentru el.

Mercy rămase neclintită, cu picioarele bine înfipte, astfel încât să nu dezvăluie faptul că, la simpla lui vedere, genunchii începeau să îi tremure.

- Nu știu ce crezi că faci, dar îți cer să...

- Te salvez de propria necugetare!

Mercy fu convinsă că privirea din ochii lui ar fi putut face pe oricare dintre bărbați să tremure, să se predea. Dar ea nu va fi intimidată.

Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, va refuza să se predea. Nu din nou.

- Nu fi absurd! îl luă ea în derâdere. În orice caz, *eu te salvez pe tine*. Nu pot să cred că i-ai spus lordului Longueville, unul dintre cei mai răi oameni în viață, că i-ai luat banii. Știi că dușmanii lui dispar în noapte? E în cârdășie cu Măcelarii de pe High Street! Nu numai el va fi pe urmele tale, ci și tipul ăla destul de dubios... Marco parcă se numea, care lucrează pentru tine. Ducea a spus că îți vor răul. Ca să nu mai spun că poliția este...

Se aruncă înainte, ca și cum ar fi vrut să o prindă, dar în ultima clipă își trase brațele înapoi, cu pumnii strânși atât de tare încât pliurile i se făcură albe.

- Nu trebuia să fiu salvat în seara asta, toantă monumentală!

- Poftim?

Îi văzuse ochii aceia căprui, cruzi și sălbatici, transformându-se în toate culorile posibile, în funcție de lumină. Emoția lui. Intenția lui.

Dar niciodată ca acum. Scânteind multiple săgeți luminoase în întuneric. Apoi, adunându-se în nori negri.

Se apropia o furtună și era pe cale să se dezlănțuie peste amândoi.

- Crezi că nu știam *exact* ce fac? Își flutură mâna, brăzdând aerul dintre ei. Știu că Măcelarii și lordul Longueville lucrează împreună. Știu că l-au abordat pe Marco și că Marco a omis să îmi spună, ceea ce înseamnă că este gata să monteze o revoltă a Bestiilor împotriva mea. Bestiile mi-ar fi aruncat naibii cadavrul la ușa Palatului Buckingham, iar Longueville și Măcelarii lui m-ar fi spânzurat de Hangman's Dock. Oricum ar fi fost, străzile acestea urmau să fie mormântul meu în seara asta.

- Stai puțin... Totul îngheță înăuntrul ei. Ea stătea în mijlocul furtunii, cercetându-l pentru a afla adevărul. Tu chiar vorbești *serios*, realizează ea cu o tresărire. Aveai de gând să pieri în seara asta? Să mori cu adevărat? Adică... să nu mai exiști?

Așteptă ca el să nege. Ceea ce avea să o facă, cu siguranță. În orice moment.

Expresia de pe chipul lui îi fură speranța înainte de a apuca măcar să formuleze un răspuns.

- Planul meu necesită un martir, explică el pe un ton lipsit de emoție. Bestiile, care încă îmi sunt loiale, vor căuta răzbunare împotriva lui Marco și a trădătorilor săi. Măcelarii vor profita, fără

îndoială, de haos și se vor ridica pentru a înghiți în întregime bandele aflate în luptă. Inima Neagră din Ben More și Morley nu vor permite un asemenea iad, iar eu, fără să știe nimeni, am furnizat suficiente dovezi pentru ca moșia lui Longueville să fie percheziționată. Acolo vor găsi ceea ce le trebuie pentru a-l distruge. Și să fiu al naibii dacă vei fi aici ca să iei parte la asta. Se apropie un război, Mercy, și trebuie să pleci înainte să înceapă.

Ea se încruntă la el.

– Ești nebun!

Trecându-și degetele prin păr, el răcni:

– Sunt disperat, aia sunt!

– Am vrut să spun că ești nebun dacă tu crezi că te părăsesc acum. Cineva trebuie să te împiedice să te sinucizi, idiotule.

Părea să scotocească în noapte ceva, orice, pentru a o convinge.

– Și cum rămâne cu ducesa și cu Mathilde? Cine va rezolva cazul după ce eu nu voi mai fi?

Încrucișându-și brațele, ea îi aruncă cea mai arogantă privire.

– Nu pleci nicăieri, Raphael Sauvageau, nu voi permite acest lucru!

– Nu mă poți opri, Mercy. Lucrurile sunt deja aranjate, insistă el.

– Asta nu înseamnă că nu pot fi „deranjate“.

Prinzând-o violent, se aplecă astfel încât privirile lor să fie apropiate, ochii lui trimițând reflexia lunii până în adâncul sufletului ei, cu o agonie evidentă.

– Crezi că eu îmi doresc asta? Este singura cale de scăpare. Singura cale prin care *Gabriel rămâne în viață*. Când cadavrul meu va fi găsit, la fel va fi și masca lui Gabriel. Doctorul Conleith lucrează din greu, chiar în această seară, să-i aranjeze fața distrusă. Bestiile vor presupune că am dispărut amândoi, iar fratele meu va putea, în sfârșit, să trăiască cu noua lui identitate.

Titus era implicat în asta? Oare Nora știa?

– Nu, spuse ea smucindu-se și învârtindu-se pentru a nu fi nevoită să-l înfrunte. Nu accept asta.

– Tu nu ți-ai da viața pentru sora ta?

Întrebarea lui o lovi ca un pumnal în spate.

– Bineînțeles că da! Dar trebuie să existe o altă modalitate. Nu poți avea și tu o nouă identitate?

– Eu sunt prea cunoscut. Am prea mulți bani, am făcut prea multe mârșavii, iar bărbații din subordinea mea se întâmplă să fie

suficient de bogați pentru a mă căuta veacuri întregi, pentru că, oricât de mult am urât asta, sunt al naibii de bun la ceea ce fac.

Îl simțea cum venea spre ea și își dorea ca genunchii să nu se înmoaie în apropierea lui.

– Lumea devine din ce în ce mai mică, Mercy, iar eu aș fi ușor de găsit în cele din urmă. Am contacte în fiecare port. Am escrocat sau am făcut contrabandă în jumătate din lumea cunoscută și, pentru a mă ascunde cu adevărat, ar trebui să găsim un loc care să nu se afle pe nici o hartă, unde singurul lucru de făcut este să ne facem propria băutură și să ne hrănim cu vitele locale. Eu nu am de gând să trăiesc așa. Și nu vreau asta pentru fratele meu. A suferit deja destul. Și...

Se opri și tăcură amândoi la zgomotul unor pași care se apropiu. Cineva deschise o ușă spre camera alăturată și foșni ceva înainte de a se întoarce direcția opusă, mormăind despre cordoane de șorturi și alte cârpe.

– Și ce? îi ceru Mercy să continue când rămaseră din nou în siguranță, singuri.

– Am trăit destul, cât pentru două vieți.

– Nu, nu ai făcut-o. Nu! Se împinse spre el. Nu voi permite, ticălos egoist.

– Calmează-te, te va auzi cineva.

Îi cuprinse ușor umerii cu mâinile liniștitoare, dar ea se îndepărtă brusc.

– Nu mă voi calma! Făcu câțiva pași înspre pereții goi și apoi se întoarse spre el. De ce m-ai sărutat atunci, dacă aveai de gând să faci asta? De ce ai făcut dragoste cu mine? De ce naiba să mă faci... să mă faci să țin la tine?

În acel moment, el izbucni. Se sfărâmă asemenea unui geam spart.

– Te-am sărutat, Mercy, pentru că știam că gustul tău va fi mai bun decât orice ultimă masă pe care aș fi putut-o visa. Am făcut dragoste cu tine pentru că *sunt* un ticălos egoist și am vrut să arunc o privire asupra a ceea ce aș fi găsit în rai, înainte de a ajunge în rândurile celor condamnați. Am crezut că știi că nu trebuie să pui suflet. Că ai înțeles că nu merit asta.

Mercy nu realizează ce răbufnea din interiorul ei, până când mâna nu i se năpusti și-l lovi peste obraz.

Doamne, câtă satisfacție!

Durerea.

Privirea dezorientată de șoc de pe chipul frumosului ticălos.

Căldura din interiorul ei era ca un vârtej. Un incendiu de furie, alimentat de neputință și... și încă ceva. Ceva atât de... profund și uluitor care amenința să o transforme în cenușă.

Îi venea să țipe la ideea pierderii lui. La ideea morții lui. A acestui ticălos fatal, tandru, strălucitor. A acestui om care va distruge moștenirea pătată a tatălui său pentru dragostea față de fratele său.

Care și-ar da viața.

Îl palmui din nou. De această dată, mai tare. Se pare că nu se putea controla la gândul tragic al morții lui.

Capul lui se clătină foarte ușor într-o parte, însă nu spuse nimic. Nu schiță nici un gest.

Îi suportă furia, în timp ce acei ochi sumbri, abisali și superbi amenințau să o distrugă cu agonia pe care o putea citi în străfundul lor.

Ea își trase mâna înapoi încă o dată, simțind încă înțepătura loviturii precedente. Toate vorbele îi stăteau în gât, însă nu reușea să le rostească. Nu în fața bărbatului care era fantasma fiecărui vis păcătos pe care îndrăznea să și-l amintească.

Răspunsul la toate întrebările pe care nu știuse să le pună.

Singurul motiv pentru care s-ar gândi să renunțe la jurământul pe care și l-a făcut ei însăși de a rămâne singură.

Gândul acesta o lăsă fără suflare în timp ce se uita la el mută de uimire.

Avea trup de om și suflet de bestie. Instinctul primitiv al unui animal. Și scotea la iveală ceva atât de vechi și puternic părțile ei cele mai adânci. Ceva necesar și violent, carnal și înfometat. El o tachinase și o ispitise. O amuzase și o contrazisese.

Și în tot acest timp își plănuiise propria moarte.

Voia să-l palmuiască din nou, chiar voia. Ca să-i scoată ideea din cap.

Era imposibil de distins cine atacă primul.

Mușchii lui se contractau, ai ei răspundeau, sau invers, nu mai era relevant în cele din urmă.

Când trupurile lor se ciocniră ca niște valuri care își găsesc propriul țărm, tot ce contă fură buzele lor, care se întâlniseră în sfârșit. Se savurară. Se pedepsiră. Se implorară.

Se devorară. Se consumară.

Degetele ei cuprinseră pielea aspră a maxilarului lui, un contrast tactil minunat cu finețea buzelor sale.

Ca mătasea și nisipul.

Sărutul nu stinse flăcările de furie din ea, ci le alimentă, le ațâță, trimițându-și căldura ca pe o limbă de foc în carnea ei, pătrunzând adânc în pânțele ei.

Mârâitul ei de dorință evadă sub forma unui scâncet de nevoie.

Deveni cumva conștientă de un sentiment de imponderabilitate și de o adiere de aer înainte de a se trezi prinsă cu spatele pe o saltea.

Deasupra ei, Raphael rânjea, iar ochii lui străluceau cu o foame periculoasă. Îi prinse încheieturile mâinilor și le ținu fără nici un efort într-o singură mână mare, fixându-le deasupra capului ei.

Apoi coborî pe ea și un mormăit ușor izbucni din el, în timp ce își plimba gura peste tot. Pe maxilarul ei, pe gât, pe claviculă înainte de a se întoarce la buzele ei, pentru a începe o altă traiectorie.

Fiori de căldură și de dorință o zguduiră până în măduva oaselor, în timp ce o greutate teribilă i se aduna între coapse. Fu uimită că un sărut putea transmite mai mult decât vorbele. Îi simți viața plină de nevoi neîmpărtășite, lipsă de iubire și dezolare.

Nu mai era blând ca în noaptea precedentă. Amantul tandru și iscusit fusese înlocuit de această bestie sălbatică și crudă. Își folosea dinții, mușcând pielea fragedă pe care apoi o netezea cu limba lui fierbinte și catifelată.

Chiar dacă era destul de greu încât să o strivească, o anumită fervoare se ridica în ea, spunându-i că nu va reuși niciodată să se apropie suficient de mult. Indiferent cât de adânc ar fi pătruns-o el.

Își desfăcu picioarele, cu intenția de a-și fixa gleznele în jurul spatelui lui, agățându-se de el ca lipitoarea patetică în care el o transformase. Se apăsă în el, frecându-se de mădularul lui umflat, prin obstacolul blestemat al hainelor.

Sunetul lui brutal fu singurul ei avertisment înainte de a se trezi împinsă cu fața în jos, pe saltea. Mâinile aspre o traseră de șolduri în sus și înapoi, iar foșnetul țesăturii prevesti aerul proaspăt care-i lovi pielea caldă deasupra coapselor, în timp ce el îi ridica fustele pe spate.

Pantalonașii ei protestară când el îi sfâșie, iar sunetul aspru pe care-l scoase când degetele îi găsiră spatele jartierelor îi eliberă un potop de dorință din adâncul ei.

O desfăcu cu degetul, testând carnea deja alunecoasă și nerăbdătoare.

Dornică.

Cu degetele răsucite în pătura de lână aspră de sub ea, își arcui spatele spre un atac brusc și încordat de nevoie.

Mâna lui îi prinse șoldul gol și după câteva mișcări sacadate, el era acolo. Capul rotunjit al mădularului lui săruta faldurile care-i apărau sexul.

El rămase nemișcat, iar strânsoarea lui pe carnea șoldului ei o învinețea, în timp ce singurul sunet din noapte era zgomotul găfâielii lui.

– Să te ia naiba! răcni el în cele din urmă. Să te ia naiba pentru...

Pentru ce?

Nu mai avu ocazia să întrebe.

O pătrunse cu o singură împingere, fără milă. Penetrându-i nu doar trupul, ci și sufletul.

Simți o durere crâncenă pentru moment, în timp ce carnea încă sensibilă din noaptea precedentă se străduia să-l rețină din nou.

Mușcându-și buza, Mercy se forță să nu găfâie, pentru că își dorea asta. Avea nevoie de asta. Tânjea după violența acestei furtuni dintre ei. Își aruncă pe spate capul și-și apăsă corpul spre el. Primindu-l imposibil de adânc. Până când oasele șoldurilor lui se întâlniră cu carnea moale a fundului ei.

Cu un sunet grav de apreciere, stabili un ritm la fel de neobosit cum era el. Mădularul lui o rupea, o umplea, îi injecta curenți de plăcere fulgerătoare, în timp ce se împingea atât de adânc, încât ea credea uneori că îi mângâia pânțele.

Îi putea simți bătăile inimii în interiorul ei, în timp ce mușchii ei intimi îl strângeau și îl ghionteau cu o tensiune lugubră, nedorind să-l mai elibereze, de fiecare dată când el se retrăgea.

El îi apucă rochia, ținând-o ca pe frâiele unui cal, în timp ce o penetra adânc și tare, împingând-o în față cu forța împingerilor sale. O ținu captivă în timp ce o desfăcea complet.

Mercy îi rosti numele. Apoi i-l țipă.

Aplecându-se peste ea, mâna lui ajunse și-i acoperi gura.

Își putea simți pe pielea lui gustul propriei dorințe alunecoase, iar ea mușcă din vârfurile aspre ale degetelor lui în timp ce el o paraliza de plăcere. Spasme necruțătoare au zvâcnit în interiorul ei, trosnindu-i prin vene cu o forță atât de uimitoare încât nu putu face nimic altceva decât să nu se împotrivească fericirii copleșitoare.

Un sunet inuman izbucni din el, apoi un altul, în timp ce mușchii lui impresionanți se uniră într-un ritm sacadat.

Mădularul lui se umflă enorm în interiorul ei în clipa de dinainte ca un jet de căldură să-i scalde pântecul, sporindu-i propriul orgasm până când stelele dansară în jurul ei, amenințând să o lase fără cunoștință.

Și de ce nu? În fond, era un hoț desăvârșit.

Ea nu îi oferise niciodată inima ei.

Dar el i-o luase, oricum.

Capitolul 15

S-o ia naiba!

S-o ia naiba, pentru că îl făcuse să se simtă mai viu ca niciodată, în noaptea în care trebuia să moară. Pentru că-l învățase ce înseamnă speranța. Pentru că îl făcuse să se întrebe ce ar putea fi în viitor.

Blestemată să fie pentru că schimbase totul!

Planurile lui.

Gândirea lui.

Inima lui.

Ce se întâmpla cu el? Fusesse un om de neclintit și de neînduplecat, de o determinare necruțătoare, până când *acest* vârtej de femeie aterizase în viața lui.

Ea contestase tot ceea ce el știa că este adevărat.

Acum era totul mai puțin probabil între ei decât fusese vreodată. Intrigile lui erau ca un tren scăpat de sub control, care cobora pe un munte abrupt.

Urmărit de o avalanșă.

Nu exista nimic care să îl oprească.

Timpul era esențial, și totuși el nu se putea hotărî să se retragă naibii din căldura catifelată a trupului ei, chiar și la mult timp după ce orgasmul cutremurător trecuse.

Cum putea să părăsească lumea în care locuia ea? Ar fi devenit cumva imposibil. De neconceput.

Pentru că ei îi păsa. Recunoscuse asta cu ochii aceia albaștri și strălucitori, întunecați de o furie temperată doar de dorință. Furia accelerată de durerea pierderii lui.

În afară de fratele său, nu se putuse gândi la o altă persoană în viață care l-ar fi putut plânge.

Până la Mercy.

Ea fu cea care se îndepărtă și se desprinsese, aducându-l înapoi la realitate cu o lovitură zguduitoare.

Se întoarse pe spate, iar el se întoarse cu spatele, aranjându-se și oferindu-i intimitate să facă și ea același lucru.

- Ei bine, sper că asta a rezolvat lucrurile, spuse ea după un moment în care își foșni țesăturile, tonul ei clar și răspicat răzbătând dincolo de strălucirea afișată după dorința satisfăcută.

Și-ar fi dorit să simtă și el la fel.

Lucrurile erau mai tulburi ca niciodată.

Iar nevoia lui de ea nu va fi niciodată satisfăcută. Nici dacă ar mai trăi încă o sută de ani.

Adunându-și forța morală, se întoarse către ea la timp pentru a vedea că-și aranjase pantalonașii distruși și se ridicase în picioare, strângându-i ghem în mână.

- Aceștia trebuie aruncați la gunoi.

Se apucă să caute un coș de gunoi. Găsi unul și-i aruncă înăuntru, înainte de a-și vedea reflexia în oglindă și de a-și netezi părul la loc.

A existat vreodată o femeie mai prețioasă? Această forță a naturii într-un trup atât de mic, de aur. Vulpița lui feroce. Nu doar superbă, ci și aventuroasă. Excitantă. Magnifică.

El era obișnuit să facă vâlvă oriunde mergea, dar dacă ea ar renunța vreodată la mantia de civilizație pe care i-o impusese familia ei, societatea, rangul ei...

L-ar eclipsa cu o strălucire care ar face și soarele să roșească.

El își dorise dintotdeauna să fie martor la așa ceva.

Doamne, Dumnezeule, nici măcar nu-și dăduseră jos măștile.

Iar acum se deplasa pe pământ cu jartierele alea fragile care îi țineau ciorapii transparenți și fără chiloți.

Ideea în sine era suficientă pentru a-l face gata să o aibă din nou.

Sub ei izbucni măcelul. Strigăte și fluierături se auziră peste zgomotul ușilor date de pereți și al zgomotului căruțelor care urcau pe alee.

- Ce naiba?

Se repezi la ușă și o deschise, aruncând o privire pe hol, pentru a vedea dacă vacarmul ajunsese în colțul lor pustiu din conac.

Câțiva pași bubuiră pe scările înguste, dar numai fustele unor servitoare înspăimântate își făcură apariția înainte să o ia la fugă.

- O, Doamne!

Închizând ușa, se întoarse spre femeia care rostise cuvintele, cu mișcări lente și deliberate.

Ea îi oferi un zâmbet plin de amărăciune.

– Acesta... pare a fi Morley cu oamenii lui.

În întunericul nopții, Raphael rosti câteva blesteme alese în franceză, iar ea își ridică mâinile ca și cum ar fi vrut să le blocheze, ca să nu ajungă asupra ei.

– Înainte de a te supăra pe mine, nu eu am fost cea care a chemat poliția. A fost Felicity. A făcut-o fără consimțământul meu și, crede-mă, nimeni nu a fost mai supărat decât mine. Dar, în cele din urmă, este un lucru bun pentru că...

– Felicity? Înaintă spre Mercy, cu inima zdruncinată... cu inima bătându-i cu putere. Spune-mi că nu e jos, *acolo*.

Mercy clătină din cap.

– De îndată ce ne-am dat seama despre ce e vorba – și câți oameni periculoși erau aici –, am trimis-o să se întâlnească cu Morley. El, fără îndoială, s-a asigurat că este în siguranță.

– Bine. O apucă, îi dădu un sărut rapid și dur pe buzele învinețite. Îți voi elibera drumul spre el, dar trebuie să mă aștepti aici.

– Și tu trebuie că glumești. Se smulse de lângă el și se îndreptă spre ușă. Nu mă ascund aici sus când ducesa este prinsă în balamuc.

El o prinse de cot.

– Oricâți oameni ar fi, nu vor lua ostatici pentru a scăpa de poliție. Există oameni nevinovați care se află într-un labirint al bandelor militante. Și, așa cum ai spus și tu, cei mai mulți dintre ei vor să-mi facă rău. Cum aș putea să mă concentrez asupra sarcinii de care mă ocup, dacă tu ești în pericol?

– Nu sunt inofensivă, să știi. Își împinse maxilarul înainte în timp ce-și băgă mâna în mânecă și scoase un cuțit impresionant. Chiar crezi că aș avea încredere într-un gangster sinucigaș să pună lucrurile la punct? Nici vorbă, îmi voi încerca norocul acolo jos, mulțumesc.

– Dar...

Își dădu pe spate buclele aurii, într-o mișcare obraznică.

– Nimeni nu știe de... legătura noastră. Așa că, dacă cineva vine după tine, mă dau pur și simplu la o parte și îl las să se ia de tine; n-ar fi decât ceea ce meriți.

În timp ce ea se îndepărta, pricepu un adevăr care-i făcu genunchii să-i tremure.

Avea probleme.

Nu...

Era... îndrăgostit.

Până acum nu putuse să definească această emoție. Nu se oprise niciodată să mediteze cu adevărat la ea. Doar acceptase că simțea ceva asemănător ca și pentru fratele său. O mai făcuse o dată pentru mama lui.

Nu însemna că sentimentele lui pentru Mercy ar fi fost filiale. Într-adevăr, ura să recunoască faptul că ar fi putut fi mai puternice, chiar și într-un timp atât de scurt.

Știa că îl iubește pe Gabriel, pentru că fratele său însemna mai mult decât el însuși. Pentru că și-ar fi dat viața pentru el. Ar fi ucis pentru el. Loialitatea lui era absolută și de necontestat.

Dar pentru Mercy?

Ar da foc întregii lumi dacă ea i-ar cere asta. Ar îndeplini orice sarcină chinuitoare. Ar naviga până la capătul lumii pentru a aduce un bibelou care îi plăcea ei.

Nu doar că o iubea suficient de mult încât să rămână, dacă ar fi fost posibil.

O iubea îndeajuns de mult încât să o părăsească, dacă asta însemna să o știe în siguranță.

Realizarea acestui lucru îl stimulă în timp ce ea trase de ușă și ieși în hol.

El o urmă ca furia lui Dumnezeu, fluturându-și propriul pumnal ascuțit în timp ce coborau scara în spirală. Raphael căută o altă cale de ieșire, dar singura intrare și ieșire din acest turn îi aruncă direct spre sala principală a temniței.

La naiba cu fortărețele astea vechi.

El făcu un salt înaintea ei în timp ce străbăteau cu greu coridorul scurt spre sala mare, strângându-i mâna liberă în mâna lui.

- Vei rămâne lipită de mine, Mercy, altfel cine știe ce se va întâmpla!

Spre surprinderea și ușurarea lui, ea a dădu din cap aprobator.

Ținând-o prinsă între el și perete, Raphael trecu pe lângă trupuile care începuseră să fugă pe orice hol pe care îl găseau, fără să știe că se îndreptau spre o fundătură.

Simți un miros acru în nas, de fum și ceva amar.

Opri un lacheu panicat.

- Ce se întâmplă acolo? întrebă el.

—Nebunie! Vocea flăcăului stângaci era pițigăiată ca a unui bărbat abia trecut de adolescență. Cineva i-a spionat pe sticleți și, înainte să ne dăm seama, a izbucnit o încăierare chiar pe ringul sălii de bal. Bărbați sărind unul la gâtul celuilalt. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Cineva a dat peste o lampă cu ulei și acum draperiile din sala de jocuri s-au aprins. Mai bine am fugi, omule.

Blestemând, Raphael îi dădu drumul și se îndreptă spre capătul holului, dând din umeri.

Făcu un bilanț rapid al anarhiei atunci când ajunseră pe palierul care înconjura etajul doi al camerei mari, la același nivel cu candelabru ostentativ.

Oamenii lui Morley se împrăștiaseră în curte ca niște șobolani în uniformă albastră... Unii făcând tot posibilul să stăpânească valul de petrecăreți panicați, scoțându-i în siguranță. Alții fluturând săbii pentru a se apăra de loviturile bătelor gangsterilor.

Longueville nu era de găsit nicăieri și, fără el și Raphael, care să mențină sub control tensiunea care crescuse între Bestii și Măcelari, se ajunsese la această catastrofă potențial letală.

Nu ar fi trebuit să se întâmple așa. Doar liderii și cei mai apropiați tovarăși ai lor trebuiau să se întâlnească aici și să asiste la provocarea sa.

Abia după aceea ar fi trebuit să-și strângă oamenii, să vină după el, noaptea.

Așa se făceau lucrurile în lumea lor. Ei nu erau niște tâlhari de stradă, războaiele lor se purtau în întuneric, astfel încât să nu existe martori.

Departe de public și de poliție.

Dar Longueville adusese în mod vădit o armată la un bal mascat, dispus chiar să strivească petrecăreții dacă era necesar.

Regulile acordului fuseseră grav încălcate.

Două scări duceau la etajul sălii de bal, una pe peretele de est și cealaltă pe cel de vest.

Raphael și Mercy se strecurară printre jocuri de cărți abandonate și o masă de ghicit răsturnată spre scara de vest, în timp ce o bătaie începea să se reverse pe partea de est spre al doilea etaj.

—Ducesa se afla în camera de biliard când am văzut-o ultima oară! strigă Mercy acoperind zgomotul. Acolo!

Arătă spre un solar mare, acum plin de oameni care încercau să scape de fumul ce începea să se infiltreze prin cele trei arcade deschise.

Raphael aprobă din cap, ochii lui lăsând totul departe, cu excepția unei figuri îndrăznețe, care condusesese atacul poliției în curte. Avea deja doi Măcelari în lanțuri și îi trăgea cu brutalitate spre o trăsură a poliției, foarte asemănătoare cu cea în care Raphael o sărutase prima oară pe Mercy.

Inspectorul-șef Morley.

O va duce mai întâi pe Mercy la el și apoi se va întoarce după ducasă.

Siguranța ei era mai presus de orice altceva.

Blestemând fiecare zeu nenorocit care exista, Raphael o trase mai aproape de el pe Mercy, își pregăti arma și intră în încăierare. Avu grijă să-și țină pumnalul departe de curtezani, artiști și actrițe, beți și panicați, care se împingeau și fugeau.

Rămânând la margine, spera să evite violența din ce în ce mai intensă din sala mare. Odată ajuns la etajul principal, nu avu nici o reținere să-și folosească coatele, pumnii sau pumnalul pentru a-i ține în frâu pe cei care se apropiau. Cine ar fi putut să-și revendice dreptul de a se lăuda cu o lovitură împotriva lui Raphael Sauvageau.

Avea un ochi la încăierare și celălalt la ieșirea care rămăsese exasperant de îndepărtată, când simți cum Mercy face o mișcare bruscă în spatele lor.

Raphael se răsuci exact la timp pentru a vedea lama cuțitului ei înfiptă în pieptul unuia dintre oamenii lui, care se pare că se gândise să atace pe la spate.

Ei se gândiseră să-l înjunghie pe la spate. Crezând, fără îndoială, că el nu se va gândi că pot face acest lucru, o astfel de lovitură fiind împotriva regulilor conflictului.

Pentru că îi învățase codul și îl respectau.

Dar Marco... Marco nu avea un cod. El și-ar fi arătat ticăloșia, fie și numai pentru a acumula notorietatea pe care frații Sauvageau o obținuseră după o viață întreagă.

Raphael îl va vedea în iad, dar mai întâi...

Câștigând teren, opri un atacator cu un cot rapid în gât. Își aruncă pumnalul spre un alt bărbat care pornise spre ei în fugă. I se înfipse în ochi, doborându-l instantaneu.

Acum Raphael era fără arme, dar nu conta, mai avea doar cinci pași până la ușă și niște pumni duri.

Oricine îi stătea în cale își puneă o ultimă dorință înainte de moarte. Țipătul unei femei se auzi deasupra vacarmului, disperarea din glas părănd să încetinească timpul însuși.

– Felicity! Nu a plecat la timp!

Raphael fu nevoit să-și folosească ambele mâini pentru a o opri pe Mercy să se arunce prin încăierare spre scara îndepărtată.

Unde Marco Villeneuve lupta împotriva mulțimii de bărbați zbulcumați, cu brațul în jurul taliei unei femei mici și zvelte, asemănătoare lui Mercy în trăsături și îmbrăcată într-o rochie de gală.

Masca lui Felicity fusese smulsă și părul îi fusese distrus de mâna dură care o ținea, folosindu-se de durerea apucăturii sale pentru a o supune.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii înghețați într-o mască de panică sfâșietoare, pe care Raphael nu și-o putea imagina pictată vreodată pe trăsăturile hotărâte ale lui Mercy.

– Trebuie să ajungem la ea! strigă Mercy, chipul ei exprimând mai mult furie decât teroare.

Felicity îi zări prin mulțime, iar imaginea lor păru să îi dea curaj. Fiind aproape de foc, efortul lui Felicity îi producea o tuse violentă, care îi întrerupse suspinele. Cu toate acestea, ea reuși o lovitură norocoasă cu cotul în falca ascuțită a lui Marco.

Stupefiat, Marco îi dădu drumul.

Doar ca să o învârtă și să-i aplice o lovitură nemiloasă cu dosul mâinii.

Felicity se prăbuși în mulțime, dispărând din peisaj.

Un răcnet inuman îi atrase atenția lui Raphael către vârful scării.

Ceea ce văzu îi înmuie picioarele.

Mercy alese acel moment pentru a se năpusti atât de frenetic către sora ei, încât el aproape că își pierdu controlul.

– Dă-mi drumul! strigă ea. Îl ucid pe acel bărbat!

– Nu va fi nevoie, spuse el, strângând-o mai tare și arătând spre vârful scării.

Gabriel era inconfundabil, chiar și cu o mască de lup pe care Raphael nu o mai văzuse până atunci. Coborî treptele spre Marco. Oamenii care nu erau aruncați peste balustradă deveneau puțin mai mult decât niște pete pe perete.

Spre cinstea lui Marco, rezistă în fața colosului care se apropia, scoțând un cuțit de la centură.

O împușcătură venită din direcția ușii duse la oprirea absolută a timpului. Toată lumea țipa și mulțimea colectivă se apleca, verificându-se ulterior pentru a vedea dacă nu sunt răniți.

– Ești rănită? Raphael o apucă pe Mercy, îngrozit. La naiba, ești bine?

– Sunt nevătămată, spuse ea, cu vocea tremurândă și joasă.

Raphael cercetă intrarea să-l găsească pe trăgător, dar nu putu identifica nici unul.

Când își întoarse privirea înapoi spre scări și constată că Gabriel dispăruse în fumul care se îngroșa, simți ca și cum glonțul îi nimerise propriul piept.

Marco se aplecase să o ridice pe Felicity, care încă nu își revenise din lovitură.

Raphael șuieră numele fratelui său la timp ca să-l zărească cum se ridică de după balustradă, ca și cum ar fi fost însăși spectrul morții, înfășurată în negru.

Gabriel și Marco atacară în același timp, unul cu pumnul, celălalt nici mai mult, nici mai puțin decât cu un pumn cicatrizat de mărimea unui baros.

Pumnul lui Gabriel lovi cu un pocnet de oase, deși cuțitul lui Marco aproape că nimerise ochiul pe care îl țintise.

Până când spaniolul trădător se rostogoli și ateriză într-un morman de corpuri contorsionate, Gabriel se aplecă să o recupereze pe Felicity de unde se prăbușise inconștientă pe scări.

Ochii lui Raphael ardeau și în gât i se pusese un nod de emoție.

Nu de ușurare.

De groază.

O groază care răsuna și în gâfâielile și exclamațiile mulțimii, înainte de a sări din calea lui Gabriel, care o purta pe fiica tânărului baron ca pe un balot de pânză de cobalt.

Cuțitul lui Marco ratase carnea fratelui său, dar îi tăiasе masca.

Expunându-i figura în ochii tuturor.

Gabriel își ținea bărbia sus, mărșăluind neconținut înainte, folosindu-se de înfățișarea sa monstruoasă pentru a despărți marea de oameni care încă mai refula spre ușă.

Raphael se năpusti în față, împingându-se în mulțime, știind că o va duce pe Mercy într-un loc în care va fi în siguranță.

Avea încredere în fratele său pentru a o salva pe Felicity.

Putea vedea prin ușile din față că Morley își aruncase prizonierii în trăsura de poliție. La timp pentru a prinde o femeie plângând și cu nasul însângerat în timp ce se prăbușea.

Raphael se așteptase și nu prea ca inspectorul-șef să fi tras, fiindcă era un trăgător de elită renumit, dar nu avusese cum să o facă.

Era pur și simplu prea departe.

Tocmai când erau pe punctul de a se desprinde de pragul castelului, o siluetă se năpusti de după colț și lovi cu piciorul în picioarele lui Mercy.

Ea scoase un strigăt ascuțit de durere și se prăbuși în genunchi.

Lovind ca o cobră veninoasă, Raphael prinse gâtul bărbatului într-o menghină înainte să poată reacționa.

– Vei muri pentru asta, jură el, întinzând cealaltă mână pentru a o ridica pe Mercy de la pământ.

– Așa spune mortul viu. Chiar și peste haosul surd, clicul infundabil al unui pistol îl făcu pe Raphael să înghețe. Crezi că poți să mă pui la pământ și să scapi basma curată? rânji fostul inspector detectiv Martin Trout, cu fața încă plină de vânătăi mov și galbene, în vindecare. Dă-mi drumul, sau apăs pe trăgaci.

Mâinile lui Raphael tânjeau să simtă cum oasele subțiri ale lui Trout se rup sub puterea lor. Se va scobi între dinți cu acest om. Îl va face să moară înecat în propriile organe genitale pentru că îndrăznise să o atingă.

Ceva din interior luă foc, cuprinzându-i pe cei care se împingeau să scape într-un nor de fum.

Mulțimea se năpusti asupra ușii cu o putere reînnoită. Trupurile pluteau în jurul lor ca și cum ar fi fost pietre într-un râu involburat, suficient de grele pentru a nu fi luate de curent, dar în pericol de a fi înghițite de acesta.

Dacă Raphael se mișca, Mercy putea fi călcată în picioare.

Ea îi rosti numele oftând și-l trase de mânecă, nereușind încă să se înzdrăvenească. Durerea pe care încerca să o ascundă cu vitejie din voce îi străbătu pieptul.

– Raphael, cizmele lui!

Raphael privi în jos și văzu țeava armei îndreptată nu spre mijlocul lui, ci spre capul lui Mercy. Și chiar și mai jos de acesta.

Erau cizme Brogan, cu un toc neobișnuit de înalt.

Precum cele pe care un detectiv de înălțime îndoielnică și le-ar putea cumpăra pentru a părea mai înalt.

Acele cizme ale căror tălpi lăsaseră urme de noroi sub fereastra lui Mathilde Archambeau când se strecurase înăuntru pentru a o ucide.

– Tu ai fost! mârâi Mercy, o femeie feroce chiar și aflată în genunchi. Porc cretin ce ești!

Raphael îi eliberă gâtul bărbatului cu reticență, simțind o teamă pe care nu și-o imaginase niciodată la vederea unui pistol pe cale să sărute tâmpla femeii sale.

– Doar un mercenar, ca să zic așa, corectă Trout, emanând antipatie și răutate. Aristocrații francezi răsfățați plătesc mai bine decât guvernul englez pentru a-și pedepsi mamele vitrege scandaloase. Mai bine chiar și decât Măcelarii de pe High Street.

– Dacă tragi acum, vei fi descoperit, arătă Raphael cu capul în direcția lui Morley. Nu poți să o ucizi pe cumnata inspectorului-șef când acesta se află chiar în cealaltă parte a curții.

Trout zâmbi.

– Toată vina va fi a ta, iar oamenii văd ceea ce le spunem noi să vadă, adică pe regele Bestiilor omorând-o pe fika unui baron și pe mine smulgându-ți arma pentru a te pune la pământ. Voi ieși din foc ca un erou însângerat. Probabil că nenorocitul tău de cumnat îmi va pune el însuși medalia pe haină. Degetul lui mângâie trăgaciul. Am crezut că femeia de pe scări erai tu, scuipă el. Nu-ți face griji, nu voi rata a doua oară.

Capitolul 16

Din perspectiva lui Mercy, Raphael se mișcă cu o viteză atât de incredibilă, încât restul lumii încetini prin comparație.

Într-o clipă se uita în jos la țeava armei care o amenința să o omoare.

Iar în următoarea, el apucă pistolul de țeavă, îl răsuci spre propriul corp și-l smulse din mâinile lui Trout, înainte ca un nou foc de armă să mai poată fi tras.

Nu-l împușcă pe om, așa cum credea ea că ar face în general un gangster fără scrupule, ca el.

Mai degrabă – cu trăsăturile sale demonice, accentuate și mai mult de mască – violența pe care o exercită asupra lui Trout cu patul pistolului îl făcu, fără îndoială, pe bărbat să își dorească moartea.

Dacă nu cumva îi căzuse deja pradă.

Nu era sigură că un bărbat ar fi putut supraviețui unei asemenea bătăi sălbătice.

Nu era sigură că-i păsa.

O mască purpurie îi blocă vederea, tocmai când ajunsese să compare fața odiosului detectiv cu carnea tocată din mațele de cârnați.

– Ești rănită?

Ducesa o prinse de cot, ridicând-o în picioare.

Mercy o privea uimită. Rănită? Dimpotrivă, pare-se. Nu simțea nici un fel de durere. Nu-și simțea degetele sau buzele. Poate că dădea din cap că nu, dar nu-și putea da seama.

– Omul acela a fost angajat de Armand pentru a o ucide pe Mathilde, îi spuse Mercy într-un mod destul de direct.

Ochii blânzi ai femeii înghețară brusc.

– Exact așa procedează Armand. Adesea apelează la funcționari corupți pentru a-i face pe plac.

Își smulse masca, se întoarse și scuipă pe el, călcându-l pe gât cu tocul ascuțit al cizmei ei cu bijuterii.

– Tu i-ai rupt ei gâtul, iar eu ți-l rup pe al tău.

Și o făcu.

Mercy fu conștientă în mod vag de brațele puternice ale lui Raphael care o purtau, de faptul că urmau o rochie bordo înapoi, într-o clădire în flăcări.

– Felicity!

Se ancoră puternic pe tocuri, căutând-o cu privirea pe sora ei, în camera tot mai plină de fum.

În tot haosul de acolo, nu fusese martoră la evadarea surorii sale și, având în vedere cine o ținea în brațe pe Felicity, fu o surpriză că o ratase. Bărbatul era mai înalt decât majoritatea bărbaților de acolo.

– Mulți dintre noi am luat bărci de agrement și gondole pentru a ajunge aici, spuse ducesa peste umăr. I-am direcționat pe sora ta și pe Gabriel spre tunelul de sub turn, care ne va duce la canalul unde ne așteaptă barca mea.

Asta o trezi pe Mercy din starea ei de stupeoare mai bine decât orice altceva și-ar fi putut imagina că ar putea-o face. Felicity. Sora ei cea sinceră nu știa ce înseamnă violența. Era atât de dulce și de timidă, încât nimeni nu se gândea vreodată să o lovească.

La lumina torțelor, se grăbiră prin tunelul vechi de o mie de ani, spre zgomotul apei care se prelingea pe docurile de piatră. Vocile din fața lor anunțau că și alții veniseră pe aici în căutarea bărcilor lor, iar Mercy nici nu-și putea imagina ce însemna asta pentru sora ei.

Un fluierat ciudat, ca de pasăre, venit din întuneric, îl făcu pe Raphael să se crispeze și să înghețe lângă ea.

Cotind spre stânga, Raphael se îndreptă spre o străduță care se desprindea din drumul principal; Mercy și ducesa îl urmară rapid.

Îl găsiră pe Gabriel așezat cu spatele la pietre, cu gluga trasă în jos pe față, acele umbre uimitoare și abisale acoperind trăsăturile sale groaznice de ochii lumii.

Legănată în brațele lui masive, Felicity părea mai degrabă un copil decât o femeie de douăzeci de ani.

Degetele lui pluteau pe locul de deasupra maxilarului ei... unde se formase o vânătaie.

Genele palide îi proiectau umbre pe obraji, iar Mercy scoase un sunet brusc de ușurare văzându-i tremurând.

Se repezi la sora ei, făcându-se mică lângă bărbatul uriaș, pentru a-i lua mâna rece și moale.

– Felicity, mă auzi?

- S-a trezit, se auzi o voce gravă venită din golul din spatele glugii. A deschis ochii, ți-a rostit numele și... și s-a uitat la mine...

O notă sumbră îi sublinia cuvintele cu o tristețe devastată.

- Ea leșină când e...

Mercy se opri, realizând că bărbatul vorbise într-o engleză perfectă.

- Când e îngrozită, încheie el.

Raphael menționase înainte că Gabriel nu vorbea engleza. Fără îndoială, acesta era un adevăr pe care îl ascundeau de lume.

- Nu am sărurile ei de mirosit. O bătu pe Felicity pe obrazul nevătămat. Draga mea, poți să îți vii în fire? Mă auzi?

- Niște apă rece, din canal, poate? sugeră ducesa, rupându-și tivul rochiei. Voi înmuia asta și i-o voi pune la gât, s-ar putea să fie de ajuns.

Descurcăreață femeie, ducesa.

Raphael se contura deasupra lor, o prezență atât liniștitoare, cât și un spectru înfricoșător de mânie stropită de sângele dușmanului său.

Se uită înfuriat în jos, către fratele său.

- De ce nu ești operat de doctorul Conleith chiar în acest moment?

Chipul din umbra glugii nu se ridică, dar își întoarse privirea, răspunzând în franceză.

- Pentru că, *mon frere*, m-am dus pe masa de operație gândindu-mă la ceea ce ai spus când ne-am despărțit. Cuvintele exacte pe care le-ai folosit când ai vorbit despre viitor. Niciodată nu te-ai referit la noi. Doar la mine. Apoi mi-am dat seama că făceai cea mai mare greșală din viața ta. Sacrificându-te pentru un monstru ca mine.

- Nu ai mai fi un monstru, ticălosule, pentru *asta* i-am plătit o avere nenorocită lui Conleith!

- Schimbarea feței mele nu schimbă cine sunt. Ceea ce am făcut...

- Am vrut ca tu să ai o afurisită de șansă! Explodă Raphael, smulgând o piatră de pe jos și aruncând-o în întuneric. Și după acest dezastru, ne vor vâna până la capătul pământului.

- Nu, nu o vor face.

Morley apăru din întuneric, ca și cum acesta s-ar fi dat la o parte pentru el.

Mercy nu fusese niciodată atât de contrariată să vadă pe cineva. Pe de o parte, se bucura nespus de mult că venise. Pe de altă parte, se temea de ceea ce ar fi putut face.

Ca de obicei, chipul său cizelat era împietrit. Imperturbabil. Inaccesibil.

Doar Pru părea să fie în stare să-l citească. Să ajungă la el.

– Sunt pregătit să spun că v-ați pierdut amândoi în incendiu, rosti Morley cu tărie. Considerați-vă oficial morți. Oricum, pentru mine, asta înseamnă mai puțină birocrație. Dar Dumnezeu să te ajute dacă vei fi prins din nou în Londra, pentru că eu nu o voi face.

Raphael se întoarse spre el, încercând să-și șteargă o parte din sângele de pe obraz cu mâneca.

– De ce să faci asta, când capturarea noastră ar fi o binefacere?

– Pentru că... Privirea palidă a lui Morley se îndreptă spre Mercy, iar ea citi afecțiune pe chipul serios. Pentru că ai avut dreptate în legătură cu cizmele, detectiv Goode, și dacă te-aș fi ascultat mai devreme, s-ar fi putut evita atâtea lucruri.

Ducesa li se alătură din nou, cu o cârpă umedă în mână. Privi apariția inspectorului-șef cu suspiciune.

Morley nu făcu altceva decât să dea din cap, rostind spre beneficiul ei:

– Eu mă îndoiesc sincer că medicul legist va putea determina ce anume l-a ucis pe inspectorul Trout. Rănile de pe față sau cele de la gât. După părerea mea, el poate fi adăugat mormanului de morți ai acestei nopți. În plus, aș vrea să evit un incident internațional.

Făcu o reverență în fața ducesei, în semn de respect.

– *Merci*, răspunse ea.

Morley se întoarse să o privească pe Felicity, tulburat fiind de faptul că o găsisese în brațele unuia dintre cei mai solizi și mai brutali bărbați ai lumii creștine.

– A leșinat, nu-i așa?

Mercy aprobă din cap.

– Mi-e teamă că da. Își trecu mâna peste buclele mici de la tâmpla surorii ei, întrebându-se dacă și ale ei erau atât de pufoase și moi. Marco Villeneuve a terorizat-o. A... a lovit-o.

– Când îl găsim, îl omor naibii, spuse Morley cu un aer sumbru, surprinzând-o chiar și pe ea cu vehemența lui.

În acel moment, Gabriel își ridică gâtul, dezvăluind o parte din buza lui distrusă la lumina torței.

Raphael fu totuși cel care vorbi.

– Am presupus că a fost ucis în căderea de pe scări. Era o grămadă de oase sfărâmate.

Morley clătină din cap.

– Din păcate, nimeni nu a putut să îl localizeze, a dispărut cu totul.

O înțepătură în ceafă o avertiză pe Mercy că a sta lângă Gabriel era probabil cel mai periculos loc în care se putea afla în acel moment.

Furia i se rostogolea peste umeri în valuri palpabile.

Și totuși, se desprinsese pentru a se ridica în picioare, fără să-și scuture măcar povara, schiopătând ușor, în timp ce i-o dădea pe Felicity în grijă lui Morley.

– Fața ta este cea pe care ar trebui să o vadă când se va trezi, spuse el.

Morley o luă pe Felicity, care scoase un geamăt.

– Hei, aici erai! Ești în regulă.

– Sângerezi.

Mercy arată spre o baltă care se adunase acolo unde Gabriel se așezase sprijinit de perete, lichidul strălucind precum cerneala vărsată în lumina focului.

Gabriel ridică doar din umeri, cu un gest mai degrabă franțuzesc, până când Raphael verifică balta și găsi picături de sânge de-a lungul drumului pe care călcase fratele său.

– Unde ești rănit? întrebă el, prinzându-se de haina fratelui său.

– Nu-i nimic, mormăi bărbatul, revenind la limba sa maternă.

– Cantitatea asta de sânge nu înseamnă nimic, nebunule. Spune-mi, te duc la spital.

– Nu te mai agita, frățioare. Gabriel ridică din umeri. Oricum, spre spital mă îndrept... va fi doar o altă cicatrice.

– Te vom însoți, se offeri Raphael, dându-se puțin înapoi când fratele său ridică o mână împotriva lui.

– Nu, spuse el vehement. Am trăsura mea. Planul nu s-a schimbat, Raphael, așa că trebuie să pleci. Și dacă faci ceva necugetat și te omori, te voi urmări în viața de apoi și îți voi face eternitatea un iad.

Ducesa scoase un sunet amuzat pe care nimeni nu păru să-l audă.

– Frați!

– Ne vom întâlni. Gabriel îl împinse cu un deget pe fratele său. Londra nu mai este un loc sigur unde să îți arăți chipul.

Raphael se năpusti în față în semn de protest.

– Dar cum pot să...

– Ța suffit, Raphael! răcni el, făcându-i pe toți să tresară. *Ajunge!* Umerii lui enormi se încovoiau, iar el puse o mână pe perete ca și cum ar fi avut nevoie de ea pentru a-l ține pe picioare pentru o clipă. Lasă-mă să-mi fie ușor măcar o dată. Lasă-mă să nu fiu nevoit să lupt. Sunt al naibii de *obosit* să mă lupt. Doar... du-te. Ca să pot continua. *Vive la vie!*

Bucură-te de viață!

Mercy își ținu răsufarea în timp ce îl privea pe Raphael făcând același lucru, observă războiul care se ducea în el. Dragostea și grija pentru fratele său, nevoia de a supraviețui...

În cele din urmă, aprobă din cap:

– *Vive la vie.*

Uriașul se opri pentru o clipă imperceptibilă și Mercy se gândi că privirea lui s-ar fi putut muta înapoi la Felicity.

Era imposibil să nu ai sentimente frumoase pentru sora ei, chiar și pentru un om atât de dur ca el.

În cele din urmă, se îndepărtă atât de drept și de înalt, încât picăturile de sânge pe care le lăsa în urmă nici măcar nu se puteau observa.

Umbrele păreau să-l întâmpine ca pe unul de-al lor, iar Mercy se holbă la ele multă vreme după ce silueta lui dispăru.

Nu din cauza bărbatului care se pierduse în îmbrățișarea lor, ci din cauza bărbatului din spatele ei. Cel a cărui îmbrățișare o râvnea cel mai mult.

Cel care pleca.

Dintr-odată, își dori ca lumea să dispară, astfel încât să își poată lua rămas-bun cum se cuvine.

– Raphael! Ducea fu cea care îi rosti numele. Gabriel mi-a spus că voi doi aveți cenușa lui Mathilde. Că ați rezervat bilete pentru a o duce în locuri speciale. Locuri pe care noi – ea și cu mine – aveam de gând să le vizităm împreună.

Simțind nevoia să-l vadă, Mercy se întoarse și-i văzu privirea ațintită asupra ei, chiar și atunci când îi răspundea ducesei.

– Asta era... în planul nostru de călătorie, da.

Făcu un pas înainte, o femeie mândră și neobișnuită să ceară favoruri.

– Pare predestinat, nu crezi, că aveam de gând să plecăm cu nava mea în jurul lumii. Că aveam de gând să ne pierdem, sau poate să ne regăsim în porturi străine. Dacă și tu ai nevoie să te pierzi... cred că Mathilde ar fi fost fericită să ne ținem companie și să ne amintim de ea.

– Ducesă, spuse el prudent. Sunt onorat... eu...

– Cred că poți să-mi spui Amelie. Aș prefera să las în urmă zilele mele de ducesă. Își scoase masca de parcă s-ar fi eliberat de o mantie purtată prea mult timp. Aruncând o privire rezervată către Mercy, rosti: Mă voi duce la mica mea barcă pentru ca personalul să o pregătească. Vom fi gata să ne oprim și să adunăm orice sau... pe oricine ați dori să luați cu voi înainte de a ne imbarca pe nava mea.

– *Merci*, răsuflă Raphael, părând puțin amețit.

Mercy era conștientă de infernul de foc care continua deasupra lor și care consuma o parte dintr-o poveste prețioasă.

Și infernul acela părea ca o lumânare în comparație cu flacăra care ardea în pieptul ei când îl privi pe el.

– Aceasta este șansa ta la libertate. Invocă un zâmbet de undeva, afișându-l pe buzele ei rigide și fragile. Am... multe lucruri pentru care trebuie să-ți mulțumesc.

Aruncă o privire către Morley, care părea că se simte destul de incomod, deși era greu de spus dacă din cauza conversației lor sau a greutății femeii din brațele lui.

– Ei bine... Își netezi rochia, murdară de la evenimentele din acea noapte. Dacă te întorci vreodată la Londra, nu-ți pot promite că voi fi tot la Cresthaven. Dar mă poți găsi joia la Eddard Sharpe Society. Sper că... că ne vom... vedea.

La naiba, avea de gând să plângă? Nu în fața lui. Orice altceva în afară de asta.

De ce trebuia ca inima ei să se găsească fix *acum* să se frângă?

De ce un *la revedere* i se părea cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată?

Raphael se întinse spre ea, îndepărtând cu dosul degetelor o lacrimă pe care ea nu-și dăduse seama că o pierduse.

– Pari atât de nefericită, încât mai că aș putea să plâng, murmură el, zâmbind din priviri. Ca și cum ai fi crezut că nu ai fost invitată cu noi.

Clipi o dată. De două ori. Inima ei uită să mai bată în timp ce îi analiza cuvintele.

- Îmi ceri să... vin? Adică... cu tine?

Fără îndoială că auzise greșit.

- Nu. Ți cer mult mai mult decât atât. Ți cer totul.

Făcu un pas mai aproape. Niciodată nu văzuse atâta emoție în ochii lui. Emoție care avea un sens inconfundabil.

Ea se dădu un pas înapoi, apăsându-și mâna pe frunte.

- Asta nu poate fi adevărat. Erai pe cale să te lași ucis în urmă cu nici măcar o oră și acum ce... ce... faci?

Cu siguranță, nu ești pe cale să mă ceri în căsătorie.

- Singurul motiv pentru care m-am gândit să părăsesc această lume, Mercy, a fost pentru a salva unica persoană care m-a iubit vreodată. Credeam că nu există nici o realitate în care să pot spera la o viață pe care să mi-o ofere o femeie ca tine. El îi luă mâinile, ridicând fiecare deget pentru a i-l săruta. Nu vreau să părăsesc această lume dacă faci parte din ea. Pentru că faci parte din mine, fie că mă iubești și tu sau nu.

Simți că se sufocă și începu să tușească.

- Scuză-mă. Ai spus... iubire?

- Am spus iubire. El a aproba din cap, mândru. Ți dau inima mea, oricât de folosită și deteriorată ar fi. Ți ofer sufletul meu, așa negru cum este. Banii mei, care sunt o sumă enormă.

Zâmbi obraznic, făcând nenorocita aceea de gropiță.

Doamne, dar nu juca deloc corect.

- Corpul meu este al tău în totalitate. Protecția mea. Încrederea mea sunt ale tale. El îi cuprinse bărbia în palme și se simți umilită să constate că și mai multe lacrimi se adunau în canelurile palmei lui. Mi-aș da viața, fie și doar pentru o clipă sub soarele zâmbetului tău. Al grației tale. Pasiunii tale. Vino cu mine, Mercy! Lasă-mă să-ți dovedesc că te pot merita!

Respirată adânc, atât de copleșită încât simțea că ar putea pur și simplu să plutească pe apă ca una dintre gondole. Dorința, atât de copleșitoare, o lăsa fără aer. Asta era ceea ce-și dorea. Acest bărbat. Această viață.

Deschise gura în timp ce inima i se scufunda.

- Eu... nu pot... să o părăsesc pe Felicity.

- Pleacă, o indemnă o voce slăbită.

Se întoarse și o găsi pe sora ei stând în picioare, sprijinindu-se cu toată greutatea pe Morley, care fusese uimitor de tăcut și de stoic în toată această încercare.

– Ce-ai spus?

Sângele îi îngheță pentru o clipă, în timp ce persoana pe care o prețuia cel mai mult o privea în ochi cu o hotărâre de neclintit.

Și fără pic de melancolie.

– Nu pot fi cealaltă jumătate a ta pentru totdeauna. Întotdeauna vei avea nevoie de mai mult decât atât.

– Felicity! Nu poți să crezi...

Când Mercy vru să se ducă spre ea, Felicity o opri cu un gest.

– El te iubește. Iar eu voi fi în regulă. Îi am pe Morley, Pru, Nora și Titus, și nu e ca și cum ai pleca pentru totdeauna. Poate că te voi vizita în locuri exotice?

Oare chiar se putea gândi la această nebunie?

– Dar părinții noștri... nu pot să te las să le faci față în urma unei astfel de decizii.

– O să mă ocup eu de ei, oftă Morley, trecându-și o mână extenuată peste față. Prudence îmi va pune ștreangul de gât pentru asta.

Dintr-odată, inima îi bătea mai tare. Bătea cu putere. Amenințând să o ia la galop ca o herghelie de cai în goană.

– Cu siguranță, nu ești de acord cu asta, Morley. Ea făcu un gest către Raphael, neavând încredere în ea însăși să se uite la el. Ai uitat că este un tâlhar? Un libertin desfrânat pe care îl cunosc de cinci minute?

– Un om mai puțin sigur pe el s-ar fi simțit rănit.

Raphael își plasă mâna peste inima lui de parcă ea i-ar fi străpuns-o.

– Am fost cândva toate aceste lucruri. Morley se uită fix la bărbatul care își oferea inima. Cred că nu trebuie să fim ceea ce au creat circumstanțele pentru noi. Putem să ne croim propriul drum. Putem alege să fim mai buni.

– Tot ceea ce îmi doresc este să fiu demn de ea, spuse Raphael cu atâta vehemență, încât ea constată că alte lacrimi i se prelingeau în colțul ochilor.

Morley dădu aprobator din cap.

– Londra ar putea deveni un loc sigur pentru tine... Ar fi nevoie de ceva efort. O perioadă pentru a schimba povestea, pentru

a vedea încotro se înclină balanța de putere la final. Va trebui să rezolvăm cu Longueville. Lasă asta în seama mea.

– Toată lumea a înnebunit, își dădu seama Mercy.

Inclusiv ea. Pentru că ea chiar se gândea la toate acestea. Să plece de acasă. Să-și lase sora geamănă. Celelalte surori, și nepoate, și cumnați iubiți.

Pentru călătoria la care tânjise dintotdeauna.

Pentru a fi alături de un bărbat care începea să însemne totul pentru ea.

Felicity înaintă și o cuprinse într-o îmbrățișare, cu trupul tremurând de lacrimile pe care cu atâta vitejie și le ținuse în frâu.

– Ești nefericită aici, Mercy. Știm cu toții asta. Părinții noștri se vor întoarce, iar tu vei fi prinsă într-o luptă care se va sfârși doar printr-o căsătorie dezastruoasă sau cu tine negând-o. Întotdeauna ai vorbit despre independență. Despre o mare aventură. Aceasta ar putea fi singura ta șansă de a o revendica.

– Tu ce vei face? Ai putea să vii cu noi? spuse Mercy.

Felicity clătină din cap.

– Mercy, măcar o dată în viață, nu te mai îngrijora pentru mine. Am crescut, poate că e timpul să ies din umbra ta. Îmi voi vedea liniștită de drumul meu. Va fi bine, doar... promite-mi că-mi vei scrie. Tot timpul.

Mercy probabil că încuviințase din cap, pentru că Felicity o sărută, apoi se întoarce să îl ia de mână pe Raphael.

– Și promiți să o faci fericită?

Îi sărută afectuos mâinile.

– Este tot ceea ce îmi doresc, *petite soeur*.

– Nu va fi ușor cu ea.

– Sunt încă aici, să știi, spuse Mercy, indignată.

Raphael afișă cel mai fermecător și arogant zâmbet al său.

– Aștept cu nerăbdare provocarea.

Mercy își alungă fiecare lacrimă, fără să își dea seama dacă era înnebunită sau infuriată.

– Vă grăbiți. Nici măcar nu am fost de acord să plec undeva!

Felicity și Raphael împărtășiră un zâmbet complice, care o infuriie.

– Ce ți-am spus?

Raphael făcu cu ochiul și lăsă să-i scape un suspin îndelungat.

– Incredibil!

Ridicându-și mâinile, Mercy se îndepărtă câțiva pași, fie și numai pentru a încerca să-și alunge emoțiile indisciplinate.

– *Mon chaton.*

Raphael o cuprinse, iar atingerea degetelor lui puternice, care se întrepătrundeau cu ale ei, o înmărmuri.

Nu-i imobiliză doar picioarele în pământ, ci țesu ceva de netăgăduit prin degetele ei, urcându-i-se în venele brațului și revărsându-se în inima ei. De acolo, pulsă în restul trupului ei cu fiecare bătaie.

Era el. Numele lui. Chipul lui.

Iubirea care strălucea acolo când ea se întoarse pentru a-i regăsi doar pe ei doi, singuri pe pământ.

– Nu pot să-mi explic, te cunosc de atât de puțin timp, spuse el cu seriozitatea unei tinereți care strălucea pe chipul unui om dur, care nu fusese binecuvântat cu o copilărie. Dar știu că am fost întotdeauna un soi de vas gol și cred că înțeleg de ce toată viața mea nu m-am simțit niciodată întreg. Își puse mâna pe inima ei, cu palma lui caldă, părând să savureze ceea ce găsea acolo. Eu nu sunt doar eu. Am devenit noi. *Noi*. Asta înseamnă că sunt complet. Inima mea pare să bată doar atunci când ești aproape. Stau în fața ta. Nu. Îngenunchez la picioarele tale. Se așeză în genunchi, apăsându-și fruntea pe degetele ei, ca și cum ar fi adus omagiu unei zeițe. Sunt un bărbat dezbrăcat de mândrie și de înțelepciune. De tot ceea ce mi-a dat putere. Asta este ceea ce îți ofer. Un nou început. Îți cer – te implor – să mă ierți. Nu din milă. Ci pentru *tine*. Mercy. Pentru *tine*. Vrei să fii a mea? Mă vei lăsa să mă numesc al tău?

Îi studie chipul în căutarea unui indiciu de falsitate, însă ceea ce găsi acolo sfârâmă ceva în interiorul ei, care apoi explodează în scânteii incandescente, aprinse de cea mai pură euforie. Viața cu acest bărbat. Descoperire. Călătorii. Aventură. Plăcere.

Iubire.

Nu merita oare să își asume orice fel de risc?

O fărâmbă de îndoială îi întunecă zâmbetul.

– Știu că nu ai vrut să fii proprietatea unui bărbat, Mercy. Și nu ți-aș cere niciodată asta. Tu deții trupul și sufletul meu, dar nu cred că te-aș iubi cu atâta pasiune, dacă ai putea fi cu adevărat stăpânită...

– Oprește-te! Îl apucă și-l ridică în picioare. Oprește-te. Nu mai pot suporta atâta fericire și mă va sfârâma în bucăți. Bineînțeles

că vin cu tine. Bineînțeles că sunt a ta. Am fost a ta din momentul în care m-ai sărutat, prostule. Acum, sărută-mă din nou până nu mă răzgândesc.

Cu un zâmbet suficient de strălucitor încât să lumineze noaptea, el o cuprinse în brațe și-i căută buzele, pecetluindu-și înțelegerea cu un sărut imposibil de menținut din pricina faptului că zâmbeau în continuu.

– Vino! o îndemnă el, prinzându-și brațul de al ei. Să lăsăm tot acest haos în urmă.

Mergeau mână în mână prin umbrele nopții întunecate, știind că viitorul lor strălucitor se afla chiar de cealaltă parte.

Epilog

Raphael străpunse suprafața apelor calde din largul coastelor din Antigua cu o mișcare puternică a membrelor sale. Soarele se simțea ca însuși zâmbetul lui Dumnezeu pe chipul lui, iar el își șterse lacrimile din ochi, stârnite de o priveliște care nu înceta niciodată să îl uimească.

Nisipurile albe și strălucitoare și apa de un albastru imposibil de descris ofereau decorul perfect pentru o încrengătură de vegetație plină de viață și copaci exotici. Luxoasa Villa de la Sol era pe jumătate catedrală spaniolă și pe jumătate palat persan, strălucind în soarele amiezii.

Dar ceea ce făcea din acest loc un paradis, era zeița înfășurată într-un hamac sub o umbrelă cu canafi.

Imaginea ei îl făcu să rămână nemișcat și să calce apa, profitând de un moment rar pentru a-și observa soția fără știrea ei.

Se trezea în fiecare dimineață, nerăbdător să se asigure că nu-și visase norocul. Mercy Goode consimțise să facă din el un om al mării cinstit – cu condiția să omită partea în care ea trebuia să asculte sau să i se supună soțului ei.

Când fusese întrebată ce cuvânt ar putea înlocui originalul, ea îl studie pentru o clipă, apoi decise să aleagă „idolatrizare”.

Se ținuseră de cuvânt. Se iubeau, se respectau, se onorau și, mai mult ca sigur, se *adorau* reciproc.

Ea se cuibărise într-o cascadă de fuste albe, subțiri; piciorul ei gol se prelingea pe marginea hamacului. În mână ei se afla *Flirtul miresei ignorate*, cea mai recentă aventură a detectivului Eddard Sharpe. Briza blândă a oceanului îi tachina șuvițele din părul desfăcut, doar cu câteva nuanțe mai închise decât nisipul pe care îl lovea cu vârful piciorului, cu un legănat ușor.

Ridică privirea când ducesa – Amelie – își umplu paharul delicat cu un suc din fructe locale de guava, pe care-l amestecă cu șampanie.

Femeile ciocniră, iar Amelie trebuie să fi spus ceva ingenios, pentru că Mercy își aruncă buclele pe spate, expunându-și gâtul elegant în timp ce râdea fără restricții.

Un val de bucurie amenința să-l înece.

Dumnezeule, o adora cu un devotament atât de dezinhibat, încât devenea gelos pe mângâierea soarelui pe pielea ei.

Raphael tulbură un banc de pești mici și colorați în timp ce înlătura apa cu lovituri puternice. Înotă până când putu atinge nisipul cu picioarele, pentru a se propulsa printr-un val care făcea tot posibilul să-i împiedice înaintarea.

Până să ajungă pe plaja pe care se întinseseră femeile, cele două erau deja prinse într-o discuție animată, gesticulând sălbatic.

– ...Și de aceea locul femeilor este pe scaunul de judecător și în juriu. Își flutură cartea. J. Francis Morgan spune clar că, fără doar și poate, o asemenea eroare judiciară flagrantă nu ar fi avut loc dacă o femeie s-ar fi ocupat cu acest caz. Ea ar fi înțeles imediat șiretlicul. De ce trebuie să fie o lume a bărbaților, când ei se pricep cel mai bine doar să o dea în bară?

Raphael păstră tăcerea asupra acestui subiect în timp ce își pregătea propria părere.

Amelie își înfășură brațele în jurul picioarelor îndoite și-și sprijini bărbia pe genunchi.

– Femeile știu că aceasta nu este o lume a bărbaților. Nu în totalitate. Pur și simplu avem o influență mai subtilă. Schimbăm lucrurile atunci când bărbații nu se uită, crezând că sunt atât de importanți când se joacă de-a războiul și cucerirea.

– Dar fac mai multe stricăciuni decât putem noi repara, spuse Mercy cu o pasiune malițioasă. Nu vreau ca influența mea să fie subtilă. Vreau să schimb lucrurile în timp ce ei privesc. În timp ce ei plâng.

– Nu mă îndoiesc că o vei face. Raphael luă un prosop de pe micul suport pe care îl înfipsea în nisip și pe care îi atârnavă hainele. Tu, iubirea mea, ești nemiloasă.

– Iar tu nu ești prima persoană care îmi spune asta.

În timp ce el își punea prosopul pe pielea, Amelie își termină bătăutura din două înghițituri impresionante și se ridică în picioare.

– Vă rog să mă scuzați, cei cu părul roșcat ca mine sunt destul de înțelepți să se ferească de soarele de după-amiază, spuse ea cu o

întindere languroasă. În plus, trebuie să-mi fac bagajele dacă vrem să plecăm în State, unde nu vom mai avea voie să ne lăfăim pe jumătate dezbrăcați, din păcate.

Le făcu amândurora obraznic cu ochiul înainte de a-și ridica o fustă care fusese croită ca o haină de călărie. Fluidă și feminină, dar cu siguranță semănând mai mult a pantaloni decât a fustă.

Raphael își luă rămas-bun de la ea înainte de a-și întinde prosopul pe cap și de a-și șterge cât mai mult din apa oceanului de pe scalp.

– Pentru o viață pe fugă, eu zic că ne descurcăm destul de bine, remarcă el înainte de a-și usca fața și gâtul.

– Îndrăznesc să spun că mă bucur de perioada mea de exil, răspunse cu nonșalanță soția lui. Și, cu siguranță, nu am nicio plângere în ceea ce privește panorama.

Ieși la suprafață de sub prosop pentru a-i întâlni privirea care îi urmărea lasciv trupul. Corpul lui răspunse căldurii din privirea ei, deși decisese să-i acorde un răgaz, deoarece ea refuzase să i se alăture în apă din cauza problemelor lunare și pentru că se plânsese de oboseală.

Totuși, i se alătură în hamac și greutatea lui o forță să se rostogolească spre el, permițându-i să o strângă în brațe și să își unească buzele într-un sărut profund, care avea gust de pasiune, guava și un strop de apă de mare.

– Spune-mi, nevastă, ce te-a indignat la romanul tău?

Ea deschise gura, apoi o închise cu o expresie nedumerită.

– Va trebui să recitesc pasajul acum. Din cauza ta îmi este imposibil să fiu atentă.

Îi mângâie nasul cu un deget.

– Eu știu că atenția ta este adeseori dificil de obținut.

Își întoarse capul într-o parte, evitând jucăuș următorul lui sărut.

– Asta e ridicol. Nu știi nimic despre... Îl prinse de biceps.

Raphael. Uite. Un delfin!

Arătă cu degetul în entuziasmul ei și se aplecă atât de mult în față, încât hamacul s-ar fi dezechilibrat dacă el nu ar fi fost acolo pentru a-l stabili.

– O întreagă familie. N-am mai văzut așa ceva.

O cuprinse la pieptul lui, râzând cu poftă, amuzat de încântarea ei exagerată.

El decise să renunțe să o mai tachineze cu *ți-am spus eu*.

Se așezară pe spate pentru a se legăna și priviră creaturi marine gri strălucitoare, care se zbenguiau și săreau, părând să le imite bucuria.

Rămaseră acolo mult timp după ce delfinii dispărură. Raphael își înfășură una dintre buclele ei în jurul degetului, bucurându-se de valuri, de briză și de apropierea dintre ei.

– Nu cred că am fost vreodată mai fericit ca acum, murmură el, apăsându-și buzele pe tâmpla ei. Aș vrea să pot închide acest sentiment într-o sticlută, ca pe un parfum. Să-l pot purta mereu pe pielea mea. Să evadez înapoi aici ori de câte ori viața e sumbră.

Ea se ridică, sprijinindu-și mâinile pe pieptul lui, în timp ce îi arunca o privire sobră.

– Știi, cu cât te iubesc mai mult, cu atât sunt mai supărată pe tine. Când mă gândesc că erai cât pe ce să ratezi asta. Că ai fi putut muri...

– Am pus la cale acea schemă înainte de a te întâlni pe tine pentru că nu m-am simțit niciodată cu adevărat viu. Își lăsă fruntea pe fruntea ei. Tu ai schimbat toate astea.

Ea strâmbă din buze.

– Presupun că va trebui să te iert în cele din urmă.

– Ai putea să mă pedepsești mai întâi, dacă vrei, sugeră el cu o privire obraznică. O sută de bice verbale. Sau bice adevărate, dacă așa preferi.

Îl împinse ușor înainte de a se așeza din nou pe el.

– Sunt entuziasmată de viața pe care o vom trăi împreună și mă bucur să văd America, deși nu ard de nerăbdare să-mi pun din nou corsetul.

El se bucură, înainte ca o anxietate familiară să se strecoare în el.

– Nu îți este niciodată dor de Anglia?

Privind în depărtare, ea răspunse:

– Mi-e dor de surorile mele. Îmi fac griji pentru Felicity. Dar știu că ne vom întoarce, în cele din urmă. Nu mă grăbesc prea tare.

El îi prinse mâna.

– Ne vom întoarce. Vom merge oriunde ești fericită, îi promise el.

Ea îi prinse ambele încheieturi ale mâinilor și le trase în jurul ei.

– Sunt fericită chiar aici. În brațele tale. Poate că uneori îmi este dor de Anglia, dar nu pot să simt dorul de casă.

— Flirturi periculoase —

– Așa? Buzele lui îi găsiră urechea și se opriră preț de o mușcătură. De ce?

– Pentru că, bărbate, casa mea este acolo unde ești tu.

Ionica